

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΚΑΙ ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ

ΑΞΙΩΣΕΙ ΚΑΙ ΘΕΡΜΗ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΕΛΑΧΙΣΤΟΥ ΕΝ ΙΕΡΕΥΣΙ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΒΟΥΤΕΡΗ

Ἐφημερίου τοῦ ἐν Ἀθήναις ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ὁσίου Μελετίου

ΨΑΛΛΟΜΕΝΗ ΤΗ 23 ΑΠΡΙΛΙΟΥ ΟΠΟΥ ΤΕΛΕΙΤΑΙ Ἡ ΜΗΝΗΜΗ ΑΥΤΟΥ

Πρὸς εὐχερεστέραν χρῆσιν παλλόντων ἐν ταῖς ἱεραῖς ἡμῶν Ἐκκλησίαις καὶ πρὸς
ψυχικὴν σωτηρίαν χάριν τῆς πρὸς τὸν Ἅγιον αὐτοῦ εὐλαβείας

Ἐρανίσθημεν τελείαν τὴν Ἀκολουθίαν τοῦ Μηναίου καὶ τὸν βίον
ἐκ τοῦ Δαμασκηνοῦ ἐν οἷς προσετέθη καὶ Παρακλητικὸς Κανὼν
τοῦ Ἁγίου καὶ ΚΑ' οἴκοι

Ταῦτα ἐντέλλομαι ἡμῖν ἵνα ἀναγὰτε ἀλλήλους.
Εἰ δὲ κόσμος ἡμῶς μισεῖ, γινώσχετε, ὅτι ἐγὼ πρῶτον ἡμῶν μετὶ
σημε κτλ.

Τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάσασθαι ὁ Κύριος.
Ὁ Θεὸς ὁ ἐνδοξάζομενος ἐν Βουλῇ Ἁγίων.
Ἅγιος ἔσθαι, ὅτι ἄγιος εἰμι ἐγὼ Κύριος.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ "ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΕΡΓΑΤΩΝ",
ΟΔΟΣ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 15

1912

Ἀπρίλιος 22.

Τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Συνακτοῦ Ἐπισκόπου Ἀναστασιουπόλεως. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Νεάρχου. Τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Ναθαναὴλ, ὁ ἐστὶ Σίμων ὁ Ζηλωτής, ἦτοι ἡ ἀνάμνησις τῆς πρὸς τὸν Χριστὸν γνωρίσεως.

Ταῖς τῶν Ἁγίων σου πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ἀπολυτίκιον Ἁγίου Θεοδώρου. Ἦχος δ'.

Γνωρισθεὶς ἐκ σπαργάνων ἡγιασμένος, καὶ φανείς τῶν χαρίτων πεπληρωμένος, τοῖς θαυμασίοις τὸν κόσμον κατηύγασας, καὶ τῶν δαιμόνων τὰ σμήνη ἀπήλασας, ἱερούργῃ Θεόδωρε· διὸ ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει τὸν Κύριον.

Κοντάκιον Ἦχος γ'. Ἡ Παρθένος.

Ὡς ἐν πυρίνῳ ἄρματι, ταῖς ἀρεταῖς θεοφόρε, ἐπιβάς ἀνέδραμες, εἰς οὐρανίους οἰκήσεις, Ἄγγελος μετὰ ἀνθρώπων συμβιοτεύων, ἄνθρωπος σὺν τοῖς Ἀγγέλοις περιχορεύων, διὰ τοῦτο ἀνεδείχθης, θαυμάτων θεῖον δοχεῖον Θεόδωρε. Μεγαλυνάριον Ἁγίου Θεοδώρου.

Τῷ Θεῷ τῶν ὅλων νῦν παρεστώς, αἰτῆσαι παμμάκαρ, τοῖς τιμῶσι σε εὐλαβῶς, Θεόδωρε θεῖε, ἄφεςιν παρέσχες, καὶ τῶν ἐπερχομένων τὴν ἴασιν δώρησαι.

Ἀπρίλιος 23.

Τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου. Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Ἀνατολίου τοῦ στρατηλάτου μάρτυρος. Προτολέοντος στρατηλάτου μάρτυρος. Ἀθανασίου μάρτυρος τοῦ ἀπὸ Μάγων, Γλυκερίου τοῦ γεωργοῦ μάρτυρος. Οὐαλερίου μάρτυρος. Δονάτου καὶ Θερινοῦ τῶν μαρτύρων. Γεωργίου τοῦ Νεομάρτυρος τοῦ ἐν Πτολεμαίδι. Λαζάρου Νεομάρτυρος.

Ταῖς τῶν ὁσίων Ἀγίων πρεσβείαις, ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

23 Ἀπριλίου. Μνήμη τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσόμοια τοῦ Ἁγίου.

Ἦχος Α'. τῶν οὐρανίων Ταγμάτων.

Τῆς ἀληθείας τὸ ἔαρ, λαμπρῶς ἐφέστηκε, καὶ νεουργεῖ τὴν κτίσιν, εὐσεβεῖ ἐπιγνώσει, Χριστοῦ τοῦ Ζωοδότου. Ὅθεν σαφῶς φωτισθεὶς τὴν διάνοιαν, ὁ ἀθλητὴς τοῦ Κυρίου, τὴν τῶν ἐχθρῶν κατεπάτησεν ἀπόνοιαν. Δίς.

Τῷ Βασιλεῖ τῶν αἰώνων, σὺ ἐστρατεύσω σοφέ· καὶ παρατάξεις πάσας καθελὼν τῶν ἀνόμων, Γεώργιε Τρισμάκαρ, στερεὸς ἀθλητὴς ἀνεδείχθης τῇ χάριτι, τῇ ἐκ Θεοῦ σου δοθείσῃ θαυματουργέ· διὸ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ῥεῖθρα ἰάσεων νέμοις, τοῖς σοὶ προστρέχουσι, Γεώργιε τρισμάκαρ· καὶ ψυχῶν καὶ σωμάτων, ἀρωγὸς σὺ ὑπάρχεις, τοῖς πίστει θερμῇ προσιοῦσι τῇ σκέπῃ σου ἀξιοθαύμαστε Μάρτυς τοῦ Ἰησοῦ, Ἀθλοφόρων ἐγκαλῶπισμα.

Δόξα. Ἦχος α'.

Τοῦ μεγάλου Βασιλέως στρατιῶτα Γεώργιε, χαῖρε καὶ εὐφραίνου· Θεῷ γὰρ εὐηρέστησας· πάντων καταφρόνησας, ζωὴν τὴν αἰώνιον εὗρες ἐν οὐρανοῖς· τὸ γὰρ σῶμα σου πᾶσαν νόσον ἐξ ἀνθρώπων ἀπελάνει. Χριστὸς γὰρ ὃν ἐπόθησας, αὐτὸς σε δοξάζει μακάρις.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν στίχον, στιχηρὰ προσόμοια τοῦ Ἁγίου. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Ἐφραθά.

Εὐγε τῆς ὑπὲρ νοῦν χαρᾶς, ἧς ἡξιώθης, Γεώργιε

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν καὶ τὴν α. στάσιν, τοῦ Μακάριος ἀνήρ
εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα ἱστῶμεν στίχους 6 καὶ ψάλλομεν στιχηρά.
Προσόμοια τοῦ Ἀγίου. Ἦχος δ'.

Ως γενναῖον ἐν Μάρτυσιν, ἀθλοφόρε Γεώργιε, συνελ-
θόντες σήμερον, εὐφημοῦμέν σε· ὅτι τὸν δρόμον τετέ-
λεκας, τὴν πίστιν τετήρηκας, καὶ ἐδέξω ἐκ Θεοῦ, τὸν τῆς
νίκης σου στέφανον· ὃν ἰκέτευε, ἐκ φθορᾶς καὶ κινδύ-
νων λυτρωθῆναι, τοὺς ἐν πίστει ἐκτελοῦντας τὴν ἀεισέβα-
στον μνήμην σου.

Ρωμαλέῳ φρονήματι, πεποιθὼς ἡτομολήσας, ὥσπερ
λέων ἐνδοξε, πρὸς τὴν ἀθλήσιν, ὑπερροῶν μὲν τοῦ
σώματος, ὡς φθείρεσθαι μέλλοντος, τῆς ἀφθάρτου δὲ
ψυχῆς, σοφῶς ἐπιμελούμενος· καὶ κολάσεων, πολυτρόποις
ιδέας ἐπυρώθης, ὡς χρυσὸς κεκαθαρμένος, ἐπαπλασίως
Γεώργιε.

Τῷ Σωτῆρι συνέπαδες, καὶ θανάτῳ τὸν θάνατον, ἐκου-
σίως ἐνδοξε, μιμησάμενος, συμβασιλεύεις λαμπρότατα,
πορφύραν ἐξ αἵματος ἐνδυσάμενος φαιδράν, καὶ τῷ σκή-
πτῳ τῶν ἀθλῶν σου, ἐγκοσμούμενος, καὶ στεφάνῳ τῆς
νίκης διαπρέπων, ἀπεράντους εἰς αἰῶνας, Μεγαλομάρτυς
Γεώργιε.

Τῷ τῆς πίστεως θώρακι καὶ ἀσπίδι τῆς χάριτος, καὶ Σταυ-
ροῦ τῷ δόρατι, συμφραξάμενος, τοῖς ἐναντίοις ἀνά-
λωτος, ἐγένου Γεώργιε· καὶ ὡς θεὸς ἀριστεύς, τῶν δαι-
μόνων τὰς φάλαγγας, τροπώσάμενος, σὺν Ἀγγέλοις χο-
ρεύεις· τοὺς πιστοὺς δέ, περιέπων ἀγιάξεις, καὶ διασώ-
ζεις καλούμενος.

Ως ἀστέρα πολύφωτον, ὥσπερ ἥλιον λάμποντα, ἐν τῷ
στερεώματι, σὲ γινώσκομεν· ὡς μαργαρίτην πολύτιμον
ὡς λίθον αὐγάζοντα, ὡς ἡμέρας σὲ υἱόν, ὡς γενναῖον ἐν
Μάρτυσιν ὡς ὑπέρμαχον, τῶν πιστῶν ἐν κινδύνοις εὐφη-
μοῦμεν, ἐκτελοῦντές σου τὴν μνήμην, τροπαιοφόρε Γεώρ-
γιε.

Εἴν θαλάσῃ μὲν πλέοντα, ἐν ὁδῷ με βαδίζοντα, ἐν νυ-
κτὶ καθεύδοντα, περιφρούρησον· ἐπαγρυπνοῦντα διά-
σωσον, παμμάκαρ Γεώργιε, καὶ ἀξίωσον τοιεῖν, τοῦ Κυ-
ρίου τὸ θέλημα, ὅπως εὖροιμι ἐν ἡμέρᾳ τῆς δίκης τῶν ἐν

Τρισμάκαρ, παρὰ Χριστοῦ τοῦ Κτίστου, ὡς μάρτυς
ἀπαράγραπτος. Στίχ.

Δίκαιος ὡς φοίνιξ ἀνθήσει, καὶ ὥσει κέδρος εἰ ἐν τῷ
λιβάνῳ πληθυνθήσεται.

Χαίροις τῶν ἀθλητῶν ὁ μέγας ταξιάρχης καὶ τῶν
πιστῶν ἀπάντων, προσφύγιον καὶ τείχος, καλλίνικε
Γεώργιε.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ, τοῖς
Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Λύτρωσαι τῶν δεινῶν, τῶν νῦν παρενοχλούντων τὴν
ταπεινὴν ψυχὴν μου, ὡς ἄριστος προστάτης, Μάρτυς
Χριστοῦ Γεώργιε.

Δόξα. Ἦχος δ'. Ἀνατολίου.

Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· ἀλλαλάξωμεν τῷ
Θεῷ τῷ Σωτῆρι ἡμῶν· ὅτι ἐν ξύλῳ ὑψωθείς, καὶ ἐν
τάφῳ κατελθὼν, τὸν Ἄδην ἐσκύλευσε, καὶ νεκροὺς συ-
νήγειρε, βοῶντας αὐτῷ. Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα, Χρι-
στῷ τῷ ἀναστάντι.

Καὶ νῦν. Τῆς ἑορτῆς. Τὸ νῦν Ἀπολύεις.

Καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ὡς τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθερωτῆς, καὶ τῶν πτωχῶν
ὑπερασπιστῆς, ἀσθενούντων ἱατρός, Βασιλέων ὑπέρμα-
χος, τροπαιοφόρε Μεγαλομάρτυς Γεώργιε, πρέσβευε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Καὶ ἀπόλυσις.

βίω, πεπραγμένων μοι τὴν λύσιν, ὁ προσδραμών ἐν τῇ σκέπῃ σου. Δόξα ἡχος πλάγ. β'.

Αΐσις τοῦ ὀνόματος, ἐπολιτεύσο στρατιῶτα Γεώργιε· τὸν σταυρὸν γὰρ τοῦ Χριστοῦ, ἐπ' ὧμων ἀράμενος, τὴν ἐκ διαβολικῆς πλάνης χερσωθεῖσαν γῆν ἐκαλλιέργησας, καὶ τὴν ἀκανθώδη θρησκείαν τῶν εἰδώλων ἐκριζώσας, τῆς ὀρθοδόξου πίστεως κληῖμα κατεφύτευσας· ὅθεν βλυστάνεις ἰάματα, τοῖς ἐν πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ πιστοῖς καὶ Τριάδος γεωργὸς δίκαιος ἀνεδείχθης. Πρέσβευε δεόμεθα, ὑπὲρ εἰρήνης τοῦ κόσμου καὶ σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς τυχούσης ἐορτῆς. Εἴσοδος τό, Φῶς ἱλαρόν. Τὸ προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Προφητείας Ἡσαίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθήσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν. Τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς, τίς ἀκουσά ποιήσει ἡμῖν. Ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῆ. Γίνεσθε μοι μάρτυρες καὶ ἐγὼ μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γνῶτε, καὶ πιστεύσητε, καὶ συνῆτε, ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμεῖ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνγγεῖλα καὶ ἔσσωσα, ὠνεῖδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ἡμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεός, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος. Ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ Ἄγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἄφηται αὐτῶν βάσανος. Ἔδοξαν αὐτῶν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἡ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὅπῃ ἀνθρώπων ἔαν κολασθῶσιν, ἡ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης. Καὶ ὀλίγα παιδιενθέντες, μέγала εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπείρασεν αὐτοὺς, καὶ εὗρεν αὐτοὺς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς δλοκάρισμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς. Καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες, ἐπ' αὐτόν, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πιστοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὁσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπὴ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομώντος τὸ Ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ ὑψίστῳ. Διὰ τοῦτο λήγονται τὸ βασίλειον τῆς εὐπροετίας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ σκεπάσει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήψεται, πανοπλίαν τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται θώρακας δικαιοσύνης· καὶ περιθήσεται κόρυθα, κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήψεται ἀσπίδα ἀκαταμάχητον, ὁσιότητα· δέυνει δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς ῥομφαίαν. Συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας· πορεύονται εὐστοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκύνλου τόξου, τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ ριφήσονται χάλας. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης· ποταμοὶ δὲ συγκλύσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλικμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν· Ἀκούσατε οὖν Βασιλεῖς, καὶ σύνετε· μάθετε Δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωτίσασθαι οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἔθνων· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κράτης ἡμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν. Ἦχος α'. Ἀνατολίον.

Ολαμπρὸς ἀριστεὺς Γεώργιος, ἐν τῇ ἐνδόξῳ ἀθλήσει αὐτοῦ, τὰς ἄνω Δυνάμεις εὐφραίνει· καὶ σὺν αὐταῖς ἀγαλλόμενος νῦν ἐπίγειον τοῖς πιστοῖς πανήγυριν ἡγείρε, καὶ συνορτάζειν ἡμῖν τοῖς δι' αὐτὸν ἡθροισμένοις, ὡς Χριστοῦ δοῦλος παραγέγονε· Διὸ περ αὐτὸν ἀξίως τιμήσωμεν, ἀπαύστως πρεσβεύοντα τῷ τῶν ὅλων Θεῷ, δωρηθῆναι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Αριστεῖς ἀθλῶν γεωργῶν τὰ κρεῖττονα, τοὺς πόνοὺς τῶν καρπῶν σου, τῷ Χριστῷ προσήνεγκας, παμμακάριστε Μάρτυς Γεώργιε· πίστει πόθον ἐνστήσας, ἐλπίδι φόβον ἀποσάμενοι ἀγάπῃ ἐκτήσω τὰ οὐράνια πανεύφημε. Παρρησίαν οὖν ἔχων, εὐπροδέκτοις δεήσεσιν, αἰτησάμενος ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, ἱλασμόν τε ἁμαρτιῶν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος. Ὁ αὐτός.

Τοῦ μεγάλου Βασιλέως στρατιῶτα Γεώργιε, χαῖρε καὶ εὐφραίνου· Θεῷ γὰρ εὐηρέστησας· πάντων κατεφρόνησας, ζῶν τὴν αἰώνιον εὖρες ἐν οὐρανοῖς· τὸ γὰρ σῶμά σου πᾶσαν νόσον ἐξ ἀνθρώπων ἀπελαύνει· Χριστὸς γὰρ ὃν ἐπόθησας, αὐτὸς δοξάζει μακάριε. Ἦχος δ'.

Αεὖτε φιλομάρτυρες ἱσματοικὴν ὑμνοῦσαν τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου Χριστῷ προσάξωμεν. Σήμερον γὰρ ἔαρ νοητὸν ἀνέτειλεν ἡμῖν, περὶ ἃς ἀνθὶ τὰ λογικά, ἡ παγκό-

σμιος μνήμη, Γεωργίου τοῦ σοφοῦ Μεγολομαρτυρος, οὗ-
τινος τὰ στίγματα ἀνανεοῦντες, κομιζόμεθα ἱαμάτων πη-
γὰς. Αὐτὸν καὶ νῦν ἱκετεύωμεν, τοῦ προσβεῦν ἀπαύ-
στως τῷ Σωτῆρι Χριστῷ, εἰρήνην τῇ οἰκουμένη δωρή-
σασθαι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος. Ὁ αὐτός.

Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· ἀλαλάζωμεν τῷ Θεῷ
τῷ Σωτῆρι ἡμῶν· ὅτι ἐν ἑσὺ ὑψωθείς, καὶ ἐν τάφῳ
κατελθὼν, τὸν Ἄδην ἐσχύλευσε, καὶ νεκροὺς συνήγειρε,
βοῶντας αὐτῷ. Ἀλληλουῖα. Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα,
Χριστῷ τῷ ἀναστάντι. Ὁ αὐτός.

Στέφανον δόξης ἐπὶ κεφαλῇ σου ἀνεδήσω στεφανηφόρε
Γεώργιε· τὸν γὰρ ἀόρατον ἐχθρόν, ὃς ὁ Παῦλος, ἐκβοᾷ
ὄρων ἐκαρτέρησας, νικητὴς γενόμενος τῆς πλάνης αὐτοῦ.
Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα, Χριστῷ τῷ ἀνα-
στάντι. Ὁ αὐτός.

Αἷμα ἁσμάτων χορεύοντες ἅμα, προσενέγκωμεν τῷ
Χριστῷ φιλομάρτυρες· ὅτι τὸν τύραννον ἐχθρόν, ὃ
γενναῖος ἀθλητῆς, περνίσας κατέβαλε· διὸ πάντες ἄσω-
μεν ἀπαύστοις φωναῖς· Δόξα Σῶτερ τῇ φρικτῇ σου ἀνα-
στάσει, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον.

Δόξα ἡχος β'. Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Νεύετώ δίκαια, ἔφησεν ὁ Σολομών, τοῖς βροτοῖς τὰ
βλέφαρα· ἐλεηθήσεται γὰρ παρὰ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ὁ
βλέπων λεία, προηγόρευσεν. Εὐμαρῶς δὲ ταῦτα ἐνωπι-
σθεῖς, ὃ πολῦτλα Γεώργιε, τοῦ Δεσπότη ταῖς διδασκαῖς
ἠκολούθησας· καὶ ἀνόμοις ἐκδοθεῖς ἐκαρτέρησας, τῆς πλά-
νης τὰ ὄργια καταπτύσας ὡς βέβηλα· τὸ σῶμα γὰρ ὁ πα-
ρέδωκας, ὑπὲρ ἀγάπης τοῦ κτίσαντος, ὅλον μεληδὸν κα-
τετέμεντο· καὶ ὁ Βελίας μᾶλλον, ὅλος αἰσχυρνθεὶς ἐτιτρώ-
σκετο, στεφηφόρον σε ὄρων ἀκμαιότατον. Ὅθεν ἐν αὐ-
λαῖς οἰκῶν τοῦ Κυρίου σου, σὺν ταῖς ἄνω Δυνάμεσι, πρέ-
σβευε ἀθλοφόρε Χριστῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Τῆς τυχοῦσης ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμ. Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεὶς
νευφημοῦσι λαοὶ ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, σοῦ τὴν πανα-
οῖδιμον, μνήμην Γεώργιε· ὡς εὐπρεπὴς γὰρ ἐξέλαμψε,
καὶ φωτοφόρος, πεποικιμένη δόξη καὶ χάριτι, ὅθεν καὶ
σκιρτῶσι νῦν Ἀγγέλων τάγματα· ἐπικροτοῦσι δὲ Μάρτυ-
ρες, σὺν Ἀποστόλοις, τῶν σῶν ἀγώνων. Μάρτυς τὰ ἔπα-
θλα, καὶ ἀνυμνοῦσι, τὸν δοξάσαντα, σε, Σωτῆρα Χρι-

στὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ὃν ἱκέτευε, σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν. Στίχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Ενδεδυμένος Χριστοῦ τὴν πανοπλίαν, εὐρέθης Γεώργιε,
τοῖς μὴ ζητοῦσί σε, ὑπὲρ Χριστοῦ πυρπολούμενος, καὶ
μυκτηρίζων, Θεῶν ματαίων, πλάνην ψυχόλεθρον· τότε
καὶ στρατεύομαι, τῷ βασιλεῖ μου Χριστῷ, τοῖς παρανό-
μοις ἐκραύγας· οὐδὲ γὰρ θῆρες, οὐδὲ τροχοί, οὐ πῦρ,
οὐδὲ μάχαιρα ἐμὲ χωρίσαι κατισχύσουσι, τῆς ἀγάπης Χρι-
στοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· ὃν ἱκέτευε σῶσαι, καὶ φωτίσαι τὰς
ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἔθανι.

Καταφρονήσας ὀργάνων πολυμόρφων, ποικίλων βασά-
νων τε, καὶ καταπέλτου φοικτοῦ, στεφανηφόρε Γεώρ-
γιε, τῆς εὐσεβείας, μαρτυρικῶς τὸν δρόμον τετέλεκας·
ὅθεν τὴν ὑπέρολαμπρόν, μνήμην σου ἀνδρῶν, ἁσματικοῖς
περιστέφομεν, καὶ τὰ σεπτά σου, περιπτισσόμεθα πίστει
λείψανα· ἀλλ' ὡς τῷ θρόνῳ παριστάμενος, λαμπροφόρος
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καθικέτευε σῶσαι, καὶ φωτί-
σαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα. Ἦχος β'. Τοῦ Στουδίτου.

**Ττικῶς εὐφημήσωμεν, Γεώργιον τὸν αἰοδιμον Μάρτυ-
ρα, ὃν ὑπὲρ Χριστοῦ πυρούμενον, ἐχάλκευσαν κίνδυνοι,
καὶ ἐστῶμῶσαν βάσανα, καὶ ποικίλαι κολάσεις ἀνῆλω-
σαν, σῶμα τὸ φύσει φθειρόμενον· ἐνίκα γὰρ ὁ πόθος τὴν
φύσιν, διὰ θανάτου πείθων τὸν ἐραστὴν διαβῆναι πρὸς
τὸν ποθούμενον, Χριστὸν τὸν Θεόν, καὶ Σωτῆρα τῶν
ψυχῶν ἡμῶν. Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς. Ἀπολυτίκιον ἡχ. δ'.**

Ως τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθερωτῆς, καὶ τῶν πτωχῶν ὑ-
περασπιστῆς, ἀσθενούντων ἱατρός, βασιλέων ὑπέρμα-
χος. Τροπαιοφόρε Μεγαλομάρτυς Γεώργιε, πρέσβεε
Χριστῷ τῷ Θεῷ, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Ὀρθρον. Μετὰ τὴν ἀ. Στιχολ. Κάθισμ. ἡχ. ἀ.

Τὸν τάφον σου.

Ανέτειλεν ἰδοὺ, τὸ τῆς χάριτος ἕαρ, ἐπέλαμψε Χριστοῦ
ἡ ἀνάστασις πᾶσι, καὶ ταύτῃ συνεκλάμπει νῦν, Γεωρ-
γίου τοῦ Μάρτυρος, ἡ πανέορτος, καὶ φωτοφόρος ἡμέ-

ρα, δεῦτε ἅπαντες, λαμπροφοροῦντες ἐνθέως, φαιδρῶς
ἐορτάσωμεν. Καὶ τῆς ἐορτῆς. Μετὰ τὴν Β'. Στιχολογ' αν.

Κάθισμα ἤχος γ'. Θείας πίστεως.
Πόθῳ ζέοντι, τῷ τοῦ Δεσπότη, πυρπολούμενος, ἀνδρεῖ
ποφρόνων τὰ τῆς πλάνης ταμεῖα κατέβαλες, καὶ ἐν στα-
δίῳ Χριστὸν ὡμολόγησας, τροπαιοφόρε παμμάκαρ Γεώρ-
γιε, Μάρτυς ἐνδοξε· Χριστὸν τὸν Θεὸν ἰκέτευε, δωρή-
σασθαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος. Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς.

Μετὰ τὸν πολυέλεον. Κάθ. ἡχ. δ. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.
Γεωργήσας ἐμμελῶς, σπόρον τῶν θείων ἐντολῶν, διε-
σκόρπισας πτωχοῖς, πάντα τὸν πλοῦτον εὐσεβῶς, ἀν-
τικτησάμενος ἐνδοξε Χριστοῦ τὴν δόξαν· ὅθεν πεποιθὼς
πρὸς ἀγῶνας χωρεῖς, καὶ πόνους τοὺς μακροὺς, Μάρτυς
Γεώργιε· καὶ κοινωνὸς γενόμενος τοῦ πάθους, τοῦ ἀπα-
θoῦς καὶ ἐγέρσεως, τῆς βασιλείας, αὐτοῦ μετέσχες, ὑπὲρ
ἡμῶν ν ν δεόμενος.

Καὶ νῦν τῆς ἐορτῆς. Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ δ'. ἡχου.
Εκ νεότητός μου πολλὰ πολέμει με πάθῃ· ἀλλ' αὐτὸς
ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτὴρ μου. Δίς.

Οἱ μισοῦντες Σιών αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρ-
τος γὰρ πυρὶ ἐσσεσθε ἀπεξηραμμένοι. Δίς. Δόξα πατρί.
Αγίῳ Πνεύματι, πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει
ἀψοῦται λαμπρύνεται, τῇ Τριαδικῇ μονάδι ἱεροκρυ-
φίως. Καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ῥεῖθρα, ἀρ-
δεύοντα, ἅπασαν τὴν γῆν πρὸς ζωογονίαν. Προκ.
Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος εἰ ἐν τῷ λι-
βάνῳ πληθυνθήσεται.

Στίχ. Περυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου Εὐαγγέλιον.
Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν Ἀγ. Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα πρόσχωμεν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Προσέχετε
ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἐπιβαλοῦσι γὰρ ἐφ' ἡμᾶς τὰς χεῖρας
αὐτῶν, καὶ διώξουσιν, παραδιδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ
φυλακὰς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας, ἕνεκεν τοῦ
ὀνόματός μου. Ἀποβήσεται δὲ εἰς μαρτύριον. Θέσθε
οὖν εἰς τὰς καρδίας ὑμῶν, μὴ προμελετᾶν ἀπολογηθῆναι·
ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ἣ οὐ δύνησονται
ἀντειπεῖν, οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν.
Παραδοθήσεσθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων, καὶ ἀδελφῶν, καὶ
συγγενῶν, καὶ φίλων· καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν· καὶ
ἔσσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· καὶ

θριεῖ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόλυται. Ἐν τῇ ὑπο-
μονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.
Τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ.

Δόξα ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτό-
κου. Ἐλεησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεος σου καὶ
κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμη-
μά μου. Ἤχος πλ. β'.

Σήμερον ἡ οἰκουμένη πᾶσα, ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου αὐγά-
ζεται ἀκτίσι, καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, τοῖς ἁν-
θροῖς ὡραϊζομένη, Γεώργιε βοᾷ σοι· θεράπων Χριστοῦ
καὶ προστάτα θερμότητα, μὴ ἐλλείπης προσβέβειν ὑπὲρ
ἡμῶν πρὸς Κύριον.

Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου. Τὸ Κύριε ἐλέησον ιβ'.
ἐλ' εἰ καὶ οἰκτιρμοῖς.

Ὁ κανὼν τῆς τυχοῦσης ἐορτῆς καὶ τοῦ Ἀγίου, οὗ ἡ Ἀκρο-
στιχίς. Ὑμῶ σε Γεώργιε Δαυὶδ ἐκ πόθου· δεῖ γὰρ δὴ. Ὁδὴ α'.
Ἤχος α'. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ἦπερ ἥλιον ἐξήστραψεν ἡ μνήμη σου νῦν, Μάρτυς Χριστοῦ ὁ-
πλίτα· ὡς γὰρ ἀκτῖνας παμφαῖς, τῶν θαυμάτων τὰς αὐγάς, εἰς
πᾶσαν τὴν γῆν, λαμπρῶς· ἐξεδίσκευσε, φωτοφόρε Γεώργιε.

Μονομάχα μυριόνικε Χριστοῦ ἀθλητᾷ, δός μου τοὺς ἄθλους μέλ-
ψαι, καὶ ἀγωνίσματα τὰ σά, ἅπερ ἔτλης ἀνδρικῶς, τῷ πόθῳ Χρι-
στοῦ, σοφὲ ἐκπυρούμενος, ᾧ καὶ ἔξης γηρόμενος.

Νεὸς ὥφθης ἐν πολέμοις ἱκανὸς τῇ χειρὶ, ἄλλος Δαυὶδ ἀνδρεῖος·
ὡς γὰρ, αὐτὸς τὸν Γολιάθ, τὸν ἀντίπαλον καὶ σύ, ἡττᾷς καθελὼν
βολαῖς ταῖς τῶν λόγων σου, στεφανίτα Γεώργιε.
Θεοτοκίον.

Ὡς ἀνέκφραστος ὡραίος, φρικαλέος ὁ σός, ξένος ὁ τόκος Κόρη.
ὡς ὑπομάζιον καὶ γὰρ, τὸν παντέλειον Θεὸν θηλάζεις σαρκί, πα-
ράδοξον ἄκουσμα, βρεφοτρόφε Μητράνδρε!

Ἔτερος Κανὼν τοῦ Ἀγίου, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς. Θεομὸς πέ-
φυκας Μάρτυς ὄντως προστάτης. Ὁδὴ α'. ἤχος β'. Ἐν βυθῷ
κατέστρωσε.

Ποίημα Θεοφάνους.

Θεομότητὴ πίστει καὶ στοργῇ, τοὺς προσκαλουμένους σου Μάρ-
τυς Χριστοῦ στεφηφόρε Γεώργιε, παρσετῶς ὁλόφωτος, σεπτῷ βή-
ματι, τοῦ τῶν ὄλων δεσπότης, σοὺ ταῖς ἱεστίαις, καὶ ταῖς προ-
στασίαις διαφύλαξον.

Εὐγενὲς Γεώργιον Θεοῦ, γέγονας Γεώργιε, μαρτυρικαῖς γεωρ-
γούμενον πράξεσι, καὶ ὡς πλοῦτον ἐμψυχον, οὐρανίους σε θησαυ-
ροῖς ἐναπέθετο, ὁ ἀγωνοθέτης, ὡς διαφερόντως ἀριστεύσαντα.

Ρωμαλέως καὶ καρτερικῶς, ὥρμησας αὐτόκλητος, πρὸς τοὺς ἀ-
γῶνας παμμάκαρ Γεώργιε· καὶ καταστρεψάμενος τὴν αἰτίαν σου
τῶν τυράννων παράταξιν πρέσβυς ὑπὲρ πάντων, τῶν προσκαλου-
μένων γεγένησαι.
Δόξα πατρί.

Μακαρίας ἔνδοξε ζωῆς, νῦν ἐπιλαβόμενος, τῆς ἐν Χριστῷ κρυπτομένης Γεώργις, ὑπὲρ ἧς ἠγωνίσα, μέχρις αἵματος τοὺς ἐν πίστει ὑμνοῦντάς σε, αἰτησάμενος σωθῆναι πάσης ἀθλοφόρου περιστάσεως.

Καὶ νῦν.

Οὐρανὸς ἐγένου λογικός· Λόγον τὸν οὐράνιον, τῇ σῇ γαστρὶ Θεομητῶρ χωρήσασα, δι' οὗ πάντα γέγονεν, οὐρανὸς τε καὶ γῆ, καὶ τὰ τούτων ἐπέκεινα· ἐν ᾧ παρησία πρέσβευε σωθῆναι τοὺς ὑμνοῦντά σε.

Αἱ Καταβασαίαι εἰς τὸ τέλος τοῦ κανόνος. Ὡδὴ γ'. Δεῦτε πόμα Σύνδρομος ἐξέλαμψεν ἡμῖν, ἡ πανένδοξος μνήμη ἡ τοῦ θεράποντος, τῇ Ἀναστάσει Χριστοῦ, ἐν ᾗ συνελθόντες οἱ πιστοὶ φαιδρῶς ἐορτάσωμεν.

Εὐφράνθητε γῆ καὶ οὐρανοί, τὰ τε ὄρη καὶ πάντες βουνοὶ σκιρτήσατε· ῥεῖθρα θαυμάτων καὶ γὰρ, ὑπόθεν ἡμῖν ὀμβροβλυτεῖ, ὁ Μάρτυς Γεώργιος.

Γῇ πᾶσα καὶ βρότειος φυλή, οὐρανὸς τε συγκαίρει στρατὸς Ἀγγέλων τε. ὁ πρωτοστράτηγος γὰρ Χριστοῦ νῦν Γεώργιος ἐκ γῆς, βαίνει πρὸς οὐράνια.

Θεοτοκίον.

Εὐφράνθητι, τέκνον Μαριάμ· εἰ καὶ χθὲς ὡς ῥομφαία γὰρ τὴν καρδίαν σου, ὁ τοῦ Υἱοῦ σου Σταυρὸς, διήλθεν, ἀλλ' οὖν ὡς ἐκ παστοῦ, τοῦ τάφου ἀνέτειλεν.

Ἔτερος.

Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος.

Ὡδὴ γ'.

Στεφάνῳ τῆς ἀθλήσεως, διαλάμπων ἔνδοξε, τοὺς εὐσεβῶς καλοῦντάς σε, λιτανεύων τῷ λυτρωτῇ καὶ Θεῷ, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης μάκαρ λύτρωσαι.

Πλουσίαις φωτιζόμενος, λαμπηδόσι πάνσοφε, τὴν ἱεροφάνη ἀπέλασον, ἀθυμίαν καὶ τὴν ἀχλὺν τῶν παθῶν, ἀφ' ἡμῶν τῶν ἐν πίστει εὐφημοῦντές σε.

Δόξα πατρί.

Ἐλπίδι στηριζόμενος, καὶ ἀγάπῃ πιστεῖ τε, περιφραχθεὶς Γεώργιε, καὶ δυνάμει Χριστοῦ ῥωννύμενος, τῶν εἰδώλων τὴν πλάνην καταβέβληκας.

Καὶ νῦν.

Φωτίζοντα τὰ πέρατα, Παναγία τέτοκας, μετὰ σαρκὸς τὸν ἄσκαρον, καὶ πρὸ πάντων Πατρὶ συνάναρχον· Θεοτόκον διό σε πιστεῖ σέβωμεν.

Αἰτησις. Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εὐσεβείας τοῖς τρόποις ἀνδραγαθῶν, ἀσεβείας τὴν πλάνην καταβαλὼν, Μάρτυς κατεπάτησας, τοῦ ἐχθροῦ τὰ φρυγάνματα· τῷ γὰρ θεῷ ξήλω, τὸν νοῦν πυρπολούμενος. τῶν τυράννων ἔσβησας, τὸ ἄθεον φρυγγμα· ὅθεν ἐπαξίως, ἀμοιβὴν τῶν βασάνων, ἐδέξω τὸν στέφανον, καὶ παρέχεις ἰάματα, ἀθλοφόρε Γεώργιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ, τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Δόξα πατρί.

Τὸν ἐπίγειον πλοῦτον τὸν ἐπὶ γῆς, διανέμων τοῖς πᾶσι Μάρτυς σφέ, πλοῦτον τὸν οὐράνιον, ἐκκληρώσω τοῖς πόνοις σου· τὸν γὰρ Σταυρὸν τὸν ἄχραντον, ἐν σοὶ τεθωράκισαι, καὶ ἐν τούτῳ ἡσυχίας, τυράννων τὸ φρυγγμα· ὅθεν Τῇ πρεσβείᾳ, τοῖς αἰτουσί σε νέμεις,

τὰ θεῖα δωρήματα, ἰαμάτων χαρίσματα, ἀθλοφόρε Γεώργιε. Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθῳ τὴν ἁγίαν μνήμην σου.

Καὶ νῦν τῆς τυχούσης ἐορτῆς.

Ὡδὴ δ'. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ὡς ὑπερήλασε τὴν πρίν, Νότου βασίλισσαν σοφῆ, νῦν ἡ βασίλισ· Ἀλεξάνδρα· εἰς τὴν γὰρ σύνεσιν, ἐκθαμβηθεῖσα ἔδραμεν· ὅθεν σοὶ συμπαρίσταται Μάρτυς, ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ ὡς περ βασίλισσα.

Ῥημάτων σου οὐκ ἐνεγκὼν, τοὺς ἐλεγμοὺς ὁ δυσσεβής, τύπτεσθαι κελεύει τὸ στόμα, φεῦ! τὸ σὸν Γεώργιε· τὸ δὲ καίτοι κοινόμενον, κύμβαλον ὡς ἀντήχει κραυγάζον. Μόνος Θεὸς ἀψευδής, Χριστὸς ἐστί.

Γνήσιε φίλε τοῦ Χριστοῦ, πρωταθλητάρχα τε αὐτοῦ, πάμφωτε λαμπρὴ οἰκουμένης, ἀστὴρ φαεινότετε, λυχνία τιμαλφέστατε, ἀγρυπνε τῶν τιμώντων σε φύλαξ, φύλαττε ἡμᾶς, Μάρτυς Γεώργιε.

Θεοτοκίον.

Ἴδου καὶ τέτοκας Ἀγνή, καὶ παρθενεύεις ἐνταῖπῳ θαῦμα πολυθαύμαστον ὄντως, φοβερὸν ξενήκουστον· Θεὸν γὰρ τὸν παντάνακτα φέρουσα σαῖς ἀγκάλαις θηλάεις, τὸν τροφοδότην Χριστὸν Κόρη νήπιον. Ἔτερος Κανὼν. Ἐλήλυθες ἐκ Παρθένου. Ὡδὴ δ'.

Ὑμνοῦμέν σου, τοὺς ἀγῶνας παμμάκαρ Γεώργιε, δι' ὧν καταβέβληκας, τὰ τῶν εἰδώλων σεβάσματα· πᾶσαν δὲ κατήργησας, τὴν τῶν δαιμόνων ἀπάτην παναοίδιμε.

Κατεύνασον πειρασμῶν καὶ κινδύνων τὸν τάραχον, καὶ πᾶσαν ἐπήρειαν, τὴν τῶν δαιμόνων ἀπέλασον, ἀπὸ τῶν ὑμνοῦντων σε, ὡς τοῦ Χριστοῦ στρατιώτης ἀξιώγατο.

Δόξα πατρί.

Ἀνέτειλας ὡς ἀστὴρ ἑωσφόρος Γεώργιε, ψυχῆς γενναιοῦτητι, καὶ στηριγμῷ τῷ τῆς πίστεως πλάνης τὴν σκοτούμαιναν ἀποδιώκων καὶ σώζων τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Σωτηρίαν οὐσιώδη Παρθένε γεγέννηκας, πλουσίᾳ χρηστότητι, καὶ φυσικῇ ἀγαθότητι, σώζουσα τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὴν φθαρείσαν εἰκόνα ἀνεκλάλητον. Ὡδὴ ε'. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέως.

Ἐόρτιον κρότοι, σκιρτῶσα ἡ Ἐκκλησία, τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Σωτῆρος, καὶ τὴν νῦν μετάθεσιν τοῦ Ἀθλοφόρου ψάλλουσα· διὸ τὰ καλὰ γὰρ συνέδραμον.

Δοξάζει σου τέρας τὸ ξένον θαυματοβρύτα, ὁ καλὸς Γλυκέριος, τὸν βούν οὐπερ θαυμαστῶς ἐξώσας, αὐτὸν δὲ τῷ Κυρίῳ σου, ζωσαν θυσίαν προσήνεγκας.

Αἰνέσεις ὅπως τὴν δόξαν τὴν σὴν ὑμνήσω, πλήρωσον τὸ στόμα μου χαριτώσας, καὶ τὸν νοῦν Γεώργιε· καὶ γὰρ ἀγαλλιάσεται, ὅταν σοὶ ψάλλῃ τὸ πνεῦμά μου.

Θεοτοκίον.

Ὑπέραγγε, πῶς ὑπὲρ λόγον γαλακτοτρόφος, καὶ Παρθένος πέφυκας, ἀπορῶ σου, τὸ φρικτὸν μυστήριον! τιμῶ λοιπὸν τὸν τόκον σου, σὲ προσκυνῶ Παναγία μου.

Ἔτερος Κανὼν. Ὁ φωτισμός.

Ὡδὴ ε'.

Μαρτυρικὴν, παρησίαν ὡς ἔχων πρὸς τὸν Δεσπότην, αἰτησάμενος

προθύμως τὴν σωτηρίαν, τοῖς σὲ ὑμνοῦσι, ψυχῶν νοσημάτων, ἀπαλλάττων, ταῖς σαῖς δεήσεσι, Μάρτυς ἀθλοφόρε παμμάκαρ Γεώργιε Ἀγγελικαῖς, συγχωρεῖς ὡς Μάρτυς χοροστασίαις, καὶ τῆς ἀθανάτου καὶ μακαρίας, στεφανηφόρε, ἐμφορούμενος δόξης, τοὺς τῇ σκέπῃ τῇ σῇ προστρέχοντας, πάσης τρικυμίας καὶ ζάλης ἐξάρπασον.

Δόξα πατρί.

Ῥῥοσαι ἡμᾶς, ἀπὸ ἀνάγκης ὡς ἐλεήμων, τὸν τῆς ἁμαρτίας καὶ τῶν κινδύνων, ἐξαφανίζων πολυποικίλον κλῶνον, Γεωργίου τοῦ σου θεράποντος, τὰς ἱκετηρίας, Χριστὲ προσδεχόμενος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον

Τὴν ὀφειλὴν τῆς προμήτορος Εὐας σὺ θεομήτορ, ἀπέκτησας σάρκα ἡμιφισμένον, ἐκ σου τεκοῦσα, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου· ὅθεν πάντες σὲ μακαρίζομεν, κεχαριτωμένη Παρθένε πανάμωμε.

Ῥδὴ ζ'. Κατήλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις

Ἰδοὺ σοὶ καὶ μία τερπνὴ χειλιδὼν, θεοσύλλεκτε λαέ, τὴν τοῦ ἑαυτοῦ χάριν, ἀναπληροῖ θαυμαστῶς, ὁ Γεώργιος· καὶ συγχάρητε λοιπόν, τῇ χαρᾷ τοῦτου πάντες.

Δριμείας βασάνους δαινῶν ἐνεγκὼν ὡς τρυφὰς ταύτας ἡγοῦ, ὑπομένων Κυρίῳ, καὶ ψάλλων ἔνδοξε· ἡ φωνὴ δὲ σου, τῆς βροντῆς ἐν τῷ τροχῷ τῶν εὐχῶν ἐξηγεῖτο.

Εὐφραίνου καὶ σκίρτα χορὸς ἀθλητῶν, πανηγύρεως τῆς νῦν εἰρηκότες ἐξάγοντα τὸν Γεώργιον, καὶ ἀγάλλεσθαι σὺν αὐτῷ δαυτικῶς· ἡμέρα γὰρ Κυρίου.

Καὶ τίτεις καὶ πάλιν ἀγνεύεις ὡς πρὶν· φοβερός ὁ τοκετός, μητρανύμφευτε Κόρη, καὶ ἀνεκλάλητος· τὸν ὑπέρχρονον, βρεφωθέντα καθ' ἡμᾶς, ὑπὲρ ἔννοιαν τίτεις.

Ἔτερος Κανὼν. Ῥδὴ ζ'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Ῥπερ φύσιν καὶ λόγον καὶ ἔννοιαν, τὰ τῆς ἀριστείας σου ἀνδραγαθήματα, διηνεκῶς ἠδόμενα, παμμάκαριστε μάρτυς Γεώργιε.

Στρατιάς οὐράνιου συνόμιλος, Μάκαρ γεγονῶς, καὶ τὴν θείαν ἐμφάνειαν, ὡς ἐφικτὸν θεοῦμενος, τοὺς τιμῶντας πίστει διάσωσον.

Δόξα πατρί.

Ὀλοτρόπως θεῷ ἀνακείμενος, καὶ τὰς ἀστραπὰς τῶν θαυμάτων δεχόμενος, τὰς δωρεὰς τοῖς χρήζουσι διανέμεις παμμάκαρ Γεώργιε.

Νῦν πρὸς σὲ καταφεύγω Πανάχαρτε. Σῶσον με πρεσβείαις σου καὶ διαφυλάξον· ὅσα γὰρ θέλεις δύνασαι, οἷα Μήτηρ τοῦ πάντα ἰσχύοντος. Αἰτήσις Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεύς. Κοντ. ἤχ. δ' Ὁ ὑψωθείς.

Γεωργηθεὶς ὑπὸ Θεοῦ ἀνεδείχθης, τῆς εὐσεβείας γεωργὸς τιμώτατος, τῶν ἀρετῶν τὰ δράγματα συλλέξας σεαυτῷ· σπείρας γὰρ ἐν δάκρυσιν εὐφροσύνη θερίζεις· ἀθλήσας δὲ δι' αἵματος, τὸν Χριστὸν ἐκομίσω, καὶ ταῖς πρεσβείαις ἅγιε ταῖς σαῖς, πᾶσι παρέχεις πταισμάτων συγχώρησιν.

Ὁ οἶκος.

Τὸν ὑπὲρ κόσμου τῆς ζωῆς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θέντα, Χριστὸν τὸν Βασιλέα, ποθὼν ὁ στρατιώτης, ὁ μέγας Γεώργιος, σπεύδει θανεῖν ὑπὲρ αὐτοῦ· ζῆλον γὰρ θεῖον ἐν καρδίᾳ ἐσχηκώς, αὐτὸς ἑαυτὸν προσήγαγε. Τοῦτον οὖν καὶ ἡμεῖς ἀνυμνήσωμεν πίστει, ὡς θερμὸν προστατῆν ἡμῶν, ὡς ἔνδοξον ὄντα Χριστοῦ δοῦλον, μιμούμενον σαφῶς

τὸν ἴδιον Δεσπότην, καὶ αἰτοῦντα αὐτόν, πᾶσι παρέχειν πταισμάτων συγχώρησιν.

Συναξάριον

Τῇ 23 τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου. Ἐορτάζομεν τὴν μνήμην, τοῦ ἁγίου καὶ ἔνδοξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου. Στίχοι

» Ἐχθροὺς ὁ τέμνων Γεώργιος ἐν μάχαις,

» Ἐκὼν παρ' ἐχθρῶν τέμνεται διὰ ξίφους

» Ἦρε Γεωργίου τρίτῃ εἰκάδι αὐχένα χαλκός.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἁγίου μάρτυρος Ἀνατολίου τοῦ Στρατηλάτου, Πρωτολέοντος τοῦ Στρατηλάτου μάρτυρος, Ἀθανασίου μάρτυρος τοῦ ἀπὸ Μάγων, Γλυκερίου τοῦ γεωργοῦ μάρτυρος Οὐαλερίου μάρτυρος, Δονάτου καὶ Θερινοῦ τῶν μαρτύρων, Γεωργίου νεομάρτυρος τοῦ ἐν Πτολεμαίῳ, καὶ Λαζάρου νεομάρτυρος.

Ἀγία καὶ κατάλυσις οἴνου καὶ ἐλαίου.

Ταῖς τῶν σὼν ἁγίων πρεσβείαις Χριστὲ ὁ Θεὸς ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος.

Ποθῶ σου ἐξυμνεῖν τὰ θαυμάσια, καὶ πάλιν συστήλλομαι ὅταν γὰρ αὐτὰ ἐξαριθμῆσαι βουληθῶ, ὑπὲρ ἄμμον εὐρίσκονται πληθυνόμενα καὶ δεξαί μου λοιπὸν ἀθλητὰ, τὸ βραχὺ τοῦτο ἐφύμνιον.

Οὐκ ἐστὶν οὐδὲ γῆ οὐδὲ θάλασσα, οὐ πόλις οὐκ ἔρημος, ἐνθα ἀληθῶς, τῶν θαυμάτων οἱ κρουνοὶ, πελαγίζοντες μάρτυς οὐκ ὑπερβλῦνται· τὸ σὸν γὰρ θαυμαστόν, ἐν πᾶσι τῇ γῇ ἥδεται ὄνομα.

Θαμβεῖται σου Στρατάρχᾳ τὴν ἀθλήσιν, Ἀγγέλῳ τὸ στρατεύμα· σὲ δ' ὁ τῶν Ἀγγέλων βασιλεὺς καταπλαιγίς ἐπεθύμησε Μάρτυς τοῦ κάλλους σου διόπερ καὶ σὺν αὐτῷ βασιλεύειν ἀεὶ σε κατεξίωσε.

Θεοτοκίον

Ὀλόφωτε σκηνὴ θεοδόμητε, λυχνία κατάχρυσος, στάμνε κιβωτέ, θεοκατοίκητε ναέ, ξενοβλάστητε ράβδε, Μητράνδρε, τοὺς σοὺς ἱκέτας ἡμᾶς, πολυώνυμε Κόρη διαφυλάττε.

Τὸν σὸν ἐκμιμούμενος μάρτυς Δεσπότην, ἐκὼν ἠτομόλησας, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἔνδοξε, καὶ νίκην ἀράμενος, τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, φύλαξ ἐχρημάτισας, αὐτήν, ἀεὶ φυλάττοντα τῇ προστασίᾳ σου

Ὡς Μάρτυς ἀήττητος, ὡς ἀθλοφόρος, ὡς ἀκαταγώνιστος τῆς πίστεως ὑπέρμαχος, νῦν πύργος ἀκράδαντας τοῖς εὐφημοῦσι σε, πάνσοφε Γεώργιε γενοῦ, περιτειχίζων ταῖς ἱεσίσαις σου Δόξα Πατρί.

Σοφῶς ἐγεώργησας τὸν θεῖον σπόρον, καὶ τοῦτον ἐπλήθυνας, αἱμάτων σου τοῖς ρεύμασιν, ἀρδεύων Μακάριε, καὶ τῇ τῶν πόνων σπουδῇ, καὶ τοῖς ἐπαλλήλοις αἰκισμοῖς, δι' ὃν τυράννων τὸ θράσος ἐσβεσας.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ.

Παρθένος διέμεινας καὶ μετὰ τόκον· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας τὸν πάντα διατρέφοντα, δι' ἄφατον ἔλεος, καὶ εὐσπλαχνίαν πολλήν, ἄνθρωπον γενόμενον Ἀγνή· ὁ νῦν δυσώπει σωθῆναι πάντας ἡμᾶς.

Ῥδὴ ἡ. Αὐτὴ ἡ κλητὴ.

Ῥγνους ὡς εὐώδη, συλλέξαντες ἄνθη, ἄλλου Παραδείσου, τοῦ θεοπνεύστου Ψαλτῆρος, δεῦτε στέφος λαμπρὸν ἀσματόπλοκον, τῷ Μάρτυρι πλεξόμενοι ἡρίστευσεν γὰρ καθελὼν Σατὰν τὸ κράτος.

Δεῦρο μελουργέ, Προφητόπρωτε φράσον. Ὁ δίκαιος ἐκεῖνος, ὁ ἐξανθήσας ὡς φοῖνιξ, τίς καὶ ποῖος ἐστίν; Ὁ μέγανθος ὑπάρχει Γεώργιος, γλυκύκαρπον ὄντως φυτόν, καρδιότροφον.

Ἐρχου ἐπιφανῆθι, τάχυνον φθάσον, ἡμᾶς τὴν νοσσιάν σου, ὡς αἰτὸς χρυσοπτέρυξ, περιθάλπων αἰεὶ καθυπόδεξαι, διεις τὰς πτέρυγας σου, σκιάν ὑπὸ σὴν γὰρ καλὸν ἀναπεπαῦθαι. Θεοτοκίον.

Ἴδε ἦν προέφης, Προφῆτα Παρθένον, συνέλαβεν ἀσπύργως, ἡ Βασίλις καὶ Κυρία, καὶ ὡς Μήτηρ γεννᾷ, τὸν Παντάνακτα, πανάφθορος μείνασα. Μυστήριον ξένον, ὃ τοκετός σου Κόρη.

Ἄλλος. Κάμινος ποτέ.

Ρύμην τῶν δεινῶν, παθῶν τε καὶ κινδύνων, καὶ ταραχῶδους περιστάσεως, καὶ νόσων συμπτώματα, καὶ δαιμόνων μηχανήματα, καὶ δυσμενῶν ὀρμήματα, παῦσον ταῖς σαῖς πρεσβείαις, στεφανηφόρε Γεώργιε.

Ὅλω τῷ φωτί, παμμάκαρ τῆς Τριάδος, ἐλικρινῶς καταλαμπόμενος, ὡς Μάρτυς ἀήτητος, εὐσεβείας ὡς ὑπέρμαχος, ὡς νικητὴς θεοστέπτος, σώσον οὐρανοφοῖτα, τοὺς σὲ τιμῶντας πρεσβείαις σου.

Δόξα πατρί.

Στέφει νοητῷ, ποικίλως διαπρέπων, καὶ βασιλείας διαδήματι, καὶ σκήπτρῳ κοσμούμενος, καὶ πορφύρῳ περιθέμενος σὺ φοινιχθεῖσαν αἵματι, Μάκαρ συμβασιλεύεις, τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων.

Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ.

Τὸν ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἀχρόνως γεννηθέντα, καὶ πρὸ αἰώνων ἀναλάμπαντα, τὸν πάντα ποιήσαντα, ὁρατὰ τε καὶ ἀόρατα, Παρθενομήτορ τέτοκας· ὅθεν σε Θεοτόκον, πάντα τὰ ἔθνη δοξάζομεν.

Ῥδὴ θ'. Φωτίζου, φωτίζου.

Γλυκύτιτον δρόσον, ὄρη σταλάζετε· καὶ σύ, κατ' ἐξαίρετον σκίρτα, τὸ ὄρος τὸ Ἅγιον· χορεύε νῦν καὶ ἀγάλλου φαιδρῶς· εὐρες καὶ γὰρ, κράτιστον τὸν μέγαν, Γεώργιον ὁροφύλακα.

Αἰνοῦσιν αἱ σύμπασαι, νῦν πατριαὶ τῶν ἔθνων, εὐλογοῦσιν ὑμνοῦσι, καὶ συμφώνως κράζουσιν· Χαῖρε Σωτὴρ τῶν πιστῶν ἡ χαρὰ χαίροις καὶ σὺ εὖχος ἀθλοφόρε, Γεώργιε ὑπερθαύμαστε.

Ραβδίσιμα ξέσεις, καὶ τῶν βουνεύων τοὺς δαρμοὺς, τὰς κρηπίδας, τὸν λάκκον, τῆς ἀσβέστου σέβομαι, τ' ἄλλα τε ὅσα ὑπέστης ἀθλητῶν, Μάρτυς Χριστοῦ πάντα μιχαρίζω, καὶ τὸν τροχὸν κατασπάζομαι.

Δημήτριε μάρτυς, σὺν Γεωργίῳ τῷ κλεινῷ, ἀγαθοὶ γὰρ οἱ δύο, μηδამῶς ἐλλίπητε, τὸν δὲ τὸν χώρον φρουροῦντες αἰεὶ, καὶ πειρασμῶν, ὅλας μυριάδας, μετακινοῦντες ἀμφοτέρω. Θεοτοκίον.

Ἡ δόξα τὸ κάλλος, ἡ ὀραιότης τῶν πιστῶν, ἡ τρυφή τῶν ἀγγέλων, κόσμου τὸ διάσωμα, πάναγνε Μήτηρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, τοὺς εἰς τὴν σὴν, σκέλην προσδραμόντας, συντήρησον Παναγία μου.

Ἄλλος. Ἀνάρχου γεννήτορος.

Ἀπαύστως τὸν Κύριον, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπησον, τῶν ὑμνούντων σε Μάκαρ, ὡς Χριστομάρτυρα, ὡς νενικηκότα τυράννους, ὡς πονηρῶν, πνευμάτων διώκτην, ὡς ἀγρυπνῶν φύλακα, ὡς προστάτην ἀκαταίσχυντον.

Τῶν ἄθλων τὰ ἔπαθλα, πλουσίως σοι δωδωθήσεται, ὃ τῶν ὅλων Δεσπότης, ὃ παριστάμενος, μετὰ παρηγίας τρισμάκαρ μαρτυρι-

κῆς, καὶ μετ' εὐφροσύνης, τοὺς προσκαλουμένους σε περιέπων διαφύλαττε.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ.

Ἡ γῆ σε κατέκρυψε, καὶ ὁ οὐρανὸς ἐδέξατο, καὶ ἡνοίγη σου πύλη, τοῦ Παραδείσου σαφῶς· ὃν περιχαρῶς Ἀθλοφόρε, χοροβατῶν, καὶ περιπολεύων, τοὺς πίστει ὑμνοῦντάς σε, σαῖς πρεσβείαις περιφρουρήσον. Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ.

Σκηνὴ προετύπου σε τοῦ Μαρτυρίου Πάναγνε, ἐν ἣ πλάκες καὶ στάμνος, καὶ ἡ χρυσὴ κιβωτός, ὥσπερ γὰρ ἐκείνη ἐκείνα, οὕτω καὶ σὺ, τὸν ἀναρχον Λόγον, ἐν γαστρὶ ἐχώρησας, Θεοτόκε σωματοῦμενον.

Καταβασαί τοῦ Πάσχα. Ἐὰν συμπέσῃ ἡ ἑορτὴ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ἢ τῇ Ἀποδόσει αὐτῆς τότε καταλαμβάνονται τοῦ Πάσχα καὶ ψάλλονται τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, τὰς δύο μόνον ἡμέρας.

Ἀναστάσεως. ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα Κυρίου Πάσχα, ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανὸν Χριστὸς ὁ θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν ἐπινίκιον, ἄδοντες.

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινὸν, οὐκ ἐκ πέτρας ἀγώνου τερατογούμενον, ἀλλ' ἀφθαρσίας πηγῇ, ἐκ τάφου ὀμβήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεοῦμεθα.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς ὁ θεηγόρος Ἀβακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν καὶ δεικνύτω φασφόρον Ἀγγελον, διαπρυσίως λέγοντα· σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Ὁρθερίσωμεν ὀρθρον βαθέος, καὶ ἀντὶ μύρου τὸν ὕμνον προσίσωμεν τῷ Δεσπότη καὶ Χριστὸν ὀψόμεθα, δικαιοσύνης ἥλιον, πᾶσι ζωὴν ἀνατέλοντα.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς ἐξανέστης τοῦ τάφου.

Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμενος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητός, καὶ διὰ πάθος τὸ θνητὸν, ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν πατέρων Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.

Αἰνοῦμεν καὶ εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἀγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων ἢ βασιλὶς καὶ Κυρία, ἑορτῶν ἑορτή, καὶ πανήγυρις ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἣ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Ἀγγελος ἐβόα τῇ κεχαριτωμένῃ, Ἀγνὴ Παρθένε χαῖρε, καὶ πάλιν ἐρῷ χαῖρε· ὁ σὸς Υἱὸς ἀνέστη τριήμερος ἐκ τάφου.

Φωτίζου φωτίζου, ἡ νέα Ἱερουσαλήμ ἡ γὰρ δόξα Κυρίου ἐπὶ σὲ ἀνέτειλε· χόρευε νῦν καὶ ἀγάλλου Σιών. σὺ δὲ Ἀγνή τέρπου Θεοτόκε ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ τόκου σου.

Καὶ τῆς Μεσοπεντηχοστῆς.

Θάλασσαν ἔπηξας, βυθίσας σὺν ἄρμασι τὸν ἀλαζόνα Φαραώ, καὶ λαὸν διέσωσας ἀβρόχως Κύριε, καὶ εἰσήγαγες αὐτοὺς εἰς ὄρος ἀγιάσματος, βοῶντας. Ἄσωμέν σοι τῷ Θεῷ ᾧ δὴν ἐπινίκιον, τῷ ἐν πολέμοις κραταίῳ.

Ἐστερεώθη ἡ καρδιά μου ἐν Κυρίῳ, ὑψώθη κέρας μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθη ἐν σωτηρίῳ σου.

Ὁ Προφήτης Ἀβακούμ, τοῖς νοεροῖς ὀφθαλμοῖς προεώρα Κύριε τὴν παρουσίαν σου, διὸ καὶ ἀνέκραζεν. Ἀπὸ θαυμῶν ἦξει ὁ Θεός· Δόξα τῇ δόξει σου Χριστέ, δόξα τῇ συγκαταβάσει σου.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δὸς ἡμῖν, Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, κτῆσαι ἡμᾶς Κύριε, ἐκτὸς σοῦ ἄλλον οὐκ οἶδαμεν τὸ ὄνομά σου ὀνομάζωμεν.

Ὡς ὕδατα θαλάσσης φιλάνθρωπε, τὰ κύματα τοῦ βίου χειμάζει με· διὸ ὡς Ἰωνᾶς σοὶ κραυγάζω λόγε. Ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου εὐσπλαχνε Κύριε.

Τῶν χαλδαίων ἡ κάμιнос πυρὶ φλογιζομένη ἔδρουσίζετο πνεύματι, Θεοῦ ἐπιστάσις, οἱ παῖδες ὑπέπαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Αἰνοῦμεν εὐλογοῦμεν καὶ προσκυνοῦμεν τὸν Κύριον

Ἄγγελοι καὶ οὐρανοὶ, τὸν ἐπὶ θρόνον δόξης ἐποχοῦμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ἀλότριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία, καὶ ξένον τοῖς παρθένοις ἡ παιδοποιΐα· ἐπὶ σοὶ θεοτόκε, ἀμφοτέρω ὁκονομήθη· διὸ σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μακαρίζωμεν.

Σημ. Ἐὰν συμπέσῃ τοῦ ἁγίου Γεωργίου Κυριακὴ ψάλλεται ἡ θ' τοῦ Πάσχα, ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ ἔχη τὴν τιμιωτέραν ἐν τῇ Μεσοπεντηχοστῇ καὶ ἐν τῇ Ἀποδόσει αὐτῆς ἔχει τῆς αὐτῆς ἑορτῆς θ'. αὐτὴ εἶνε κυρίως ἡ Ἐκκλησιαστικὴ διάταξις.

Ἐξαποστεύαριον. Τοῖς Μαθηταῖς.

Ἐὰρ ἡμῖν ἐξέλαμψεν, ἡ λαμπρὰ τοῦ Δεσπότου, καὶ θεία ἐξανστάσις, πρὸς οὐράνιον Πάσχα, ἐκ γῆς ἡμᾶς παραπέμπον· ταύτῃ δὲ συνεκλάμπει, τοῦ πανενδόξου Μάρτυρος, Γεωργίου ἡ μνήμη ἡ φωταυγής, ἣν παιδρῶς

τελέσωμεν, ἵνα θείας, ἀξιωθῶμεν χάριτος, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτήρος.

Μάρτυς Χριστοῦ Γεώργιε, ὡς ποτὲ τῶν τυράννων τὰς ὁρμὰς καὶ τὴν κάκωσιν, καὶ δεινὰ παρατάξεις, καθεῖλες ἀνδρειοφρόνας ἐν Σταδίῳ Παμμάρκαρ, τῇ τοῦ Σταυροῦ ῥωννύμενος ἀηττήτῳ δυνάμει, οὕτω καὶ ἐν ταῖς εὐχαῖς σου κράτυνον ἀθλοφόρε, κατὰ δαιμόνων πάντοτε καὶ παθῶν ψυχοφθόρον.

Καὶ τῆς ἑορτῆς. Πᾶσα πνοή. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Δεῦτε, τὴν πανέορτον φαιδρὰν, ἔνδοξον Ἀνάστασιν πάντες, πανηγυρίσαντες, πάλιν ἐορτάσωμεν, φαιδρὰν πανήγυριν, Γεωργίου τοῦ Μάρτυρος, καὶ στέψωμεν τοῦτον, ἑαρινοῖς ἀνθεσιν, ὄντα ἀήττητον· ὅπως, ταῖς αὐτοῦ ἱεσσίαις, λάβωμεν τῶν θλίψεων ἅμα, καὶ πλημμελημάτων ἀπολύτρωσιν.

Ὅλον, προσενήνοχας· σαυτὸν τῷ σοὶ δεδοκῶτι παμμάρκαρ, ζώην ὁλόκληρον, ὥσπερ ὁλοκάρπωσιν, ζῶσαν καὶ ἐμψυχον, καὶ θυσίαν εὐπρόσδεκτον, καὶ καθαρωτάτην· ὅθεν ἐρημάτισας, πρέσβυς θερμότατος, ζάλης ἐξαιρούμενος πάντας, πίστει τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μάρτυς, καὶ προσκαλουμένους σε Γεώργιε.

Σπόρον, γεωργήσας ἐμμελῶς, τὸν καταβληθέντα τοῦ λόγου, τῇ καθαρᾷ σου ψυχῇ, τοῦτον ἐπλεόνασας, πόνοις ἀθλήσεως, σοφῶς ἀποθέμενος, ἐν ἐπουρανίαις, θήκαις τὴν ἀκήρατον, εὖρες ἀπόλαυσιν· ἥς νῦν, ἐμφορούμενος Μάρκαρ, ταῖς πρὸς τὸν Θεὸν σου πρεσβείαις, τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σε περίσωζε.

Μάρτυς, ἀθλοφόρε τοῦ Χριστοῦ, τοὺς ἐν διαφόροις ἀνάγκαις, σῶζε πρεσβείαις σου, πάσης περιστάσεως, ἀπολυτρώμενος, καὶ διώκων ψυχόλητρον, δεινὴν ἀθυμίαν, χάριν δὲ καὶ ἔλεος, ἡμῖν αἰτούμενος, ὅπως ταῖς λιταῖς σου σωθέντες, χαίροντες γεραίρωμεν πάντες, τοὺς σεπτοὺς ἀγῶνας σου Γεώργιε.

Δόξα πατρί. Ἦχος πλ. α'. Θεοφάνους.

Ἀνέτειλε τὸ ἔαρ, δεῦτε εὐωχηθῶμεν· ἐξέλαμψεν ἡ Ἀνάστασις Χριστοῦ, δεῦτε εὐφρανθῶμεν· ἡ τοῦ Ἀθλοφόρου μνήμη, τοὺς πιστοὺς φαιδρύνουσα ἀνεδείχθη· διὸ φιλέοργοι, δεῦτε μυστικῶς αὐτὴν πανηγυρίσωμεν. Οὗτος

γὰρ ὡς καλὸς στρατιώτης, ἠνδρίσατο κατὰ τῶν τυράννων, καὶ τούτους κατήσχυνε, μιμητὴς γενόμενος τοῦ πάθους τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ· οὐκ ἠλέησε τὸ σκεῦος τὸ πῆλινον τὸ ἑαυτοῦ, ἀλλὰ γυμνὸν ἀνεχάλκευσεν, ἐν βασάνοις αὐτὸ προσάμοιβόμενος. Αὐτῷ βοήσωμεν ἀθλοφόρε ἱκέτεε, εἰς τὸ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνθῶμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτυσώμεθα. Εἴπωμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς. Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος.

Δοξολογία μεγάλη.

Ἐὰν τύχη ἡ ἑορτὴ τοῦ Ἁγίου Κυριακῆ ἔχει δοξαστικὸν τοῦ Ἁγίου. Καὶ νῦν Ὑπερευλογημένη, ἐν ἄλλῃ ἡμέρᾳ κατὰ τὴν τάξιν ὅπως εἶναι τυπωμένη ἢ φυλλάδα, καθὼς καὶ εἰς τὸ Εἰσοδικὸν ἔχει τὰς Κυριακάς μόνον. Τὸ ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖται τὸν Θεόν, τὰς δὲ ἄλλας ἡμέρας τὸ Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ εἰς τὸ ἐξαιρετάς. Ἄξιόν ἐστίν. καὶ τὰς Κυριακάς ὁ Ἄγγελος ἐβόα, διότι μεγάλως θέλουσι τιμωρηθῇ οἱ παραβαίνοντες τὴν Ἐκκλησιαστικὴν διάταξιν. Εἰς τὴν Λειτουργίαν τυπικὰ τῆς ἑορτῆς καὶ τοῦ ἁγίου καὶ καθεξῆς εἰς τὴν εἰσοδόν. Δεῦτε προσκυνήσωμεν τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς τυγούσης ἑορτῆς καὶ καθεξῆς τοῦ ἁγίου καὶ τοῦ ἁγίου τοῦ ναοῦ καὶ τὸ κοντάκιον τοῦ ἁγίου ὅρα αὐτὰ ἐμπροσθεν. Πρὸς εὐκολίαν σημειοῦμεν καὶ τῆς Μέσσης. τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ Κοντάκιον καθὼς καὶ τοῦ ἁγίου Λαζάρου ὅπου ἑορτάζεται σήμερον καὶ ὅρα εἰς τὸ Νέον Λειτουργίον καὶ τὴν ἀκολουθίαν του.

Ἀπολυτίκιον τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ἡχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισον νάματα· ὅτι πᾶσι Σωτὴρ ἐβόήσας· ὁ διψῶν ἐργέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστὲ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Κοντάκιον ἡχ. δ'.

Τῆς ἑορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσης, ὁ τῶν ἀπάντων ποιητὴς καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγες Χριστὲ ὁ Θεός· δεῦτε καὶ ἀρύσασθαι ὕδωρ ἀθανασίας· ὅθεν σοὶ προσπίπτωμεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν τοὺς οἰκτιρμούς σου δώρησαι ἡμῖν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Κοντάκιον·

Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα, καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, ἀγάω ἐν αὐτῷ.

Ἀλληλουῖα.

Ἀπολυτίκιον Νεομάρτυρος Λαζάρου ἡχος α'. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Ἀθλητῶν νέων κλέος, καὶ ἀρχαίων συνόμιλος, καὶ

γενναῖος ὀπλίτης, τῆς Χριστοῦ παρατάξεως, ἐφάνης ἐναθλήσας ἀνδρικῶς, πολυάθλε Λάζαρε ἐν γῇ· διό σε ἐν θεοῖς ὕμνοις, ἐκ πόθου πάντες γεραίρωμεν ἐνδοξε, καὶ δόξαν προσάγωμεν Θεῷ, τῷ ἐν τοῖς ἄθλοις ἐνισχύσαντι, κατ' ἐχθρῶν ὀρωμένων, καὶ ἀοράτων πανθαύμαστε.

Κοντάκιον ἡχος δ'. Ἐπεφάνης σήμερον.

Ἐξ ἐώας ἔλαμψας, ὡς φαεινὸς ἑωσφόρος, τῶν λαμπρῶν ἀγώνων σου ταῖς νοηταῖς μαρμαρυγαῖς, κατάφατιζων τοὺς χαῖρέ σοι, ἀναβοῶνται, πολυάθλε Λάζαρε. Μεγ.

Ὑμνοῖς τοὺς ἀγῶνάς σου τοὺς σεπτούς, εὐφημοῦμεν πάντες, θεῖε Λάζαρε Ἀθλητὰ, καὶ τὰ ἱερά σου λείψανα προσκυνοῦμεν, καὶ τῆς μορφῆς τὸν τύπον κατασπαζώμεθα.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ

Προκείμενον. Ἦχος βαρύς.

Εὐφρανθήσεται δίκαιος ἐν Κυρίῳ.

Στίχ. Εἰσακούσον, ὁ Θεὸς τῆς φωνῆς μου.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

Κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν, ἐπέβαλεν Ἡρώδης ὁ βασιλεὺς τὰς χεῖρας κακῶσαι τινὰς τῶν ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας. Ἀνέειλε δὲ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννου μαχαίρα. Καὶ ἰδὼν ὅτι ἀρεστόν ἐστι τοῖς Ἰουδαίοις, προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον (ἦσαν δὲ αἱ ἡμέραι τῶν Ἀζύμων)· ὃν καὶ πιάσας, ἔθετο εἰς φυλακὴν, παραδούς τεσσαρεσὶ τετραδίοις στρατιωτῶν φυλάσσειν αὐτόν· βουλόμενος μετὰ τὸ Πάσχα ἀναγαγεῖν αὐτὸν τῷ λαῷ. Ὁ μὲν οὖν Πέτρος ἐτηρεῖτο ἐν τῇ φυλακῇ· προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ. Ὅτε δὲ ἐμελλεν αὐτὸν προάγειν ὁ Ἡρώδης τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἦν ὁ Πέτρος κοιμώμενος μεταξὺ δύο στρατιωτῶν, δεδεμένος ἀλύσει διού· φύλακες τε πρὸ τῆς θύρας ἐτήρουν τὴν φυλακὴν. Καὶ ἰδού, Ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη, καὶ φῶς ἔλαμψεν ἐν τῷ οἰκήματι· πατάξας δὲ τὴν πλυσρὰν τοῦ Πέτρου ἤγειρεν αὐτόν, λέγων· Ἀνάστα ἐν τάχει. Καὶ ἐξέπεσον αὐτοῦ αἱ ἀλύσεις ἐκ τῶν χειρῶν· Εἶπε τε ὁ Ἄγγελος πρὸς αὐτόν. Περιβῶσαι καὶ ὑπόδησαι τὰ σανδάλια σου. Ἐποίησε δὲ οὕτω· Καὶ λέγει αὐτῷ· Περιβαλὼ τὸ ἱμάτιόν σου, καὶ ἀκολούθει μοι. Καὶ ἐξελθὼν ἦκολούθει αὐτῷ, καὶ οὐκ ἤδει ὅτι ἀληθὲς ἐστὶ τὸ γινόμενον διὰ τοῦ Ἀγγέλου· ἐδόκει δὲ ὄραμα βλέπειν. Διελθόντες δὲ πρῶτην φυλακὴν καὶ δευτέραν, ἦλθον ἐπὶ τὴν πύλην τὴν σιδηρᾶν, τὴν φέρουσαν εἰς τὴν πόλιν, ἣτις αὐτομάτως ἠνοιχθῇ αὐτοῖς· καὶ ἐξελθόντες προῆλθον ὁρῶν μίαν· καὶ εὐθὺς ὁ Ἄγγελος ἀπ' αὐτοῦ. Καὶ ὁ Πέτρος γενόμενος ἐν ἑαυτῷ, εἶπε· Νῦν οἶδα ἀληθῶς, ὅτι ἐξαπέστειλε Κύριος τὸν Ἄγγελον αὐτοῦ, καὶ ἐξέλετό με ἐκ χειρὸς Ἡρώδου, καὶ πάσης τῆς προσδοκίας τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάν. ἀγίου Εὐαγγελίου τὸ ἀνάγνωσμα πρόσχωμεν.

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς. Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσχετε, ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσσηκεν. Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου, ἦτε, ὁ κόσμος αὐτὸ ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἔστε, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος. Μνημονεύεται τοῦ λόγου, οὗ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν. Οὐκ ἔστι δούλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα ποιήσουσιν ὑμῖν διὰ τὸ ὄνομά μου, ὅτι οὐκ οἶδασιν τὸν πέμψαντά με. Εἰ μὴ ἦλθον, καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν. Ὁ ἐμὲ μισῶν, καὶ τὸν Πατέρα μου μισεῖ. Εἰ τὰ ἔργα μου ἐποίησα ἐν αὐτοῖς, ἃ οὐδεὶς ἄλλος πεποίηκεν, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ καὶ ἑωράκασι, καὶ μεμισήκασι καὶ ἐμὲ καὶ τὸν Πατέρα μου. Ἀλλ' ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ αὐτῶν. Ὅτι ἐμίσησάν με δωρεάν. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ Παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ Πατρὸς, (τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ Πατρὸς ἐκπορεύεται), ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ· καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μετ' ἐμοῦ ἔστε. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε. Ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς, δόξῃ λατρεῖαν προσφέρειν τῷ Θεῷ.

Μεγαλυνάρια τοῦ Ἀγίου

Ἄστρον ἀνατέταλκε φαεινόν, ἐκ τῆς Καπαδόκων, ὁ πολυάθλος τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυς καὶ φωτίζει πιστῶν ἅπαν τὸ πλῆθος, Γεώργιος ὁ μέγας, ὃν νῦν γεραίρομεν.

Φύλαττε σοὺς δούλους, ὦ ἀθλητά, τοὺς ἀθροίζομένους ἐν τῷ οἴκῳ σου τῷ σεπτῷ, καὶ μετ' εὐλαβείας καὶ πόθου σὲ ὑμνοῦντες, Γεώργιε τρισμάκαρ, ἀξιοθαύμαστε.

Τὸν θερμὸν προστάτην καὶ βοηθόν, τὸν ἐν τοῖς κινδύνοις, ἀντιλήπτορα ταχινόν, τῶν Μαρτύρων κλέος, εἰδῶλων αὐθαιρέτην, Γεώργιον τὸν μέγαν, πάντες τιμήσωμεν.

Τὸν ἐν ἀθλοφόροις θαυματουργόν, καὶ τὸν ἐν ἀνάγκαις ἀπροσμάχητον βοηθόν, τῶν θεῶν ὀπλίτην καὶ Μάρτυρα Κυρίου, Γεώργιον τὸν μέγαν, πάντες τιμήσωμεν.

ΕΥΧΗ

εἰς τὸν Ἅγιον Μεγαλομάρτυρα Γεώργιον.

Ὁ πανένδοξε ἀθλητὰ μεγαλομάρτυς καὶ τροπαιοφόρε τοῦ Χριστοῦ στρατηλάτα Γεώργιε, πρόσβενε διηνεκῶς πρὸς τὸν πολυεύσπλαχον καὶ φιλόανθρωπον Κύριον, ὡς ἔχεις μεγάλην τὴν παρησίαν, καθὼς διὰ τὸ ὄνομά του ὑπέμεινας ἀνοιχίστους βασάνους καὶ τιμωρίας, καὶ πολυπαθεῖς πειρασμούς, καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς γινώσκοντές σε ὑπέρμαχον καὶ βοηθὸν ἐν ταῖς θλίψεσιν ἡμῶν· σοὺ δεόμεθα καὶ σὲ παρακαλοῦμεν ἵνα ἱκετεύσῃς εἰς τὸν Παντοδύναμον Θεόν, ἵνα ἄρῃ ἕξ ἡμῶν τὴν φοβεράν μάχαιραν τοῦ ἀντιπάλου ἐχθροῦ, καὶ φωτίσῃ ἡμᾶς εἰς τὸ τέλειον τοῦ Εὐαγγελικοῦ τοῦ κηρύγματος, καὶ καταξιώσῃ πάντας ἡμᾶς ὅπως ἐορτάζωμεν τὴν ἀγίαν σου Πανήγυριν καὶ ἐορτὴν ταύτην τῆς Ἐπουρανίου τοῦ Κυρίου ἡμῶν Βασιλείας, καὶ ἡ μεσιτεία τοῦ Ἀγίου ἐνδόξου καὶ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ τροπαιοφόρου καὶ πάντων τῶν Ἀγίων. Ἀμήν.

ΜΑΡΤΥΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΝΔΟΞΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ

Περιέχον ὁμοῦ καὶ μερικῶν θαυμάτων διήγησιν

Αἱ ἑορταὶ καὶ αἱ πανηγύρεις τῆς Ἐκκλησίας μας, εὐλογημένοι Χριστιανοί, διὰ ἄλλο δὲν γίνονται, παρὰ μόνον διὰ ψυχικὴν ὠφέλειαν καὶ ὅχι διὰ νὰ ἐορτάζωμεν οἱ Χριστιανοί, διὰ νὰ ἔχωμεν ἄδειαν νὰ περ.διαβάζωμεν, ἢ νὰ πολυτρώγωμεν, ἢ νὰ πολυπίνωμεν, δὲν πανηγυρίζομεν δι' αὐτὸ, ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχωμεν ἄδειαν νὰ προστρέχωμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ ἀκούωμεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ νὰ λαμβάνωμεν μισθὸν ἀπὸ τοὺς ἐορταζομένους Ἁγίους διὰ τοῦτο ἀργοῦμεν ἀπὸ πᾶσαν δουλείαν, καὶ ἔχομεν ἑορτὴν καὶ σχολὴν, ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁμοίως καὶ τὴν σήμερον ἡμέραν διὰ τοῦτο ἔχομεν ἑορτὴν καὶ σχολὴν, διὰ νὰ συναχθοῦν οἱ Χριστιανοὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἀκούσωσι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, νὰ γνωρίσωσι τίς εἶναι ὁποῦ ἐορτάζει σήμερον, ἢ τί ἔργα ἔκαμε, καὶ πῶς ἔπαθε διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, καὶ τώρα τὸν τιμῶμεν καὶ δοξάζομεν. Ἡμεῖς γοῦν, Ὁρθοδοξῶτατοι Χριστιανοί, ὁποῦ ἀγαποῦμεν νὰ τύχωμεν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, μὴν ἀγανακτήσωμεν ποτὲ ἐορτάζοντες καὶ πανηγυρίζοντες, ὅτι οἱ ἅγιοι ὁποῦ ὑμνοῦνται καὶ δοξάζονται ἀπὸ ἡμᾶς ἀείποτε μᾶς ἐπιτηροῦν καὶ μᾶς διαφυλάττουν, καὶ παρακαλοῦσι τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἰδικήν μας σωτηρίαν, ὥσπερ καὶ ὁ σημερινὸς μεγαλομάρτυς Γεώργιος μέγας προστάτης καὶ βοηθὸς τοῦ Χριστιανικοῦ γένους, ὁ ἔτοιμος ἀκροατὴς τῶν ἐπικαλουμένων αὐτόν, ὁ ἀστὴρ τῆς λαμπρότητος, ὁποῦ ἔχυσεν τὸ αἷμα του διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ὁποῦ τὸν ἐδόξασεν ὁ Χριστὸς εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Διὰ ταύτην τὴν ἑορτὴν ἐμαζόχθημεν σήμερον καὶ ἡμεῖς εὐσεβεῖς Χριστιανοί αὐτὸν δοξάζομεν σήμερον αὐτὸν ἐπαινοῦμεν, αὐτὸν ἐγκωμιάζομεν, ἀπὸ οὐτὸν ζητοῦμεν χάριν καὶ ἔλεος, αὐτὸν παρακαλοῦμεν νὰ μᾶς διαφυλάττῃ ἀπὸ τὰ σκάνδαλα, ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς, ἀπὸ τὰς ἁμαρτίας, καὶ ἀπὸ πᾶν κακὸν ὅπου ἔρχεται εἰς τὸν ἄνθρωπον. Τούτου τὸ μαρτύριον καὶ τὰ θαύματα βούλομαι καὶ ἐγὼ ὁ ταπεινὸς νὰ διηγηθῶ με ἀκριβείαν ὅτι φοβοῦμαι νὰ μὴν ἀφήσω τίποτες ἀδιήγητον, καὶ ἔχω ἁμαρτίαι εἰς αὐτό· πλὴν θὰ θαρρεῦσω πρῶτον μὲν εἰς τὴν βοήθειαν τοῦ Ἁγίου, καὶ δεύτερον εἰς τὴν εὐχὴν τῆς αὐθεντίας σας νὰ ἀρχίσω νὰ διηγῶμαι. Παρακαλῶ δὲ τὴν ἀντίληψίν σας νὰ ἀκούσητε με

ὅλην σας τὴν καρδίαν διὰ νὰ καταλάβητε τοὺς λόγους μου καὶ νὰ λάβηται καὶ μισθὸν ἀπὸ τὸν Μεγαλομάρτυρα Γεώργιον.

Διοκλητιανὸς ὁ τῶν Ρωμαίων βασιλεὺς, ὡς ἐπῆρεν ἀναξίως τὸ στέμμα τῆς βασιλείας, καὶ πρῶτος ἐγένετο τῶν ἄλλων ἀφεντῶν, καὶ ὅλον τὸν κόσμον ὑπέταξε εἰς τὴν βασιλείαν του, εἶχε καὶ πολλὴν ἔννοιαν πῶς νὰ τιμᾷ τὰ εἰδῶλα καὶ πῶς νὰ κάμνῃ τὸ θέλημα τῶν ἐλληνικῶν θεῶν καὶ πῶς νὰ χαίρεται καὶ νὰ εὐφραίνεται εἰς τὰς πανηγύρεις τῶν Θεῶν του· τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τὸν λεγόμενον ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας Θεὸν, ἐκείνον τὸν ἐτίμα περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους Θεοὺς τῶν Ἑλλήνων. Ποτὲ δὲν ἐπῆγεν εἰς τὸ μαντεῖον αὐτοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος Θεοῦ νὰ μαντεύθῃ διὰ χρεῖαν του, καὶ εἰπέ του ὁ δαίμονας ὁποῦ ἐκατοῖκε ἐκεῖ, ὅτι οἱ δίκαιοι ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν γῆν, αὐτοὶ τὸν ἐμποδίζουν νὰ εἰπῇ τὴν ἀλήθειαν ὥς πλανεμένος δὲ ὁποῦ ἦτο ὁ μιᾶρος βασιλεὺς, με πολλὴν σπουδὴν ἐγύρνευε νὰ μάθῃ ποιοὶ εἶναι οἱ δίκαιοι, ἕνας δὲ ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας τοῦ μαντείου εἶπεν ὅτι οἱ λεγόμενοι χριστιανοί, αὐτοὶ εἶνε οἱ δίκαιοι τῆς γῆς· ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς ἤκουσε, πολλὰ ἐδαιμονίσθη διὰ τοὺς Χριστιανούς, καὶ ἄρχισε νὰ κάμνῃ διωγμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν· καὶ παρευθὺς ὅσαι φυλακαὶς ἦτον, ὅσα κριτήρια καὶ καταγῶγια ὅλα ἐγένισαν ἀπὸ τοὺς Χριστιανούς· καὶ ἄλλους μὲν ἐθανάτωσαν πάραντα, ἄλλους ἐπαίδευσαν ἄλλους ἐτίμωσαν μετὰ τὸ καλὸν διὰ νὰ τοὺς γυρίσουν εἰς τὸν Ἑλληνισμόν· καὶ σχεδὸν εἰπεῖν καθ' ἡμέραν ἐγίνοντο φόνοι καὶ αἱματοχυσίαι τῶν Χριστιανῶν καὶ αὐτὰ μὲν ἐγένοντο εἰς τὰς ἄλλας πόλεις καὶ τόπους, οἱ δὲ Χριστιανοὶ ὅπου ἦτον εἰς τὴν Ἀνατολὴν πλῆθος πολὺ ἔκαμναν σύγχυσιν καὶ μεγάλην ἀνακάτωσιν. Τότε οἱ αὐθεντᾶδες τῆς Ἀνατολῆς ἔστειλαν γραμμάτια καὶ ἔστειλαν εἰς τὸν βασιλεῖα Διοκλητιανὸν καὶ ἔγραψαν ἔτσι. Ἡμεῖς οἱ δοῦλοι σου βασιλεῦ, καὶ αὐθεντᾶδες τῆς Ἀνατολῆς, προσκυνοῦμέν σε πολλὰ· ἐδῶ εἰς τὴν Ἀνατολὴν εὐρίσκονται πλῆθος πολὺ Χριστιανοί, καὶ ἐναντιοῦνται εἰς τὸν ὀρισμὸν σου, καὶ δὲν προσκυνοῦν τὰ εἰδῶλα, λοιπὸν ὥρισα ἡ βασιλεία σου, ἢ νὰ εἶναι εἰς τὴν πίστιν του κάθε ἕνας ἢ δὲν ἡξεύρωμεν τί νὰ γένῃ. Ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς εἶδε τὰ τοιαῦτα γραμμάτια, ἐσυλλογίζετο τί νὰ κάμῃ· τέλος ἐφάνηκε του καλὴ βουλή νὰ μιλήσῃ τοὺς αὐθεντᾶδες τῆς Ἀνατολῆς νὰ ἔλθουν νὰ συμβουλευθῇ μετ' ἐκείνους τί μέλει νὰ γένῃ. Ἔστειλε γοῦν ὀρισμοὺς, καὶ εἰς ὀλίγον καιρὸν ἐσυνάχθησαν ὅλοι τους. Τότε ἐκάθησαν εἰς τὸ συνέδριον, καὶ ὥρισε ὁ βασιλεὺς νὰ εἰπῇ καθ' ἕνας τὸν λόγον του, καὶ ὅλοι τοὺς ἐσύντηξαν καὶ εἶπον τὴν γνώμην τους. Μετὰ ταῦτα ἀπεκριθὲν ὁ βασιλεὺς καὶ λέγει. Ἄλλο τίποτε, φίλοι μου, δὲν εἶναι τιμιώτερον εἰς τὸν κόσμον, ὡς νὰ προσκυνοῦνται οἱ Θεοὶ ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον· εἰ τις δὲν τιμᾷ τοὺς Θεοὺς νὰ λαμβάνῃ παιδεύσεις μεγάλας· ἐὰν γοῦν θέλῃτε νὰ ἦσθε φίλοι μου, καὶ ἀγαπᾶτε νὰ ἔχητε τὴν τιμὴν ὁποῦ σᾶς ἐχάρισα, αὐτὸ σπουδάζετε, αὐτὸ ἀγωνισθῆτε ὅλοι σας, πῶς νὰ χαθοῦν οἱ λεγόμενοι Χριστιανοὶ ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς διὰ νὰ πληθύνῃ καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς, καὶ οἱ Θεοὶ νὰ τιμηθοῦν καὶ νὰ δοξασθοῦν καὶ νὰ χαροῦν περισσότερον. Τότε ἀπεκριθῆσαν ὅλοι οἱ αὐθεντᾶδες τῆς Ἀνατολῆς καὶ εἶπον. Ἀμὴν, βασιλεῦ, ὁ

δρισμός σου νὰ γένη. Παρευθύς ἐγάλασεν ἡ συμβουλὴ τους, καὶ εἶπον νὰ κάμουν πάλιν δευτέραν καὶ τρίτην συμβουλήν, καὶ κάθε ἀφέντης νὰ πάρῃ δρισμοὺς καὶ νόμους εἰς τὸ κάστρον του.

Εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦτο ὁ Μεγαλομάρτυς Γεώργιος νέος τὴν ἡλικίαν ὡς εἴκοσι χρονῶν, εὐγενὴς εἰς τὸ γένος καὶ πλούσιος πατρὸς, εὐσεβὴς Χριστιανός· ἡ δὲ πατὴρς του ἦτο ἡ Καπαδοκία, καὶ ἦτον δέκα χρονῶν ὅταν ἀπέμεινεν ὀρφανὸς ἀπὸ τὸν πατέρα του· ἀλλὰ καὶ ὁ πατήρ του ἐμαρτύρησεν· ἡ δὲ μητέρα του ἐπῆρε τὸν μικρὸν καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Παλαιστίνην τὴν πατρίδα του· ἐκεῖ εἶχε καὶ περισσὰ κτήματα. Ὅταν δὲ ἀντεγράφη δέκα ὀκτὼ χρονῶν, ἔγινε στρατιώτης ὑπὸ τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ καὶ μετὰ στρατιωτικὴν τάξιν ἔγεινε σημαιοφόρος. Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἀπέθανε καὶ ἡ μητέρα του, καὶ ὅταν ἀπέμεινεν ὀρφανὸς καὶ ἀπ' αὐτὴν ἐπῆρε βίον πολὺν, καὶ ἐπῆγε εἰς τὸν βασιλέα, ζητώντας μεγαλιτέραν τιμὴν καὶ ἀξίαν· ἔλαχε καὶ αὐτὸς τότε εἰς τὰς ἡμέρας ὅπου ἐσυνάχθησαν οἱ αὐθεντὰδες τῆς Ἀνατολῆς ὡς τὸ προεῖπα· καὶ ὡς εἶδεν, ὅτι βούλονται οἱ αὐθεντὰδες τῆς Ἀνατολῆς νὰ πάρουν δρισμοὺς κατὰ τῶν Χριστιανῶν, ἐπροτίμησε νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ παρουσιασθῇ ὅτι εἶνε Χριστιανός· καὶ παρευθύς πωλεῖ τὰ ὅτι εἶχε, καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς πτωχοὺς τοὺς σκλάβους ὅπου εἶχεν ἠλευθέρωσε, καὶ εἰ τι τὸν ἐφάνη καλὸν ἔκαμε πάντα. Καὶ τὴν τρίτην φορὰν ὅπου ἐσυνάχθησαν οἱ αὐθεντὰδες τῆς Ἀνατολῆς νὰ γράψουν τοὺς δρισμοὺς, ὁ Μεγαλομάρτυς Γεώργιος ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τοῦ συνεδρίου, καὶ λέγει· ἔως πότε, ὦ βασιλεῦ, καὶ ἄρχοντες καὶ μεγιστάνες, νὰ κάμιντε τὸν πόλεμον αὐτὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν; εἰσθε συνειδησιμῶντες νὰ εἰρηνεύετε καὶ νὰ ἔχετε ἀγάπην μὲ ὅλον τὸν κόσμον, καὶ τώρα τίνος ἔνεκεν ἀγαπᾶτε τοὺς πολέμους καὶ τὰ σκάνδαλα καὶ θέλετε νὰ χύνετε αἷμα δίκαιον καὶ ἅγιον, καὶ νὰ παιδεύετε ἔθνος εὐσεβὲς καὶ ὀρθόδοξον, νὰ ἀναγκάσετε τοὺς Χριστιανοὺς νὰ πιστεύσουν τὰ εἰδωλα; μὴ πλανᾶσθε, μὴ τυφλώνεσθε ψυχικὰ καὶ σωματικὰ· ὁ Χριστὸς εἶνε μοναχὸς Θεός, αὐτὸς εἶνε μοναχὸς Αὐθέντης· ἀπ' αὐτὸν ἔγειναν τὰ πάντα, καὶ μὲ τὸ πνεῦμα αὐτοῦ εἶνε στερεωμένα· λοιπὸν καὶ σεῖς μάθετε τὴν εὐσέβειαν καὶ παύσετε νὰ παιδεύεται τοὺς εὐσεβεῖς.

Ταῦτα μὲν εἶπεν ὁ Μάρτυς· οἱ δὲ αὐθεντὰδες ἐκύτταξαν τὸν βασιλέα τί θέλει εἰπεῖ, καὶ ὁ βασιλεὺς θυμωμένος περισσὰ δὲν ἠμύρεσε νὰ τὸν ἀποκριθῇ μόνον ἔκαμε νεῦμα εἰς τὸν ἐπίτροπον τῆς βασιλείας του Μαγνέντιον τὸ ὄνομά του, νὰ ποιήσῃ τὴν ἀπόκρισιν, ὁ δὲ Μαγνέντιος κρᾶζει τὸν Ἅγιον πλησίον, καὶ λέγει του. Εἰπέ μας Γεώργιε, τί ἦτον ἡ ἀφορμὴ σου νὰ παρουσιασθῇς σήμερον; Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη. Ἡ ἀλήθεια μὲ ἠνάγκασε· λέγει του ὁ Μαγνέντιος. Καὶ τίς εἶνε ἡ ἀλήθεια; Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη δεύτερον. Ὁ Χριστὸς εἶνε ἡ ἀλήθεια, ὅπου διώκεται σήμερον ἀπὸ ἐσῶς. Λέγει του ὁ Μαγνέντιος. Τὸ λοιπὸν καὶ σὺ Χριστιανὸς εἶσαι; Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη. Δούλος εἰμαι τοῦ Χριστοῦ μου, διὰ τοῦτο ἐθάφρευσα εἰς τὴν αὐτοῦ δύναμιν καὶ ἦλθα νὰ σᾶς ἐλέγξω καὶ νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν. Εἰς αὐτὰ ὅλα σύγχυσις μεγάλη ἔγεινε τοῦ πλήθους καὶ τοῦ λαοῦ, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπρόσταξε τοὺς διαλαλητὰς νὰ

καταπραῖνῶσι τὸν λαόν. Καὶ μετὰ ταῦτα ἐγύρισε καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἅγιον. Ἐγὼ ἀπὸ πολλοῦ θαυμάζοντας τὴν εὐγένειάν σου καὶ τὴν ἡλικίαν ὡς τιμημένην σὲ ἐτίμησα καὶ σὲ ἐδόξασα, καὶ τώρα μὴ βάνοντας εἰς τὸν νοῦν μου τοὺς λόγους σου, διὰ τὴν ἀγάπην τὴν πολλὴν ὅπου ἔχω εἰς ἐσένα, καὶ διὰ τὴν γνῶσιν καὶ τὴν δύναμιν ὅπου ἔχεις, ὥσάν πατέρα σὲ συμβουλεύω τὸ καλλίτερον, καὶ λέγω σε, νὰ μὴ θελήσῃς νὰ ἀφήσῃς τὴν τάξιν σου, καὶ τὴν τιμὴν σου τὴν πολλήν, καὶ νὰ παραδῶσῃς τοιοῦτον ὀρασιότατον κορμὶ εἰς τὰ βάσανα καὶ τιμωρίας, ἀμὴ ἔλα καὶ θυσιάσῃς εἰς τοὺς θεοὺς, νὰ σὲ ἀνταμείψω μὲ περισσοτέραν τιμὴν καὶ νὰ τιμηθῇς παρὰ πάντας τοὺς συμπαθισμένους μου. Ὁ Ἅγιος Γεώργιος ἀπεκρίθη. Ἀμποτες ἐσύ, ὦ βασιλεῦ, νὰ ἤθελες γνωρίσῃς τὸν Θεόν, ὅπου σὲ λέγω, νὰ θυσιάσῃς μὲ θυσίαν αἰνέσεως, καὶ τότε αὐτὸς νὰ σὲ ἀξιῶσῃ εἰς πολλὴν τιμὴν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· διότι αὕτη ἡ βασιλεία ὅπου ἔχεις ἐσὺ γλήγορα φθίρεται, καὶ ἀφανίζεται, καὶ καμμία ὠφέλειαν δὲν δίδει εἰς ἐκείνους ὅπου τὴν ἔχουν· τέτοιας βασιλείας τιμὴ δὲν δύναται νὰ με ταπεινώσῃ ἔμμενα, μὴδὲ εἶνε καμμία παιδεύσις τῆς τοιαύτης ἐξουσίας νὰ δυνηθῇ νὰ μὲ χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Ἀληθινοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ.

Ταῦτα λέγοντος τοῦ Μάρτυρος, ὁ βασιλεὺς ὅλος θυμωμένος προστάζει τοὺς ὑπηρέτας του νὰ τὸν σπαράξουν μὲ τὰ κοντάριά του, καὶ νὰ τὸν ρίψουν εἰς τὴν φυλακὴν· ἕνα δὲ ἀπὸ τὰ κοντάρια ἐκεῖνα τῶν ὑπηρετῶν, ἐπίασε μόνον τὸ κορμὶ τοῦ Ἁγίου, καὶ πολλὰ ἐγύρισαν ὀπίσω τὸ σίδηρον ὥσπερ μολύβι. Ὑπῆγαν λοιπὸν πάσαντα οἱ στρατιῶται εἰς τὴν φυλακὴν καὶ ἀπλωσάν τον κατὰ γῆς καὶ τὰ μὲν ποδάρια του τὰ ἐσφάλισαν εἰς τὸ ξύλον, ἐπάνω δὲ εἰς τὸ στήθος του ἔβαλαν μίαν πέτραν μεγάλην καὶ βαρεῖαν, ὅτι οὕτως διέταξεν ὁ βασιλεὺς, καὶ οὕτω ἀπόμεινεν ὁ Ἅγιος ἔως τὴν αὐριανὴν ἡμέραν εὐχαριστῶντας τῷ Θεῷ. Ὅταν δὲ ἐξημέρωσεν, ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς καὶ εὐγαλάν τον ἀπὸ τὴν φυλακὴν, καὶ βλέποντάς τον κατακοιμένον ἀπὸ τὸ βάρος τῆς πέτρας, ἄρτισεν καὶ τὸ ἔλεγεν. Ἄρα, Γεώργιε, ἦλθες εἰς μετάνοιαν ἀπὸ τὴν χθελιστὴν σου τόλμην; ἢ πάλιν στέκεσαι εἰς αὐτήν; Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη. Ἄν νομίζῃς, ὦ βασιλεῦ, ὅτι τόσον ἔγεινα ἐγὼ δειλὸς, ἀπὸ τὴν μικρὰν αὐτὴν τιμωρίαν, μᾶλλον δὲ παιγνίδιον, νὰ παραδῶσω ἐγὼ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ μου, προτίτερα ἢ θέλες ἀποστάσει ἐσὺ παιδεύοντας παρὰ ἐγὼ ὑπομένοντας. Λέγει του ὁ βασιλεὺς. Ἐγὼ νὰ σὲ παραδῶσω εἰς παιγνίδια τοιαῦτα, ὅπου νὰ σὲ ξενιάσουν γλήγορα ἀπὸ τὴν παρούσαν ζωὴν· πάσαντα ἐπρόσταξε καὶ ἔφεραν ἕνα μέγα τροχόν, ὁ ὁποῖος εἶχε μπηγμένα ὀλόγυρα ξίφη μεγάλα, καὶ εἰς ἐκεῖνον ἔδесαν τὸν Ἅγιον· ἦτο δὲ ὁ τροχὸς ἐκεῖνος κορμασμένος ὑψηλὰ, καὶ ὑποκάτω του εἶχε σανίδια στρωμένα καὶ εἰς τὰ σανίδια ἐκεῖνα ἦσαν μπηγμένα περῶνια περισσὰ· ἄλλα μὲν ἦσαν ἴσα καὶ ξαντὰ, ἄλλα δὲ στυγερά ὥσπερ ἀγκίστρια, ἄλλα δὲ πλατέα ὥσπερ μαχαίρια· ὅταν γοῦν ἦθελε γυρίσει ὁ τροχὸς νὰ ἐγγίσῃ εἰς τὰ σανίδια ὅπου εἶχαν τὰ ξίφη, κατέκοπταν τὸ κορμὶ τοῦ Ἁγίου εἰς λεπτὰ τεμάχια. Ὁ δὲ Ἅγιος πρῶτα μεγαλοφώνως, μετὰ ταῦτα δὲ νοερῶς εὐχαρίστα τὸν Θεόν.

Τότε ὁ μιαιφάτος βασιλεὺς Διοκλητιανὸς, χαρούμενος εἰς τὴν παίδευσιν τοῦ Ἁγίου, καὶ ἀναγελῶντας τὴν ἀνδρείαν του, λέγει· Ποῦ εἶναι ὁ Θεὸς σου Γεώργιε καὶ δὲν σε βοηθεῖ, ἀμὴ σε ἀφίνει καὶ παιδεύσαι τοιοῦτοτρόπως; αὐτὸ εἶπεν ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐσηκώθη καὶ ὑπῆγεν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος νὰ κάμῃ θυσίαν· καὶ παρενθὺς μὲ τὸν λόγον τοῦ βασιλέως συννεφῶν μεγάλη ἔγεινε, καὶ βρονταῖς καὶ ἀστραπαῖς περισσαῖς, καὶ φωνὴ ἠκούσθη οὐρανόνθεν ὁποῦ ἔλεγε. Μὴ φοβοῦ Γεώργιε, ἐγὼ μετ' ἐσένα εἰμαι· καὶ μὲ τὴν φωνὴν ἔγεινεν ἑξαστερία καὶ εἰς θαῦμα πολὺ ἐφάνη ὁ Ἅγιος λυτὸς ἀπὸ τὸν τροχὸν καὶ δλοῦγιος· ὅτι Ἄγγελος Κυρίου ἐπῆγε φανερὰ καὶ ἐμπροστὰ εἰς ὅλους καὶ ἔλυσέ τον ἀπὸ τὸν τροχὸν ἐκείνον. Τότε ἐπῆραν τὸν Ἅγιον οἱ στρατιῶται καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸν βωμὸν ἐκεῖνον, καὶ ἔστεισάν τον ἐμπροσθεν τοῦ βασιλέως· ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς τὸν εἶδεν ὅλος ἔγεινεν ἔξω τοῦ νοῦ του, ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ εὐρεθέντες εἰς τὴν θυσίαν ὑπερεκπερισσοῦ ἐθαύμασαν· καὶ πρῶτον μὲν εἶπον ὅτι ἄλλος εἶναι ὁμοῖός του· μετὰ ταῦτα δὲ ἔλεγον ὅτι φάντασμα εἶνε. Ὁ δὲ Ἅγιος ἔκραξε μεγαλοφῶνως· Ἐγὼ εἰμαι ὁ Γεώργιος. Δύο δὲ ἀνθρωποὶ τῶν τότε εὐρεθέντων Ἀνατόλιος καὶ Πρωτολέων τὰ ὀνόματά τους χιλίων στρατιωτῶν ἀφεντάδες ἐπίστευσαν εἰς τὸν Χριστόν, καὶ μεγαλοφῶνως ἀνέκραξαν. Ἐνῆς εἶναι Θεὸς ἀληθινὸς τῶν Χριστιανῶν· καὶ παρενθὺς ἐπρόσταξεν ὁ βασιλεὺς χωρὶς κάμμιαν ἐξέτασιν νὰ τοὺς ἀποκεφαλίσουν ἔξω τοῦ κάστρου. Καὶ ἄλλοι δὲ πολλοὶ ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ βασιλέως Διοκλητιανοῦ δὲν ἐτόλμυσαν νὰ παρρησιασθοῦν, καὶ ἡ βασίλισσα, Ἀλεξάνδρα ὀνόματι, ἐβουλήθη νὰ παρρησιασθῇ διὰ Χριστιανή, καὶ ὁ ἐπίτροπος τῆς βασιλείας Μαγνέντιος δὲν τὴν ἄφησε διὰ τὸν φόβον τοῦ βασιλέως.

Γεμάτος ἀπὸ θυμὸν ὁ βασιλεὺς καὶ μὴ ἔχων τί νὰ πράξῃ προστάξει νὰ γεμίουν ἓνα λάκκον ἀσβέστην νὰ ρίψουν νερὸ καὶ νὰ βάλλουν μέσα τὸν ἅγιον καὶ νὰ κάμῃ τρία ἡμερονύκτια διὰ νὰ μὴ μείνῃ οὔτε κόκκαλο. Ἐπῆραν λοιπὸν οἱ στρατιῶται τὸν ἅγιον νὰ τὸν βάλλουν εἰς τὸν λάκκον, αὐτὸς δὲ πηγαίνων ἐπροσηύχετο μεγαλοφῶνως οὕτως. Ὁ βοηθὸς τῶν θλιβομένων, ἡ ἐλπίς τῶν ἀπηλπισμένων, Κύριε ὁ Θεός μου, ἐπάκουσον τὸν δοῦλόν σου καὶ ἐλέησόν με καὶ σῶσόν με ἐκ τῶν παγίδων ὅπου μοῦ ἐπῆλθον· δός μοι ἕως τέλος τῆς ζωῆς μου νὰ φυλάξω τὴν ὁμολογίαν τῆς πίστεως, ἵνα μὴ εἰπωσιν οἱ ἐχθροί μου ποῦ ἔστιν ὁ Θεός μου, δεῖξον τὴν δύναμίν σου καὶ δόξασε δι' ἐμοῦ τοῦ ταπεινοῦ τὸ ὄνομά σου τὸ ἅγιον καὶ λυτρώσέ με ἐκ τῶν βασάνων ὡς ἔσωσας τοὺς τρεῖς παῖδας ἀπὸ τὴν κάμνον τῆς Βαβυλώνας, ὅτι σὺ εἰ δεδοξασμένος εἰς τοὺς αἰῶνας. Καὶ, ἀμέσως ἔκαμε τὸν Σταυρόν του καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸν λάκκον ὑμῶν τὸν Θεόν.—Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ὁ Διοκλητιανὸς ἐπρόσταξε τινὰς στρατιώτας νὰ ὑπάγουν εἰς τὸν λάκκον καὶ νὰ πάρουν ὅτι κόκκαλα ἀπέμειναν τοῦ Ἁγίου καὶ νὰ τὰ ἐνταφιάσουν, ἀλλ' ἀφοῦ ἐπῆγαν ὃ τοῦ θαύματος βλέπουν τὸν ἅγιον ζωντανὸν ἔχοντα τὰς χεῖρας ὑψωμένας εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ προσευχόμενον, εἰδὼν δὲ τὸ πλῆθος τὸν ἅγιον ἐφώναξεν. Μέγας ὁ Θεὸς τοῦ Γεωργίου· ὁ δὲ βασιλεὺς μαθὼν τοῦτο ἔφερε τὸν ἅγιον ἐμπροσθέν του καὶ τοῦ λέ-

γει· ἐγὼ νομίζω ὅτι διὰ νὰ δείξῃς τὰς μαγείας σου δι' αὐτὸ λέγεις ὅτι εἶσαι Χριστιανός. Ὁ ἅγιος λέγει· ἐγὼ ἐνόμίζα ὅτι ἐὰν ἴδῃτε καὶ τοῦτο τὸ θαῦμα θὰ πιστεύσητε εἰς Χριστόν, ἐπειδὴ δὲ μένετε εἰς τὴν πλάνην καὶ θεωρεῖται μαγείας τὰ θαύματα, λυποῦμαι καὶ δὲν καταδέχομαι νὰ σᾶς ἀποκριθῶ. Ὁ Διοκλητιανὸς λέγει τώρα θὰ σοῦ κάμω μίαν βάσανον καὶ χωρὶς νὰ θέλῃς θὰ μᾶς ὁμολήσῃς. Καὶ παρενθὺς φέρουν ὑποδήματα σιδηρὰ μὲ περῶνια γεμάτα, ἔπειτα τὰ ἔκαυσαν καὶ τὰ ἐφόρεσαν τοῦ ἁγίου σπρόγχοντες καὶ δέροντες τὸν ἔβαλον εἰς τὴν φυλακὴν, ὁ δὲ βασιλεὺς περιγελώντας τὸν ἅγιον ἔλεγε, τί γρήγορα ὅπου τρέχεις Γεώργιε· ὁ δὲ ἅγιος ἔλεγε καθ' ἑαυτόν, τρέχε, Γεώργιε, ἵνα φθάσῃς εἰς τὸ ποθοῦμενον· εἰς δὲ τὸν Θεὸν ἔλεγεν· ἔπιδε ἀπὸ τὸν Οὐρανοῦς ὁ Θεός, ἴδε τὸν κόπον μου, καὶ ἄκουσον τοὺς στεναγμούς τοῦ παιδευμένου δούλου σου, ὅτι ἐπληθύνθησαν οἱ ἐχθροί μου καὶ μῖσος ἄδικον ἐμίσησάν με διὰ τὸ ὄνομά σου καὶ ἰάτρουςόν με διότι ἐταράχθησαν τὰ κόκκαλά μου, ἵνα μὴ εἰπωσιν οἱ ἐχθροί μου ὅτι μὲ ἔξεδικήθησαν. Ταῦτα προσευχόμενος ὁ ἅγιος τὸν ἔβαλον εἰς τὴν φυλακὴν ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν νύκτα· τὴν ἐπαύριον καθίσης ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ διέταξε νὰ φέρουν τὸν ἅγιον καὶ ὡς τὸν εἶδεν ὑγιὴ τοῦ λέγει· εὐφροσύνην σοῦ ἐπροξένησαν τὰ ὑποδήματα Γεώργιε· Ὁ ἅγιος εἶπεν, ναί. Ὁ Διοκλητιανὸς εἶπεν· ἄφες ἄθλιε τὰς μωρολογίας καὶ θυσίας σου εἰς τοὺς θεοὺς ἐὰν θέλῃς νὰ μὴ χάσῃς τὴν ζωὴν σου. Ὁ δὲ ἅγιος λέγει· μαρὲ καὶ ἄγνωστε, τὰς εὐεργεσίας καὶ τὰ θαύματα τοῦ Θεοῦ τὰς ὀνομάζεις μαντείας· Ὡς δὲ ἤκουσε τοὺς λόγους τούτους ἐθυμώθη ὑπερβολικὰ καὶ προστάσσει νὰ τὸν δείρουν εἰς τὸ στόμα, λέγων. Μάθε νὰ τιμᾷς τοὺς βασιλεῖς, καὶ νὰ μὴ ὑβρίζῃς. Μετὰ ταῦτα ἐπρόσταξε νὰ δείρουν τὸν ἅγιον μὲ βούνευρα ὥστε νὰ μὴ μείνῃ οὔτε κόκκαλο γερό, ὁ δὲ ἅγιος δερόμενος ἐδόξαζε τὸν Θεόν. Ὁ δὲ βασιλεὺς εἶπεν εἰς ἐπίτροπόν του Μαγνέντιον ὅτι αὐτὰ ὅπου κάμνει ὁ Γεώργιος δὲν εἶναι μόνον ἀνδρείας, ἀλλὰ καὶ μαγείας ἔργα· ὁ δὲ Μαγνέντιος εἶπε, βασιλεῦ, ἐδῶ εἶναι ἓνας μάγος ὀνόματι Ἀθανάσιος διάταξον νὰ ἔλθῃ καὶ παρενθὺς ἔφεραν τὸν Ἀθανάσιον, καὶ ἀκούσας τοῦ βασιλέως ἀμέσως ἔκαμε δύο μαγικά φάρμακα τὰ ὁποῖα ἔφερε τὴν ἐπομένην ἡμέραν καὶ εἶπε· βασιλεῦ ἐὰν θέλῃς διὰ νὰ κάμῃ τὸ θέλημά σου ὁ Γεώργιος καὶ νὰ ἔβγῃ ἀπὸ τὸν νοῦν του, διάταξε νὰ πῇ ἀπὸ τοῦτο τὸ φάρμακον καὶ ἐὰν δὲν σοῦ ἀκούσῃ διάταξε νὰ πῇ ἀπὸ τὸ ἄλλο διὰ νὰ θανατωθῇ ἀμέσως· ὁ δὲ βασιλεὺς διάταξε τὸν ἅγιον καὶ εἶπε τὸ ἐν ἀφοῦ προσηυχῆθῃ πρῶτον, καὶ ὃ τοῦ θαύματος ἔμεινε ἀβλαβὴς καὶ περιεγέλα τὸν βασιλέα, ὁ δὲ βασιλεὺς θυμωθεὶς διέταξε καὶ τοῦ ἔδωκαν καὶ τὸ ἄλλο φάρμακον ἀλλὰ καὶ ἀπὸ αὐτὸ δὲν ἐβλάβη καθόλου. Ὅλοι οἱ παρευστώτες ἰδόντες τὸ θαῦμα ἐξεπλήγησαν καὶ μάλιστα ὁ μάγος Ἀθανάσιος διότι ἐγνώριζε τὴν δύναμιν τῶν φαρμάκων. Μετὰ ταῦτα λέγει ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸν ἅγιον· Ἐως πότε, Γεώργιε, θὰ μᾶς βασανίζῃς μὲ τὰς τέχνας σου, καὶ θὰ κρύβεσαι ἀπὸ ἡμᾶς καὶ κατεφρόνησας τόσα βάσανα καὶ ἀπὸ τὰ φάρμακα δὲν ἐβλάβης· εἰπέ μας τὴν ἀλήθειαν καὶ θὰ σοῦ ἀκούσωμεν μετὰ προθυμίας. Τότε ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη· Βασιλεῦ ἐγὼ δὲν ἐφυλάχθην ἀπὸ ἀν-

θρωπίνους τέχνας, ἀλλ' ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ μου, ὅστις γνωρίζων τὴν ἰδικήν μας ἀσθενείαν μᾶς ἐδίδαξεν λέγων· «μὴ φοβείσθε τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτείνειν, καὶ ὅτι τρίχα ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν δὲν θὰ χαθῇ καὶ θανάσιμόν τι ἐὰν πῖντε οὐ μὴ βλαφθῇτε» καὶ καθαρότερα, «τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ ἀκάκεινος ποιήσεις». Ὁ Διοκλητιανὸς εἶπε, καὶ ποῖα ἔργα εἶπεν ὁ Χριστὸς σας ; ὁ δὲ ἅγιος εἶπεν· Ἱατρείας τυφλῶν, ἀσθενῶν, χωλῶν καὶ ἀναστάσεις νεκρῶν καὶ ἄλλα ὅμοια. Καὶ τί λέγεις εἰς αὐτὰ Ἀθανάσιε, λέγει ὁ βασιλεὺς. Θανατῶ βασιλεῦ, πῶς ἀκούεις τὰς μωρολογίας του, ἐνῶ ἡμεῖς μετὰ τὴν δύναμιν τῶν μεγάλων θεῶν πλείστα θαύματα καθ' ἑκάστην ἀπολαμβάνομεν, ἀλλ' ἀνάστασιν νεκρῶν ὅπου λέγει αὐτὸς δὲν ἤξεύρομεν· ἐὰν λοιπὸν ὁ Θεὸς τοῦ δύναιτο νὰ ἀναστήσῃ νεκρὸν, θὰ γνωρίσωμεν ὅτι μέγαν Θεὸν προσκυνᾷ. Πλησίον τοῦ βασιλέως, ἕως ἑκατὸν βήματα ἦτον ἓνας Ἕλληνας τάφος, τότε ὁ μάγος Ἀθανάσιος συνεννοηθεὶς μετὰ τὸν Μαγνέντιον ὅστις εἶπεν εἰς τὸν βασιλέα νὰ λύσῃ τὸν ἅγιον ἀπὸ τὴν ἄλλυτον διὰ νὰ ἀναστήσῃ τὸν νεκρὸν, λέγοντες· τώρα Γεώργιε δείξον τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ σου διὰ νὰ πιστεύσωμεν καὶ ἡμεῖς. Σεῖς ὦ Μαγνέντιε, εἴσθε πλανημένοι, εἰς τὸν Θεὸν μου ὅμως δὲν ἀδυνατεῖ καὶ τοῦτο, ὥστε ὅχι δι' ἐσᾶς ἀλλὰ διὰ τὸν παρεστῶτα λαὸν θὰ γίνῃ τοῦτο, καὶ νὰ μὴ εἴπητε ὅτι μετὰ μαγείας τὸ ἔκαμα.

Ταῦτα εἶπεν ὁ ἅγιος καὶ γονατίσας προσήγετο νοερώς μετὰ δακρύων, καὶ ἔπειτα μεγαλοφώνως, λέγων. Ὁ Θεὸς ὁ πρὸ αἰώνων, ὁ Θεὸς τοῦ ἐλέους, ὁ Θεὸς ὁ κρατῶν τὰ πάντα, καὶ πάντα δύνασαι, ὅστις δὲν καταισχύνῃς τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σὲ Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὑπάκουσον τοῦ δούλου σου εἰς τὴν ὥραν ταύτην, ὁ ὑπακούων εἰς τὰς αἰτήσεις τῶν ἁγίων σου Ἀποστόλων, ἐπακούσον καὶ ἐμοῦ καὶ ἀνάστησον τὸν νεκρὸν, ὅπως ἡ γενεὰ ἡ πονηρὰ αὕτη ἴδῃ σημεῖον ὅπου ζητεῖ καὶ πιστεύσῃ, ὅτι σὺ εἶσαι μόνος ὑψίστος εἰς ὅλον τὸν κόσμον καὶ σοὶ εἶναι ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· Ἀμήν. Καὶ ὡς τοῦ θαύματος μεγάλη βροντὴ ἐγένετο ὅπου ἐφοβήθησαν ἅπαντες καὶ ἀμέσως ἀνέστη ὁ νεκρὸς καὶ ἵστατο ἐν μέσῳ τῆς λαοκράτου. Οἱ δὲ παρεστῶτες ἀνέκραξαν μεγάλη φωνή. Μέγας ὁ Θεὸς τοῦ Γεωργίου. Ἰδὼν τὸ θαῦμα ὁ βασιλεὺς ἐξεπλάγη, μετὰ δὲ ταῦτα ἔλεγεν ὅτι ἀνέστησε διὰ μαγείας φάντασμα. Ὁ δὲ μάγος πεσὼν εἰς τοὺς πόδας τοῦ ἁγίου ἐζήτηε συγχώρησιν. Ὁ δὲ βασιλεὺς διάταξε τὸν λαὸν νὰ ἡσυχάσῃ, ἔπειτα λέγει, βλέπετε τὴν πλάνην ὦ ἄνδρες. Ὁ Ἀθανάσιος συνεννοηθεὶς μετὰ τὸν ὁμότροπόν του Γεώργιον δὲν τοῦ ἔδωκεν φάρμακα βλαβερά, ἀλλὰ μᾶλλον ὠφέλημα καὶ διὰ νὰ δείξουν καὶ τὰς μαγείας των εἶπον ὅτι ἦτο νεκρὸς εἰς τὸν τάφον, ἐνῶ ἦτο ζωντανὸς καὶ κατὰ φαντασίαν τὸν ἀνέστησαν.

Ταῦτα εἶπεν ὁ βασιλεὺς καὶ παρενθὺς ἐπρόσταξε νὰ φονεύσουν τὸν Ἀθανάσιον, καὶ τὸν ἀναστηθέντα ἄνθρωπον, χωρὶς καμμίαν ἐξέτασιν, ἡ ἐρώτησιν, ὅτι φανερὰ ἐκήρυττον τὸν Χριστὸν διὰ Θεὸν ἀληθινόν, τὸν δὲ ἅγιον νὰ τὸν φέρουν εἰς τὴν φυλακὴν καὶ νὰ τὸν δέσουν δυνατὰ, αὐτὸς δὲ ἐσηκώθη καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ παλάτιόν του νὰ συλλογισθῇ τί μέλλει γενέσθαι. Φερόμενος γοῦν ὁ ἅγιος εἰς τὴν

φυλακὴν, εὐχαρίστα τὸν Θεὸν καὶ ἔλεγε χαρούμενος. Δόξα σοι, Δέσποτα Κύριε, ὅπου δὲν ἐντροπιάζεις ἐκείνους ὅπου θαρροῦν εἰς ἐσέ· εὐχαριστῶ σε ὅτι μοῦ ἐπήκουσας καὶ ἐπήλθωσας τὸ ζήτημά μου· ἀλλὰ ἀξιώσέ με Χριστέ ὁ Θεὸς μου ὀγλήγορα νὰ ἔλθω πρὸς σε, νὰ καταισχύνῃς τελείως καὶ τὸν Διάβολον καὶ τὰς τέχνας του. Ἐκεῖ γοῦν εἰς τὴν φυλακὴν ὅσοι ἐπίστευσαν τὸν Χριστὸν ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου ἐπήγεναν καὶ ἔδιδαν ἄσπρα εἰς τοὺς φύλακας καὶ ἐσέβαιναν μέσα εἰς τὸν ἅγιον, καὶ πίπτοντες εἰς τὰ ποδιὰ τὸν ἅγιον, ἄλλοι μὲν ἱατροῦντο ἀπὸ ἀσθενείας ἄλλοι δὲ ἐδιδάσκοντο τὴν ὁρθοδοξίαν, καὶ ἐστερεώοντο εἰς τὴν ὁρθοδοξίαν καὶ ἐστερεώοντο εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ. Ἐνας δὲ ἀπ' ἐκείνους Γλυκέριος ὀνόματι, ἦτο γεωργὸς, καὶ ὁργόνοντας ἐφόρισε τὸ ἔνα του βώδιον, καὶ μὴ ἔχων τί ποιῆσαι ὡς πτωχὸς ὅπου ἦτον, ἐδραμεν εἰς τὴν φυλακὴν ὅπου ἦτο ὁ ἅγιος καὶ κλαίοντας ἔλεγε. Λυπήσου με τὸν πτωχὸν ἅγιε τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνάστησε τὸ βώδι μου· ὁ δὲ ἅγιος ἐγέλασεν ὀλίγον καὶ λέγειτον, Σύρε εἰς τὸ χωράφι σου καὶ θέλεις τὸ εὖρη ζωντανόν. Ὑπῆγε γοῦν πάραντα ὁ γεωργὸς Γλυκέριος καὶ εὗρε τὸ ζωντανόν ὡς τοῦ εἶπεν ὁ ἅγιος καὶ παρενθὺς ἐδραμεν εἰς τὴν φυλακὴν πρὸς τὸν ἅγιον, λέγων. Ἀληθῶς μέγας εἶναι ὁ Θεὸς τῶν Χριστιανῶν. Οἱ δὲ στρατιῶται ἐπιασάν τον καὶ τὸν ὑπήγαγον εἰς τὸν Διοκλητιανόν· καὶ ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ τὸν ἐβγάλουν ἔξω ἀπὸ τὸ Κάστρον καὶ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν· ὅπερ καὶ ἐγένετο ὡς ἐν συντόμῳ.

Τότε τινὲς τῶν ἀρχόντων τοῦ παλατίου εἶπον τῷ βασιλεῖ. Βασιλεῦ Διοκλητιανέ, ὁ Γεώργιος καθεζόμενος εἰς τὴν φυλακὴν ἀνακατῶναι τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ καὶ πολλοὺς τῶν Ἑλλήνων μετὰ τὰς μαγείας του τοὺς ἔκαμε Χριστιανούς, τὸ λοιπὸν ἂς καταπεισθῇ εἰς τὸν ὀρισμὸν σου νὰ ζῇ, ἢ ἂν φανῇ ἐναντίον σου, ἂς θανατοθῇ τὸ γληγορώτερον· ὁ δὲ βασιλεὺς ἠρώτησε τὸν ἐπιτροπὸν του Μαγνέντιον ἐκεῖνος δὲ εἶπεν, ὅτι αὐτοῖον νὰ κάμῃς τελείαν ἐξέτασιν βασιλεῦ εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος θεοῦ. Εἰς δὲ τὴν νύκτα ἐκείνην προσευχόμενος ὁ ἅγιος ἀπεκοιμήθη καὶ εἰς ὀλίγον ἀποκοιμηθεὶς βλέπει εἰς τὸν ὕπνον του τὸν Χριστὸν ὅπου τὸν ἐφίλει, καὶ τοῦ ἔβαλε καὶ στέφανον εἰς τὸ κεφάλι καὶ τοῦ ἔλεγε. Μὴ φοβᾶσαι Γεώργιε, ἀλλὰ θάρρει, διότι ἀπὸ τὴν σήμερον ἡμέραν ἀξιώθηκες νὰ βασιλεύῃς μετ' ἐμέ, λοιπὸν γλήγορα ἔλθε πρὸς ἐμέ, νὰ ἀπολαύσῃς καὶ τὰ ἡτοιμασμένα σοὶ ἀγαθὰ. Ὅταν ἐξύπνησε, κράζει τὸν φύλακα καὶ λέγει ου. Μίαν χάριν ζητῶ ἀπὸ ἐσέ νὰ ἀφήσῃς τὸν σκλάβον μου νὰ ἔλθῃ ἐδῶ νὰ τὸν συντύχῳ παραμικρὸν λόγον. Ὑπῆγε γοῦν ὁ φύλακας καὶ εἶπεν εἰς τὸν σκλάβον τοῦ ἁγίου, καὶ ἦλθε μετὰ δακρύων πολλῶν, καὶ λέγει του ὁ ἅγιος· μὴ λυπᾶσαι τίποτε τέκνον μου, μόνον χαίρου, ὅτι ὁ Χριστὸς μας τώρα μετὰ παραλαμβάνει, καὶ ὅταν ἀποθάνω νὰ πάρῃς τὸ κορμί μου, καὶ νὰ τὸ ὑπάγῃς εἰς τὴν Παλαιστίνην τὴν πατρίδα τῆς μητρὸς μου· καὶ σὺ φύλακτε τὴν πίστιν ὅπου εἶσαι διδαγμένος ἀπὸ ἐμέ καὶ πίστευε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεὸν τὸν Χριστὸν.

Ταῦτα εἶπεν ὁ Μάρτυς καὶ ἔπειτα τὸν ἐφύλησεν. Ὁ δὲ παρανομώτατος βασιλεὺς τὸ ταχὺ ὅταν ἐξημέρωσεν, ἦλθεν εἰς τὸν ναὸν

τοῦ Ἀπόλλωνος ἔξω τῆς ἐκκλησίας νὰ κάμῃ τὴν ἐξέτασιν ἔπειτα ὥρισε νὰ φέρουν τὸν Ἅγιον· καὶ ὅταν ἦλθε λέγει του ὁ βασιλεὺς με πολλὴν ταπείνωσιν καὶ ἡμερότητα. Δὲν σὲ φαίνεται Γεώργιε φιλανθρωπία αὐτὸ, καὶ πολλὴ καλωσύνη ὅπου σὲ κάμνω ἐγὼ καὶ καρτερῶ νὰ μετανοήσῃς καὶ δὲν σὲ θανατώνω· ναὶ μὰ τὴν δύναμιν τῶν μεγάλων θεῶν, ἀπὸ τὴν νεότητά σου καὶ ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν σου λυποῦμαι νὰ σὲ θανατώσω· ἀμὴ ἤθελα ἐὰν ἐματαγύριζες νὰ σὲ τιμῇς καὶ νὰ σὲ δοξάσω, καὶ νὰ σὲ κάμω συγκάθεδρον τῆς βασιλείας μου, εἰπέ μου γοῦν καὶ σὺ τὴν γνώμην σου τί βούλῃς; Ὁ Ἅγιος ἀπεκρίθη. Ἐπρεπέ σου βασιλεῦ αὐτὴν τὴν ἀγάπην ὅπου δείχνῃς τώρα νὰ τὴν δείξῃς καὶ προτιήτερα, καὶ νὰ μὴ με ἤθελες βασανίζει τόσον περισσά. Καὶ ὁ βασιλεὺς ὡς ἤκουσε τὸν λόγον ἐχώρη καὶ λέγει πρὸς τὸν ἅγιον. Ἄν θέλῃς Γεώργιε νὰ γίνω πατέρας σου, κάμε μου τὴν χάριν αὐτὴν, καὶ μὴ κακιώσῃς τίποτε εἰς τοὺς πειρασμούς σου, καὶ ἐγὼ νὰ σὲ ἀνταμείψω πλουσιοπάροχα. Ὁ ἅγιος εἶπεν. Ἄν θέλῃς βασιλεῦ, ἔλα νὰ ἐμβῶμεν εἰς τὸν ναόν, νὰ ἰδῶ τοὺς θεοὺς σου· καὶ παρευθὺς ὁ βασιλεὺς ὥρισε τοὺς ἀρχοντάς του καὶ ὅλον τὸν κόσμον νὰ ἔμβουν εἰς τὸν ναὸν καὶ ὁ κόσμος ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ ἐπολυχρονοῦσαν τὸν βασιλέα. Ὅταν δὲ ἐμβῆκαν ὅλοι τοὺς εἰς τὸν βωμόν, καὶ ἐκαρτεροῦσαν νὰ ἴδουν τί θέλει κάμει ὁ ἅγιος, αὐτὸς ἐσήκωσε τὸ χερί του τὸ δεξιὸν πρὸς τὸ εἶδωλον τοῦ Ἀπόλλωνος, καὶ λέγει. Θέλεις σὺ εἶδωλον ἀνθρώπου νὰ λάβῃς ὡς θεὸς ἀπὸ ἐμένα θυσίαν; καὶ μετὰ τὸν λόγον ἔκαμε καὶ τὸν Σταυρόν του, τὸ δὲ δαιμόνιον ὅπου ἔκατοίκα εἰς τὸ εἶδωλον μετὰ μεγάλης φωνῆς εἶπε. Δὲν εἰμαι ἐγὼ θεός, ἀλλὰ μὴδὲ ἄλλος τινὰς ἀπὸ ἡμῶν· μόνον αὐτὸς ὅπου κηρύττεις σὺ εἶνε θεὸς ἀληθινός, ἡμεῖς δὲ εἵμαστε ἄγγελοι καὶ διὰ τὴν ὑπερφάνειάν μας ἐγίναμεν διαβόλοι, καὶ ἀπὸ τότε γελοῦμεν τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὸν φθόνον μας, καὶ μᾶς προσκυνοῦσιν ὡς θεοὺς. Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη. Τὸ λοιπὸν διατί στέκεσαι αὐτοῦ τώρα, ὅπου εἰμαι καὶ ἐγὼ ὁ δοῦλος τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ; Καὶ πάραντα με τὴν φωνήν, βοῇ καὶ σύγχυσι καὶ κλαύματα ἠκούσθησαν ἀπὸ τὰ εἶδωλα τοῦ βωμοῦ· καὶ αὐτὰ καταπεσόντα ἐσυντρίβησαν εἰς λεπτά τεμάχια.

Τότε τινὲς τῶν ἱερέων τοῦ ναοῦ, καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὸ πλῆθος τοῦ λαοῦ, ἄρπαξαν τὸν ἅγιον ἀπὸ τὸν βωμόν, καὶ δέροντες καὶ σπρώχνοντες, εὐγανάν τον ἔξω, καὶ πρὸς τὸν βασιλέα ἐκραζον. Φόνευσε τὸν μαρτὸν αὐτὸν καὶ πλάνον, φόνευσέ τον, πρὶν χαλᾶσθαι καὶ τὸν ναὸν καὶ σένα βασιλεῦ. Εὐγάζοντας ὁ κόσμος τὴν φωνήν, ἠκούσθη ἡ βοὴ καὶ ἔως τὸ παλάτι τοῦ βασιλέως· καὶ ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα πλέον δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατῇ τὴν πίστιν κρυφὰ, ἀλλ' ἠδύλησε νὰ παρουσιασθῇ καὶ παρευθὺς τρέχει δρομαία εἰς τὸν βωμόν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ μὴ δυναμένη στίσαι τὸν κόσμον, ἐκραξε λέγουσα. Ὁ Θεὸς τοῦ Γεωργίου βοηθεῖ μοι, ὅτι σὺ μόνος εἶσαι Θεὸς ἀληθινός. Ἀφοῦ δὲ ἠκούχασεν ὁ κόσμος κραεῖ τὸν ἅγιον ὁ βασιλεὺς καὶ μετὰ πολλοῦ θυμοῦ λέγει τὸν. Αὐταῖς εἶνε ἡ ἀμοιβή σου κακῇ κεφαλῇ; Ἐτσι ἐμαθεὶς νὰ θυσιάῃς τοῖς θεοῖς; Ὁ ἅγιος ἀπεκρίθη. Ναί, ἀνόητε βασιλεῦ, ἔμαθα νὰ καταφρονῶ τοὺς θεοὺς

σου· σὺ δὲ αἰσχύνῃς ὅτι ἔχεις τὴν ἐλπίδα σου εἰς τοιοῦτους θεοὺς, ὅπου δὲν ἠδυνήθησαν νὰ γλυτώσουν τὸν ἐαυτὸν τοὺς ἀπὸ τὸν ἀφανισμόν. Εἰς τὴν ὥραν ὅπου ἔλεγεν ὁ ἅγιος τοὺς λόγους τοῦτους, ἰδοὺ ἡ βασίλισσα Ἀλεξάνδρα ἐφθασε καὶ παρευθὺς ὡς εἶδε τὸν ἅγιον δεδεμένον, ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάρια του καὶ τὸν μὲν ἅγιον εὐχαριστοῦσαι, τὸν δὲ βασιλέα ὕβριζε καὶ τὰ εἶδωλα ἀνεγέλασεν. Ὁ δὲ βασιλεὺς Διοκλητιανὸς πρὸς αὐτὴν εἶπε. Τί σοῦ ἦλθεν Ἀλεξάνδρα καὶ ἐκολύθης τὸν Μάγον αὐτὸν καὶ εὐγῆρες ἀπὸ τὴν πίστιν τῶν θεῶν; Ἡ βασίλισσα ἀπεκρίθη. Μισρώτατε καὶ ἀσεβέστατε καὶ παρανομώτατε βασιλεῦ, ἐτυφλώθης, ἐσκοτίσθης, ἐπλανήθης καὶ δὲν πιστεύεις τὴν ἀλήθειαν, μὴδὲ γνωρίζεις ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεὸς ἀληθινός. Ταῦτα ἀκούσας ὁ βασιλεὺς καὶ μὴ ἔχων τί ποιῆσαι ἀπὸ τὸν θυμὸν του καὶ ἀπὸ τὴν λύπην του πῶς ἡ βασίλισσα τὸν ὕβριση, ἔγραψε κατὰ τοῦ ἁγίου καὶ τῆς βασιλίσσης τοιαύτην ἀπόφασιν. Τὸν Γεώργιον Χριστιανὸν ὅπου κατεφρόνησε τὴν ἡμετέραν ἔξουσίαν καὶ ὕβρισε τοὺς θεοὺς καὶ εἰς τὸ τέλος ἐχάλασε καὶ τὰ εἶδωλά τοὺς προστάσσω νὰ κόψετε τὴν μαρὰν του κεφαλὴν ἀντάμα με τὴν βασίλισσαν Ἀλεξάνδραν. Καὶ ὁ μὲν βασιλεὺς οὕτως ὥρισε, οἱ δὲ στρατιῶται ἐπῆραν τὸν ἅγιον καὶ τὴν βασίλισσαν σύροντες καὶ εὐγαλάν τους ἔξω τοῦ κάστρου· καὶ πηγαίναντες ἡ βασίλισσα, ἠῤῃχετο, καὶ μετὰ τὸν νοῦν τῆς ἐδόξαζε τὸν Θεόν· μεσοστρατὶς δὲ ἀπόστασε καὶ ἐξήτησε νὰ καθήσῃ, καὶ καθέζομένη εἰς μίαν πέτραν παρέδωκεν τὴν ἀγίαν τῆς ψυχῆς εἰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ. Τοῦτο εἶδεν ὁ μέγας Γεώργιος, καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν, καὶ μετὰ προθυμίας ἔτρεχε καὶ αὐτὸς τὸν δρόμον, ἵνα ταχέως ἀποκεφαλίσθῃ· ὅταν δὲ ἐφθασαν εἰς τὸν τόπον τῆς καταδίκης, ἐσήκωσε τὰ χεῖρα του εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ προσήγγετο οὕτω.

Δοξασμένον νὰ εἶσαι Θεέ μου ὅπου ἡειώθην καὶ ἐφύλαξα τὴν πίστιν μέχρι τῆς ὥρας ταύτης καὶ μὴ ἐνθυμηθῇς τὰ κακὰ ὅπου μοῦ ἔκαμαν οἱ ἐχθροί μου· ὅθεν συγχώρησέ τους καὶ δέξου καὶ ἐμοῦ τὴν ψυχὴν καὶ ἀνάπασέ την μετὰ τῶν ἁγίων σου, καὶ εἰς τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομά μου χάρισαι τὰ αἰτήματα αὐτῶν, ὅτι εὐλογητὸς εἶσαι εἰς τοὺς αἰῶνας. Ταῦτα ἐπροσευχρήθη ὁ ἅγιος καὶ μετὰ χαρᾶς ἔσκυψε τὸν λαιμόν του καὶ οἱ στρατιῶται τὸν ἀπεκεφάλισαν· καὶ ἡ μὲν ἀγία του ψυχῆς παρεδόθη εἰς χεῖρας τοῦ Θεοῦ, τὸ δὲ ἅγιόν του σῶμα τὸ ἐπῆρεν ὁ σκλάβος τοῦ ἁγίου, καὶ ὑπῆγεν το εἰς τὴν Παλαιστίνην, καθὼς τὸ ἐπαράγγελεν ὁ ἅγιος εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ πολλὰ θαύματα ἔκαμεν ἐκεῖ τὸ λείψανόν του, τυφλοὺς ὁμμάτωσε, κούλους ἰάτρυνε, καὶ ἀσθενημένους ἔθεράπευσε. Τὸ μὲν γοῦν μαρτύριόν του αὐτὸ εἶνε εὐλογημένοι Χριστιανοί, ὡς τὸ ἠκούσατε ἐν συντόμῳ· παρακαλῶ δὲ τὴν ἀντίληψίν σας, ἀκούσατε ἀκόμη τοὺς λόγους μου ὀλίγην ὥραν, διότι βούλομαι νὰ διηγηθῶ ἕνα δύο ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, καὶ τότε νὰ πληρώσω τὸν λόγον μου εἰς δόξαν Θεοῦ.

Εἰς τὸν τόπον τῆς Συρίας, εἰς κάστρον λεγόμενον Ράμελ ἔβουλήθησαν οἱ ἐντόπιοι Χριστιανοὶ καὶ ὁ βασιλεὺς νὰ κάμουν Ἐκκλησίαν τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου μεγάλην καὶ εὐμορφὴν, καὶ ὁ

τόπος εκείνος δὲν εἶχε μάρμαρα διὰ στύλους καὶ διὰ πλάκες· λοιπὸν ἔστειλαν καράβι μεγάλο διὰ τὰ μαζώξῃ ἀπὸ κάθε τόπον μάρμαρα καὶ κόνια διὰ τὴν ἐκκλησίαν. Ὑπῆγεν τὸ καράβιον καὶ ἐσύναξεν ὁ-
θεν ἡρῆε μάρμαρα ἐπιτήδεια. Εἰς ἓν κάστρον ἦτον μία χήρα γυ-
ναῖκα, καὶ ἀκούσασα ὅτι γίνεται ναὸς τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωρ-
γίου εἰς τὴν Ράμει, ἠγόρασεν αὐτὴ ἓνα κιόνιον ὀρειότατον καὶ
ὑψηλόν· ἔπειτα ὑπῆγεν εἰς τὸν καραβοκύρην τοῦ καραβίου καὶ λέ-
γει τον. Παρακαλῶ σε ἀφέντη καραβοκύρη ἐκεῖ ὅπου πέρνεις τὰ
ἀγορασμένα κιόνια, ἔπαρε καὶ τὸ ἰδικόν μου μὲ τὸ ναυλόν του, καὶ
παράδοσέ το εἰς τὸν ναὸν ἐκείνον νὰ εἶνε διὰ μνημόσυνον τῆς ψυ-
χῆς μου· ὁ δὲ καραβοκύρης δὲν ἠθέλησε νὰ τὸ πάρῃ μόνον εἶπε.
Τὸ καράβι εἶναι γεμάτον καὶ πλέον ἄλλο δὲν χωρεῖ. Τὸ ταχὺ τὸ
καράβι ἐκεῖνο ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Ράμει, καὶ ἡ γυνὴ ἀπὸ
τὴν λύπην τῆς ἔκλαιε περισσὰ καὶ ἐθρήνει καὶ διὰ τῆς νυκτὸς φαί-
νεται ὁ ἅγιος Γεώργιος εἰς τὸν ὕπνον τῆς καὶ λέγει τῆς. Τί κλαίεις
γύναι; ἐκίνησε δὲ ἀπεκρίθη. Λυποῦμαι πῶς δὲν ἐπῆρεν ὁ καρα-
βοκύρης καὶ τὸ ἰδικόν μου κιόνιον, νὰ τὸ ὑπάγῃ εἰς τὸν ναὸν τοῦ
ἁγίου Γεωργίου. Λέγει τῆς ὁ ἅγιος. Καὶ ποῦ ἀγαπᾷς νὰ τὸ βά-
λουν; ἀπεκρίθη ἡ χήρα, εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τῆς Ἐκκλησίας, ἀφέντη.
Τότε λέγει τῆς ὁ ἅγιος. Πιάσε ἀπὸ τὴν μίαν μεριάν, καὶ συμβοή-
θησέ με νὰ τὸ στεῖλω ἐγὼ ἕως ἐκεῖ. Ἐφάνη γοῦν τῆς γυναικὸς
εἰς τὸν ὕπνον τῆς, ὅτι ὥσάν νὰ τὸ ἐπιάσαν καὶ τὸ ἔροξιν τὸ εἰς
τὴν θάλασσαν· καὶ τὸ ταχὺ ἐπῆγεν εἰς τὸν λιμένα νὰ εὐρῇ τὸ κιό-
νιον· καὶ δὲν τὸ ἤρρε, καὶ ἐδόξασε τὸν Θεὸν τῇ βοηθείᾳ τοῦ ἁγίου
ὅπου ἐπῆγε τὸ κιόνιον διὰ θαλάσσης ἕως εἰς τὴν Ράμει προτύτερα
ἀπὸ τὸ καράβιον καὶ τινες ἄνθρωποι κατέβησαν εἰς τὸν λιμένα τῆς
θαλάσσης ἐκείνου τοῦ τόπου, καὶ ἤρραν τὸ κιόνιον ὅπου ἔγραψεν,
εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τῆς Ἐκκλησίας νὰ τεθῇ τὸ κιόνιον τῆς χήρας·
καὶ οὕτως ἐποίησαν οἱ μαστόροι, καὶ τὸ ἔδεσαν.

Καὶ ἄλλο δὲ θαῦμα θαυμαστὸν καὶ παράδοξον ἀκούσατε τοῦ
Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου. Οἱ Χριστιανοὶ ὅπου εἶναι εἰς τὴν
Παφλαγονίαν ἔχουσι μεγάλην ἀγάπην καὶ πίστιν εἰς τὸν Μεγαλο-
μάρτυρα Γεώργιον, καὶ ναοὺς περισσοὺς καὶ μεγάλους ἔκαμναν
εἰς τὸ ὄνομά του, καὶ κάθε χρόνον ἐφορτάζον τὴν ἐορτὴν του καὶ
μάλιστα ὅσοι εἶναι εἰς τὰ περίχωρα τῆς Ἀμάστριδος. Εἰς αὐτὸν τὸν
τόπον πλησίον τοῦ ποταμοῦ ὀνομαζομένου Ἰκιακὸς ἦτον εἰς τοὺς
παλαιούς καιροὺς ναὸς τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου εἰς τὸν
ὁποῖον ναὸν εἶ τις καὶ ἂν ἐπῆγινε μετὰ πίστεως, πάραντα ἐλάμ-
βανε τὸ ζήτημά του. Ἄνθρωπος δὲ τις ὀνόματι Λέων, εὐσεβῆς
καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν, εἶχε γυναῖκα ὀρθοδοξοτάτην καὶ τιμὴν
ὀνόματι Θεοφανώ, ὁμοίαν εἰς ταῖς ἀρεταῖς του καὶ εἰς ταῖς κλω-
σύναις του· εἶχαν δὲ πίστιν καὶ ἀγάπην πολλὴν εἰς τὸν Μεγαλομάρ-
τυρα Γεώργιον, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν δὲν ἔλειπαν ἀπὸ τὸν
ναὸν του νὰ προσκυνοῦν· ἔκαμαν δὲ κάθε χρόνον τὴν μνήμην του
εἰς τὰς 23 τοῦ Ἀπριλίου μηνός· ὁ δὲ Λέων ἐκεῖνος ἦτο στρατιώ-
της καὶ ἐξ ὅλης τῆς καρδίας ὑπηρετεῖ τὴν στρατιωτικὴν ὑπηρεσίαν·
ἐγέννησαν δὲ καὶ παιδίον ἀρσενικὸν καὶ τὸ ὀνόμασαν Γεώργιον,
καὶ γράμματα ἐδιδάχθη καὶ ἔμαθε, καὶ τὸ ἀγαποῦσαν ὑπερβολικὰ

καὶ ὅλοι οἱ ἐδικοί τους, μόνον ἀπὸ τὴν ὀραυότητα καὶ τὴν γνώσιν
του. Εἰς ἐκείνους δὲ τοὺς καιροὺς ἐσυντάχθησαν οἱ Βούλγαροι, οἱ
Οὐγγροι, οἱ Σκύθαι, οἱ Μῆδοι καὶ οἱ Τούρκοι καὶ ἐσῆκωσαν ἐδι-
κήν τους βασιλείαν καὶ περιπατόντες· ἐλήστευαν τὰς ὁλόγυρά τους
πόλεις. Ὁ δὲ βασιλεὺς Φωκάς ὡς βασιλεὺς ὅπου ἦτο τότε τῆς Κων-
σταντινουπόλεως, ἔστειλεν ὁρισμοὺς εἰς πάντα τόπον νὰ συναχθοῦν
ὅλοι οἱ στρατιῶται εἰς βοήθειαν τῶν Χριστιανῶν, μὴ ἔχοντας δὲ ὁ
στρατιώτης Λέων τί ποιῆσαι διὰ τὸ γῆράς του, ἐβουλήθη νὰ στείλῃ
τὸν υἱὸν του Γεώργιον εἰς τὸν πόλεμον· ὁ δὲ Γεώργιος ἦτο τότε
ἕως εἰκοσι χρόνων παλῆκαριον. Ὅταν δὲ ἦτο ἡ διατεταγμένη ἡμέ-
ρα νὰ τὸν στείλῃ ἐπῆρε τὸν ἀπὸ τὸ χεῖρ του, ὁμοῦ μὲ τὴν γυναῖκά
του, καὶ ἐπῆγγε τὸν εἰς τὸν ναὸν τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου,
καὶ ἱστάμενος ἔμπροσθεν εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου κλαίοντας ἔλεγεν.
Ἄγιε τοῦ Θεοῦ μεγαλομάρτυς Γεώργιε, εἰς ἐσένα παραδίδομεν τὸν
ἀγαπημένον μας υἱὸν τὸν συνονόματόν σου σὺ φύλαξάι τον, σὺ κυ-
βέρνησέ τον, σὺ κατευόδωσάι τον, σὺ φέρε τον πάλιν γερόν εἰς τὰ
ὀπίσω, ὥσπερ σοῦ τὸν παραδίδωμεν διὰ νὰ δοξάζωμεν τὸ ἄγιόν
σου ὄνομα καθ' ἑκάστην ἡμέραν. Αὐτὰ καὶ περισσότερα εἶπον οἱ
γονεῖς του· ἔπειτα τὸν ἐφίλησαν καὶ τὸν ἀπέστειλαν μὲ τοὺς ἄλλους
στρατιώτας καὶ ἀπὸ τότε καθ' ἑκάστην ἡμέραν δὲν ἔλειπαν ἀπὸ
τοῦ νὰ πηγαίνουν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου νὰ προσεύχονται διὰ τὸν
υἱὸν τους.

Ὁ δὲ υἱὸς τους καὶ οἱ ἄλλοι στρατιῶται ὑπῆγαν εἰς τὸν τόπον
ὅπου ἦτον τὰ ἔθνη ἐκεῖνα μαζωμένα καὶ ἑκατερούσαν πότε νὰ κά-
μουν πόλεμον. Τότε τὰ μιαιώτατα ἔθνη ἐκεῖνα διὰ νυκτὸς καὶ ἔσφρα
ἐπενέβησαν τοὺς στρατιώτας, καὶ ἄλλους μὲν ἐκατέκοψαν, ἄλλους
δὲ ἐσχόρπισαν, ἄλλους ἐπίασαν καὶ ἔδεσαν καὶ ἐπῆραν διὰ σκλά-
βους, ἄλλους δὲ ἠνάγκαζον νὰ ἀρνηθοῦν τὴν Χριστιανοσύνην καὶ
ἐκεῖνοι μὴ θέλοντες, ἀπέθανον ἀπὸ τὴν πείναν καὶ δίψαν. Ὁ δὲ
Γεώργιος τὸ παλῆκαριον ἀπὸ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐ-
χὴν τῶν γονέων του, ἐφυλάχθη ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ ἀπὸ πληγὴν·
μόνον δὲ εἰς στρατιώτης τὸν ἐπίασε ζωντανὸν καὶ ἄβλαβον, καὶ
τὸν ὑπῆγεν εἰς τὸν αὐθέντην τῶν Βουλγάρων· ἐκεῖνος δὲ, ὡς τὸν
εἶδεν εὐμορφον καὶ ἐπιδέξιον, δὲν τὸν ἐδέσμευσεν, ἀλλὰ τὸν ἄφησε
λιτὸν νὰ τὸν ὑπηρετῇ, οἱ δὲ γονεῖς, ἐρωτῶντες ἡμέραν παρ' ἡμέ-
ραν, ἔμαθον τὴν ὑπόθεσιν, καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἔλαιον καὶ
ἐθρήνου ἀπαρηγόρητα· καὶ ὁ μὲν πατήρ του θρηνῶντας ἔλεγεν.
Ἀλλοῖμονον, νιέ μου ἡγαπημένε καὶ μοναχέ, ἀλλοῖμονον παρηγο-
ρία τοῦ γῆρατός μου, διατὶ ἐγὼ ὁ ἔλεινός δὲν ἐπῆγα κατὰ τὴν συ-
νήθειαν εἰς τὸν πόλεμον νὰ ἀποθάνω· ἀμὴ ἔστειλα ἐσένα τὸ φῶς
τῶν ὀμματιῶν μου; ἀλλοῖμονον τί νὰ κάμω; τί νὰ συλλογισθῶ;
ποῖον νὰ ἔχω παρηγορίαν μου; ποῖος θὰ μὲ κληρονομήσῃ; τίς νὰ μὲ
κηδεύσῃ τὸν γέροντά; τίς νὰ ἦναι εἰς ὅλα τὰ τίποτε; Καὶ ἡ μήτηρ
του δὲ ὁμοίως καὶ περισσότερον ἐθρήνει καὶ ἔκλαιε καὶ μετὰ δακρύ-
ων τοιαῦτα ἔλεγεν ἀπὸ βάθους καρδίας. Ἀλλοῖμονον, νιέ μου ἡ-
γαπημένε καὶ πεφλημένε! πῶς νὰ σὲ κλαύσω, παρηγορία τῶν ὀμ-
ματιῶν μου; πῶς νὰ σὲ θρηνήσω τὸ γλυκύτατόν μου τέκνον, τάχα
ἀπὸ ἐχθροὺς νὰ ἀπέθανες, ἢ ἀπὸ θηρία νὰ ἐφρονεύθης, ἢ ἀπὸ σταθλῆ

νά ἐκόπη; ἢ ἀπὸ πείναι καὶ δίψαι νά ἐθανατώθης; εἰ δὲ καὶ τῆς, νιέ μου ἠγαπημένε καὶ ἀκριβέ, ἀρά γε πῶς νά περναῖς; εἰς τίνος ἐχθροῦ χεῖρα νά κατήντησες; ποῖος νά σὲ ὀρίζῃ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὡς ἐγνώρισα ἢ ταλαίπωρη, ματαίως σ' ἐθρεφα καὶ σὲ ἐφύλαττα. Ταῦτα μὲν ἔλεγεν εἰς τὸ ὁσιπτιὸν τοὺς καὶ ὅταν ἐπήγγαιναν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου Γεωργίου περισσότερον ἐδρῆνον καὶ ἔκλειον, καὶ ἐδέοντο τὸν ἅγιον νά ἐλευθερώσῃ τὸν υἱὸν τοὺς ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν ἐὰν ἦναι ζωντανός, ὅτι δὲν ἤξευραν.

Καὶ τοὺς μὲν ἄλλους καιροὺς εἵχασι παρηγορίαν τὰ δάκρυά τοὺς· ὅταν δὲ ἐπιλήσασεν ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγίου Γεωργίου, περισσότερον ἀναπτεν ἡ καρδιά τοὺς εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ νιοῦ των, ὅμως μετὰ πολλῶν δακρύων ἐβουλεύθησαν νά κάμουν καὶ ἐκείνην τὴν ἐορτὴν τοῦ ἁγίου καὶ τὸ ἐσπέρας ὅταν εὐγῆκαν ἀπὸ τὸν ἐσπερινόν, ἐπῆρεν τοὺς εὐρεθέντας χριστιανοὺς ὁ Λέων ὁ πατὴρ τοῦ παληκαρίου ἐκείνου νά τοὺς φιλέυσῃ, καὶ ὅλοι τοὺς εἰς τὴν τραπέζαν ἄλλο δὲν ἀνέφεραν, παρὰ διὰ τὸν υἱὸν τοὺς Γεώργιον, πῶς τὸν ἀπερασμένον χρόνον ἦτον καὶ αὐτὸς εἰς τὸ τραπέζι, καὶ τότε δὲν ἦτον ἐκεῖ· καὶ ἄλλοι μὲν ἔκλειον, ἄλλοι δὲ ἐπαρηγοροῦσαν τοὺς γονεῖς του. Ὁ δὲ Γεώργιος ἐκεῖ ὅπου ἦτον εἰς τὴν Βουλγαρίαν γνωρίζων τὴν ἡμέραν τοῦ ἁγίου ἐκλαίει ἀπαρηγόρητα καὶ πικρῶς, καὶ μετὰ δακρύων τοιαῦτα ἔλεγεν. Ἀρά γε πόσοι νά χαίρονται καὶ νά εὐφραίνονται εἰς τὴν μνήμην τοῦ ἁγίου Γεωργίου, καὶ ἐγὼ ὁ ἔλεεινός εἰμαι εἰς τὰ ξένα εἰς τὴν αἰχμαλωσίαν! ἀρά γε πόσα δάκρυα νά χύνουν ὁ πατὴρ καὶ ἡ μήτηρ μου τὴν ὥραν ταύτην, ὅπου δὲν μὲ βλέπουν νά παρασταθῶ εἰς τοὺς φίλους μας καὶ γείτονας! τάχα ἀπὸ τὴν λύπην τοὺς πῶς νά κάνουν τὴν ἐορτὴν τοὺς; πῶς νά δεχθῶσι τοὺς φίλους των; πῶς νά δεξιωθοῦν τὰ ἄλλα παληκάκια τῆς γειτονείας, ὅταν συλλογισθοῦν τὸ ὄνομά μου; ἢ πῶς νά περνοῦν τὸν ἐπίλοιπὸν τοὺς ζώην; ἀλλά, ὦ ἅγιε τοῦ Θεοῦ Γεώργιε, βοήθει μου καὶ ἐμὲ τοῦ δούλου σου, καὶ ἀξιώσαι με νά ὑπηρετῶ καλῶς τὸν ἀφέντη μου, ἐὰν ἦναι καὶ τὸ θέλημά σου νά ἰδῶ ποτὲ τοὺς γονεῖς μου· ἂς γένῃ καὶ αὐτὸ γρηγορότερον δέομαί σου. Ταῦτα ἔλεγεν ὁ Γεώργιος, καὶ ἀνάγκασε εἰς τὴν ἐστίαν νά γένῃ χλιὸν τὸ νερόν, νά χύσῃ τοῦ αὐθέντη του νά νικθῇ. Ἀκούσατε δὲ εὐλογημένοι Χριστιανοὶ καὶ τὸ θαῦμα ὅπου ἔκαμεν ὁ ἅγιος· καὶ μὴ θαυμάσατε ὅτι εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ τίποτε δὲν ἀδυνατεῖ.

Ὡρα ἦτον τοῦ δείπνου καὶ ἐγύρευσε ὁ αὐθέντης του νερόν νά νικθῇ καὶ τὴν ὥραν ὅπου ἀνέβαινε τὴν σκάλα τὸ παληκάριον μὲ τὸ χλιὸν νερόν εἰς τὸ χεῖρ, βαστώντας καὶ τὸ κοκυλίον, φαίνεταί ὁ Μέγας Γεώργιος ἐπάνω εἰς τὴν σκάλαν καβαλλάρας εἰς ἄλογον ἄσπρον, καὶ λέγει του. Ἐλα καβαλικά ἐδῶ εἰς τὸ ὅπισθεν τοῦ ἀλόγου· καὶ παρσυνθὺς ἐπήδησε τὸ παληκάριον καὶ ἐκαβαλλίκευσε· καὶ τὴν ὥραν ἐκείνην πάραυτα εὐρέθη εἰς τὸ σπῆτί του, μέσον τραπέζης τῶν εὐρεθέντων ἀνθρώπων, καὶ ὡς τὸν εἶδαν, ὅλοι τοὺς ἐκραζαν τό, Κύριε ἐλέησον· οἱ δὲ γονεῖς του ἀπὸ τὴν χαρὰν τοὺς ἐπεσαν εἰς τὴν γῆν ἄφωνοι ἱκανὴν ὥραν. Οἱ ἄλλοι γοῦν οἱ συνυρεθέντες τὸν ἠρώτησαν πῶς εὐρέθη ἐκεῖ; αὐτὸς δὲ μετὰ πολλὴν ὥραν ὡρὰν ἦλθεν εἰς αὐτόν του ἀρχισε καὶ τοὺς ἐδιηγέτο τὸ θαῦ-

μα. Ἐγὼ ἔλαχα εἰς τὴν ὥραν τοῦ δείπνου νά χύσω νερόν τοῦ αὐθέντη μου νά νικθῇ, καὶ ἀναβαίνοντας τὴν σκάλαν, εὐρέ με ἄνθρωπος λευκοφόρος καβαλλάρας εἰς ἄσπρον ἄλογον, καὶ μὲ ἀρπάξε, καὶ θαυμάζω καὶ ἐγὼ πῶς εὐρέθηκα ἐδῶ πάραυτα. Μετὰ δὲ ὥραν ἱκανὴν ἐσηκώθησαν καὶ οἱ γονεῖς καὶ ἀρχισαν νά δοῶσιν τὸν Θεὸν καὶ τὸν αὐτοῦ μεγαλομάρτυρα Γεώργιον καὶ ὅσην χαρὰ καὶ ἀγαλλίας εἰνεῖν εἰς τὸ σπῆτι τῶν γονέων του, πῶς νά διηγηθῇ τινάς; ἢ τὰ γλυκοφιλήματα τοῦ πατρὸς του καὶ τῆς μητρὸς του πῶς νά τὰ διηγηθῇ ἄνθρωπος; καὶ ἀφοῦ ἐβεβαίωσαν, πῶς ἐγενεν ἡ ὑπόθεσις ἐσυνάχθη ὅλος ὁ λαὸς καὶ ἐπιν ἀπὸ τὸ νερόν ἐκεῖνο τὸ χλιόν, καὶ τόσον ἐβοήθησεν ἡ πρεσβεία τοῦ ἁγίου, ὅτι ὅλους ἐφθάσε τοὺς εὐρεθέντας. Τότε ἐπῆραν τὸν Γεώργιον οἱ γονεῖς του καὶ οἱ ἰδικοὶ του καὶ ὑπήγαγον εἰς τὸν ναὸν τοῦ μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, καὶ ὅλοντες εὐχαριστοῦντες τὸν ἅγιον, ἔλεγον. Εὐχαριστοῦμέν σε ἅγιε τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν ταχείαν σου βοήθειαν, ὅτι δὲν ἐπαρείδες τὰ κλαύματα καὶ τοὺς ἀναστεναγμούς μας, ἀλλὰ παρακαλοῦμέν σε δὲ συγχώρησον καὶ ἡμᾶς εἴ τι ὡς ἄνθρωποι καὶ ἡμεῖς ἐπταίσαμεν πρὸς ἐσέ· ὅτι ὅχι ἀπὸ καταφρόνησιν, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πολλὴν μας θλίψιν ἐλέγαμεν καὶ ἄπρεπα λόγια. Καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην ἔτσι ἐπέρασαν εὐχαριστοῦντες τὸν ἅγιον· τὸ δὲ ταρὺ ἀπολείτουργα ἔκαμαν καὶ μεγάλην φιλίαν εἰς ὅλον τὸ καστορον τὴν Παφλαγονίαν καὶ τὸ κοκυλίον ἐκεῖνο τὸ ἐπῆγαν εἰς τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου, νά εἶναι διὰ ὑπηρεσίαν τοῦ Βήματος.

Ἀκούσατε θαῦμα παράδοξον εὐλογημένοι Χριστιανοί· τίς νά ἀκούσῃ καὶ νά μὴ θαυμάσῃ; ἀλλ' ὅμως ἡ χάρις τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ αὐτὸ ἐποίησε, καὶ ὅχι μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ ἄλλο ἓνα παρόμοιον ὥσάν αὐτὸ ἔκαμεν ὁ ἅγιος καὶ ἀκούσατε. Εἰς τὴν Μυτιλήνῃν τὸ νησί ἦτο ναὸς τοῦ ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, καὶ εἶναι ἕως σήμερον ἡμέραν· ἐκεῖ ἐγένετο ἐορτὴ καὶ πανήγυρις καθὲν χρόνον τοῦ ἁγίου· καὶ οἱ κρητικοὶ κουρσάροι ἐβάλασι βουλὴν νά αἰχμαλωτίσουν τὴν Μυτιλήνῃν, καὶ ἄλλον καιρὸν δὲν εὗρον ἐπιτηδειότερον, μόνον ὅταν εἶναι ὁ κόσμος μαζωμένος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ λειτουργοῦνται, τότε νά χιμύσουν οἱ κουρσάροι νά ἀρπάσουν ὅσους εὗρον γυναῖκας τε καὶ παῖδια, καὶ ἄνδρας καὶ γέροντας. Καὶ ὅταν ἔλαχεν ἡ ἐορτὴ τοῦ ἁγίου καὶ ἐλειτουργοῦντο οἱ Χριστιανοί, ἔδραμαν οἱ κουρσάροι καὶ ἀρπάξαν ὅσους ἡδυνήθησαν· ἄλλοι δὲ ἐφυγαν καὶ εἰσέβησαν μέσα εἰς τὸ δάσος καὶ ἐγλύτωσαν. Εἰς ἐκείνους ὅπου ἐπῆραν, ἔλαχε καὶ μιᾶς γυναῖκος ἀρχόντισσας χήρας ὁ υἱὸς νέος κατὰ πολλὰ καὶ ὠραϊότατος, καὶ ὡς τὸν εἶδαν εὐμορφον ὑπῆγαν καὶ τὸν ἐχάρησαν τοῦ Ἀμυρᾶ τῆς Κρήτης· καὶ τὸν εἶχε διὰ ὑπηρετήν τῆς τραπέζης του, ἡ δὲ χήρα ἐκείνη ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὅπου ἐχάθη ὁ υἱὸς της, μὴν ἤξεύροντας τί ἐγενε, δὲν ἐλειψεν ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ ἁγίου ἀμὴ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐπήγαγε καὶ ἐδέετο τὸν ἅγιον διὰ τὸν υἱὸν της· καὶ εἰς τὴν ὥραν τοῦ γεύματος τοῦ Ἀμυρᾶ, ὅταν οἱ Χριστιανοὶ τοῦ ἁγίου, ἔλαχεν ὁ υἱὸς τῆς χήρας σάν πάλιν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἁγίου, ἔλαχεν ὁ υἱὸς τῆς χήρας καὶ ἐκέρνα τὸν Ἀμυρᾶν νά πῇ· καὶ τὴν ὥραν ὅπου ἐγένετο τὸ ποτήριον νά τὸ δώσῃ εἰς τὸ χεῖρ τοῦ Ἀμυρᾶ, ἔφαρνα ὁ μεγαλο-

μάργης Γεώργιος ἄρπαξε τὸ παληκάρι ἐκεῖνο, καὶ ἐπαράστησεν ἐμπροσὰ εἰς τὴν μητέρα του, καὶ αὐτὸ νομίζοντας ὅτι εἶναι ὁ Ἄμνηρ ἄπλωνε τὸ χέρι του νὰ δώσῃ τὸ ποτήριον· ὅταν δὲ ἐσκέφθη καλὰ, βλέπει νὰ εἶναι ἡ μητέρα του· ὁμοίως ἐκείνη μετὰ ὥραν ἱκανὴν ἐγνώρισεν ὅτι εἶνε ὁ υἱὸς τῆς καὶ οὕτως εὐχαρίστησεν τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἅγιον ἐδόξασεν εἰς τὴν εὐρεσιν τοῦ υἱοῦ τῆς.

Καὶ ἄλλο θαῦμα γλυκύτατον κατὰ πολλὰ ἀκούσατε τοῦ ἁγίου πλὴν εἶναι καὶ χαριέστατον, καὶ ἡδονὴν πολλὴν ἔχει καὶ εἰς τὸν λέγοντα καὶ εἰς τοὺς ἀκούοντας. Εἰς τὴν Πανφλαγονίαν ὅπου ἐδιηγρήθημεν ὀλίγον παραπάνω ἦτον ναὸς τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου μικρὸς κατὰ πολλὰ καὶ χαλασμένος· ὁ δὲ ἅγιος θέλων νὰ φτιάσῃ τὴν Ἐκκλησίαν του, τὴν οἰκονόμησεν· εἰς τὸν μαχαλᾶν ἐκεῖνον ὅπου ἦτον ὁ ναὸς εὐγῆκαν μίαν ἡμέραν ἐορταστικὴν τὰ παιδιὰ τῆς γειτονίας νὰ παῖξωσι· καὶ ἄλλα μὲν ἐνικοῦσαν εἰς τὸ τρέξιμον, ἄλλα δὲ εἰς τὸ πάλαισμα, καὶ ἄλλα εἰς τὰ ἄλλα παιγνίδια· ἓνα δὲ ἅπ' ἐκεῖνα τὰ παιδιὰ δὲν ἠμποροῦσε νὰ νικήσῃ κανένα ἀπὸ τὰ ἄλλα εἰς τὸ πάλαισμα καὶ εἰς τὸ πῆδημα ἦτον ὀπίσω ἀπὸ ὅλα· τὰ δὲ ἄλλα παιδιὰ ὡς εἶναι συνήθειά τους, ἄρχιζαν καὶ τὸ ἀναγελοῦσαν πῶς δὲν ἐνίκα κανένα, αὐτὸ δὲ ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν του καὶ τὴν λύπην του ἐγύρισε, καὶ βλέπει τὸν ναὸν τοῦ Ἁγ. Γεωργίου καὶ λέγει· Ἄγιε Γεώργιε βοήθησάι με νὰ νικήσω, καὶ ἐγὼ νὰ σὲ φέρω ἓνα σφουγγάτον καλόν, τὸ δὲ σφουγγάτον ἡξεύρετε τί εἶναι· αὐτὰ συντριμμένα καὶ τηγανισμένα μὲ κρεμμύδια καὶ ἄλλα μυροδικά. Ἀποῦ ἔταξε τὸ δώρημα ἐκεῖνο πάλιν ἐπιάσθη νὰ παλεύσῃ μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ ὅλα τὰ ἔριψε κάτω, καὶ εἰς τὸ τρέξιμον ἐκεῖνα τὰ ἐπέρασε· τότε τρέχει εἰς τὸ σπῆτι του, καὶ κάμνει τὸ σφουγγάτο, ἀποῦ τὸ ἐτοίμασε ἔπειτα τὸ ἔβαλεν εἰς ἓνα σκουτέλιον, καὶ τὸ ὕπηγε ζεστόν εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου· καὶ τὴν ὥραν ὅπου τὸ ἄρσε τὸ παιδίον ἐκεῖ ἦλθαν τρεῖς ναῦταις νὰ προσκυνήσουν τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου, καὶ ὡς εἶδον τὸ σφουγγάτον ζεστόν ὅπου ἄχνιζε καὶ ἐμύριζεν, εἶπον εἰς τὸ μέσον τους· Ἐλάτε νὰ φάμεν τὸ σφουγγάτον αὐτό, ὅτι δὲν τρώγει ὁ ἅγιος Γεώργιος· καὶ αὐτ' αὐτοῦ θέλομεν ἀγοράσαι λάδι καὶ κερία νὰ φέρωμεν, δι' ὅσα ἀξίζει τὸ σφουγγάτον· ἐκάθησαν καὶ ἔφαγαν καὶ ὅταν ἔκαμναν νὰ εὐγουν, ἐκόλλησαν μπροστά εἰς τὰ μάρμαρα τῆς εἰκόνης τοῦ ἁγίου καὶ πλέον δὲν ἠμποροῦσαν νὰ εὐγουν, κραλοῦσι μεγαλοφώνως ἅγιε Γεώργιε, βοήθει μας, καὶ νὰ σὲ ἀνταμείψωμεν· καὶ πλέον δὲν ἠδύνατο νὰ εὐγουν, καὶ πάλιν εἶπον, ἅγιε Γεώργιε, βοήθει μας, νὰ εὐγοῦμεν, καὶ νὰ σὲ δώσωμεν ἀπὸ δέκα ἄσπρα καθέννας· καὶ μήτε οὕτως ἠμπόρεσαν νὰ εὐγουν ἅπ' ἐκεῖ· καὶ πάλιν ἐκραξαν· ἅγιε Γεώργιε βοήθει μας νὰ εὐγοῦμεν, καὶ νὰ σὲ δώσωμεν οἱ τρεῖς ἓνα φλωρίον· καὶ μηδὲ τότε ἠδυνήθησαν νὰ ξεκολλήσουν· καὶ ὡς ἂν εἶδαν τὸν πειρασμόν, εἶπαν μετὰ δακρύων· Ἄγιε Γεώργιε, βοήθει μας νὰ ξεκολλήσωμεν, καὶ νὰ σὲ δώσωμεν καθ' ἓνα ἀπὸ ἓνα φλωρίον· τότε τοὺς ἄφησεν ὁ ἅγιος καὶ εὐγῆκαν· καὶ ὡς ἂν εὐγῆκαν, ἐστάθησαν ἔξω τῆς ἐκκλησίας καὶ εἶπον· Ἄγιε Γεώργιε, ἀκριβὰ πούλις τὰ σφουγγάτα σου καὶ ἡμεῖς πλέον ἀπὸ ἑσένα τίποτε νὰ μὴν ἀγοράσωμεν.

Καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματά ἐγιναν εἰς τὸν ναὸν αὐτὸν τοῦ Μεγα-

λομάρτυρος Γεωργίου, καὶ ὅχι μόνον εἰς αὐτόν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν ἦτον ναὸς τοῦ ἁγίου ὅπου ὀνομάζετο εἰς τὸ Δεώτερον· ἐκεῖ θαύματα ἄπειρα ἐγίνοντο καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ὅπου εἶναι πολὺ νὰ τὰ διηγοῦμαι καὶ εἰς πάντα τόπον εἴτις μετὰ πίστεως τὸν ἐπικαλεσθῇ, καὶ εἰς σιρόταν καὶ εἰς τὸ σπῆτι του, καὶ εἰς κάθε πειρασμόν, εὐρίσκει τὸν ἑτοιμον βοηθὸν καὶ ἀντιλήπτορα, ὅτι ἀπὸ ὅλους τοὺς Μάρτυρας αὐτὸς ἔχει τὰ πρωτεῖα, καὶ ὡς εἰς τὸν οὐρανὸν τὰ ἄσπρα, ἄλλα μὲν εἶναι λαμπρά ἄλλα λαμπρότερα, ἔτσι εἶναι καὶ εἰς τὸ τάγμα τῶν Μαρτύρων· αὐτὸς δὲ λάμπει περισσότερον, ὥσπερ ὁ αὐγερινὸς τὸ καλοκαίριον. Ἀλλὰ, ὦ Μάρτυς Γεώργιε πρὸς ἐσὲ γυρίζω τὸν λόγον μου καὶ δέομαί σου, βοήθησον καὶ ἡμᾶς τοὺς δούλους σου, καὶ λύτρωσαί μας ἀπὸ τοὺς πειρασμοὺς ὅπου μᾶς ἐπανεβήκαν· φανοῦ βοηθὸς εἰς ἡμᾶς ὅπου σὲ ἐπικαλούμεθα, καὶ ἐορτάζομεν τὴν μνήμην σου, καὶ ἐδῶ δὲ ἀξιώσέ μας νὰ περάσωμεν ζωὴν εἰρηνικὴν καὶ ἀναμάρτητον, ἐκεῖ δὲ νὰ μᾶς ἀξιώσῃς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἡμεῖς δὲ ὦ εὐλογημένοι Χριστιανοὶ ὅπου καταξιώθημεν χάριτι Χριστοῦ, καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν σήμερον ἁγίαν καὶ σεβασμίαν ἡμέραν, ἃς ἐορτάζομεν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ ἁγίου, ἃς πανηγυρίζομεν εἰς τὴν μνήμην τοῦ Μάρτυρος· τοὺς πτωχοὺς καὶ ξένους ἃς ἐπιτηρήσωμεν· τοὺς φυλακισμένους ἃς κυβερνήσωμεν· τοὺς ἀσθενημένους ἃς κυττάξωμεν, τὰς ἐκκλησίας ἃς ἐπιμεληθῶμεν καὶ σχεδὸν εἰπεῖν σωματικῶς καὶ πνευματικῶς ἃς ἐορτάζωμεν, καὶ μὴ μετ' οἰνοποσίας περισσῆς καὶ πολυφαγίας, μὴ με ἀργολογίας καὶ χοροῦς καὶ παιγνίδια, ὅτι αὐτὰ ὅλα δαιμονικά ἔργα εἶναι καὶ ἐκεῖνος ὅπου τὰ σπυδαίει καὶ τὰ κάμνει μέρος μετὰ τοῦ Χριστοῦ δὲν ἔχει, ἐπειδὴ καὶ ὁ Προφήτης Ἠσαΐας ἐτσι ὀρίζει. Οὐαὶ τοῖς πίνουσι τὸν οἶνον μετὰ αὐλῶν καὶ τυμπάνων· πόσοι νὰ ἐπέρασαν τὴν σήμερον ἡμέραν μεθυμένοι καὶ ἐξωδισμένοι ἀλλὰ τώρα εἶναι εἰς τὴν γῆν χῶμα μοναχόν, καὶ καλὸι τοῦτοι ἐὰν ἔκαμναν καλὸν διὰ τὴν ψυχὴν τους.

Τίποτε δὲν κερδαίνομεν εὐλογημένοι Χριστιανοὶ ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον, διὰ τοῦτο πρέπει νὰ ἀπέχωμεν ἀπὸ χοροῦς καὶ παιγνίδια, ἀπὸ μέθας, ἀπὸ πολυφαγίας καὶ γαστριμαργίας, ἀπὸ φόνους, πορνίας, καταλαλιᾶς, ψευδολογίας καὶ ἄλλα τοιαῦτα διὰ τὰ ὁποῖα θὰ δώσωμεν λόγον ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάστου κριτοῦ ἐὰν δὲν φυλαγώμεθα, καὶ ἃς παρακαλῶμεν καὶ τὸν σημερινὸν ἐορταζόμενον ἅγιον Γεώργιον διὰ νὰ μᾶς ἐνδυναμώσῃ διὰ πρεσβειῶν του καὶ μᾶς ἀξιώσῃ ὁ ἅγιος Θεὸς νὰ πράττωμεν τὰ καλὰ ἔργα, ἦγουν ἐλεημοσύνας, προσευχάς, νηστείας καὶ ἄλλα ὅμοια καὶ ἀξιωθώμεν τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Ἡς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν ἐν Χριστῷ· Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ᾧ πρέπει πᾶσα δόξα, τιμὴ, καὶ προσκυνήσις, σὺν τῷ ἀνάρχῳ αὐτοῦ Πατρὶ καὶ τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ αὐτοῦ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Ἐκ τῶν θαυμάτων τοῦ ἁγίου Γεωργίου

Εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ Ἀτταλείας ἦτο βασιλεὺς ἐιδωλολάτρης, Σέλβιος τὸ ὄνομα, βασανίζων πολλοὺς Χριστιανούς. Εἰς τὴν πλησίον τῆς πόλεως ταύτης λίμνην φοβερός τις δράκων ἐμφωλεύων ἐξήρχετο καθ' ἑκάστην κατατρόγων πᾶν τὸ πρὸς τὸν ὄψον, καὶ ἀνθρώπους, καὶ προξενῶν οὕτω τὸν φόβον καὶ τὴν καταστροφὴν ἐν τῇ πόλει. Ὁ Βασιλεὺς ὄθεν, πρὸς ἀπαλλαγὴν τοῦ φοβεροῦ τούτου δράκοντος συνήθροισε στρατὸν καὶ ἐπορεύθη κατ' αὐτοῦ, ἀλλὰ ἡ καταστροφὴ τοῦ θηρίου δὲν ἐπετεύχθη. Ὁ λαὸς βλέπων τότε τὴν σὺν τῷ χρόνῳ καταστροφὴν τοῦ ἡλθεν εἰς τὸν βασιλέα παραπονοῦμενος καὶ κλαίων ὅτι δὲν ἡλευθερώθη ἀπὸ τοῦ φοβεροῦ ἐκείνου κυνδύνου. Ὁ βασιλεὺς τότε λέγει, βλέπετε ὅτι κατὰ πόσον προσεπάθησα καὶ ἔφερον εἰς κίνδυνον τοὺς στρατιώτας μου νὰ θανατωθῇ τὸ θηρίον ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα οὐδὲν, τί θέλετε νὰ κάμωμεν; Θὰ συμφωνήσωμεν ὅλοι ἵνα ἕκαστος ἐξ ἡμῶν δίδει καθ' ἡμέραν, κατὰ σειρὰν, τὸ τέκνον τοῦ πρὸς βορρὰν εἰς τὸ θηρίον, καθὼς καὶ ἐγὼ συμφωνῶ ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἡ σειρὰ τῆς μονογενοῦς μου θυγατρὸς νὰ γίνῃ καὶ αὐτὴ θύμα τοῦ θηρίου. Ὁ λόγος ἤρесе καὶ διακηρυχθείσης τῆς αποφάσεως εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, ἤρξαντο πάντες προσφέροντες τὰ ἑαυτῶν τέκνα πρὸς βορρὰν εἰς τὸ θηρίον. Μετ' οὐ πολὺ ὕστερον ἦλθε καὶ τῆς μονογενοῦς τοῦ βασιλέως θυγατρὸς ἡ σειρὰ καὶ ἐστολισμένη με λαμπρὰ καὶ χρυσὰ φορέματα ἀπεστέλλετο εἰς τὸν νυμφικὸν θάλαμον, ἔνθα ὁ πατήρ τῆς κατεφίλει αὐτήν, καθὼς ὁ Ἰακώβ τὸν Ἰωσήφ, ἀπὸ νυῖκόν φίλτρον κινούμενος, λυπούμενος τὴν ὥραιότητά ταύτης καὶ κλαίων τὴν συμφορὰν τοῦ ἔλεγε: Οἱμοὶ πολυγαπημένη μου κόρη, ποῖά θανάτῳ μέλλεις ἀποθνήσκειν γενομένη θύμα τοῦ ἀπαισίου δράκοντος; ἀλλοῖμονον εἰς ἐμέ, διότι ἐγὼ τέκνον μου εἰμι ἡ ἀφορμὴ τοῦ θανάτου σου· τί τὴν θέλω πλέον τὴν ζωὴν καὶ τὴν βασιλείαν, ἐνῷ σὺ ἡ παρηγορία τοῦ γήρατός μου θὰ ἐκλείψῃς. Καὶ ταῦτα μὲν ἔλεγε πρὸς τὴν κόρην τοῦ κλαίων καὶ πονῶν· ἔπειτα δὲ στραφεὶς πρὸς τὸν λαὸν εἶπε, λάβετε χρήματα, ἀργύριον καὶ χρυσίον ὅσα θέλετε καὶ αὐτὴν τὴν βασιλείαν μου ἀρκεῖ νὰ μοὶ ἀφήσῃτε τὴν θυγατέρα μου, ἄλλως καὶ ἐγὼ θὰ ὑπάγω νὰ ἀποθάνω μαζὺ με αὐτήν καὶ ὅχι νὰ γίνω πατροκτόνος. Οὐδεὶς ὅμως συνενκνέιτο ἐκ τῶν δακρύων καὶ τῶν λόγων τοῦ βασιλέως, διότι αὐτὸς ἦτο ἡ αἰτία τῆς θυσίας τῶν τέκνων αὐτῶν, καὶ διὰ τοῦτο τῷ ἔλεγον· ἀφοῦ σεῖς Μεγαλειότητε ἐξεδώσατε αὐτὸ τὸ πρόσταγμα καὶ τὸ θηρίον μᾶς ἔφαγε τὰ τέκνα μας καὶ ἐγίναν τὰ σώματα αὐτῶν θύματα τούτου οὐδέποτε καὶ ἡμεῖς θὰ δεχθῶμεν τὴν ἀπολύτρωσιν τῆς θυγατρὸς σου.

Ὁ βασιλεὺς βλέπων τὸ ἀμετάβητον τῆς γνώμης αὐτῶν καὶ ἀπολέσας πλέον πᾶσαν ἐλπίδα διασώσεως τῆς θυγατρὸς του ἐξέβαλε ταύτην τοῦ παλατίου συνωδεύσας ταύτην με πατρικὰ φιλήματα μέχρι τῆς ἐξωθύρας, ἀπεχωρίσθη διὰ παντὸς πλέον αὐτῆς· ἡ βασιλόπαις ὠδηγήθη τότε εἰς τὴν λίμνην ὅπου ἐμελλε νὰ ἐξελθῇ τὸ θηρίον καὶ νὰ τὴν καταφάγῃ.

Ἄλλ' ἰδοὺ τί ἠκονόμησεν ὁ Κύριος διὰ νὰ δοξασθῇ τὸ ὄνομα τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ διὰ αὐτοῦ νὰ φέρῃ εἰς τὴν θεογνωσίαν τοὺς τὴν πόλιν ἐκείνην οἰκοῦντας εἰδωλολάτρας.

Ὁ ἅγιος Γεώργιος ἐπιστρέφων νικητὴς ἐκ τινος πολέμου μετὰ τοῦ Διοκλητιανοῦ ἐβάδιζε πρὸς τὴν πατρίδα του Καππαδοκίαν, κατ' οἰκονομίαν δὲ Θεοῦ διελθὼν διὰ τῆς λίμνης ἐκείνης καὶ ἰδὼν τὸ ὕδωρ ἀπέβυσεν ὅπως ποτίσῃ τὸ ἄλογον καὶ ἀναπαυθῇ κεκοπιакὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορείας. Εἶδε τότε τὴν κόρην καθήμενὴν ἐκεῖ κλαίουσαν δάκνουσαν τὰς σάρκας τῆς καὶ τίλλουσας τὴν κόμην τῆς καὶ ἀποταθεῖς πρὸς αὐτὴν λέγει: γύναι, τί κλαίεις, τί ζητεῖς ἐδῶ ποῦ κάθησαι; ἡ δὲ εἶπε, οἱμοὶ τῇ ἀθλίᾳ κόρῃ μου, τὰ πάθη μου εἶναι πολλὰ καὶ δὲν δύναμαι λεπτομερῶς νὰ σοὶ τὰ εἶπω, εἰ μὴ μόνον φύγε παραυτὺς διότι σὲ λυποῦμαι ἐνῷ εἶσαι νέος καὶ εὐμορφος νὰ ἀπολέσῃς προῶτως τὴν ζωὴν σου. Ὁ ἅγιος βρέπων αὐτὴν στενάζουσας ἐκ βάθους καρδίας καὶ ὀδυρομένην διὰ τὴν συμφορὰν τῆς καὶ μαθὼν τὰ συμβαίνοντα τὴν εὐπλαχνίσθη καὶ τῇ εἶπε· ἐγὼ θὰ σὲ ἑλευθερώσω ἀπὸ τὸν δράκοντα τούτου ἀρκεῖ σὺ νὰ ἀπαρνηθῇς τὰ εἰδῶλα καὶ νὰ πιστεύσῃς εἰς μόνον ἀληθινὸν Θεόν· καὶ ὅχι μόνον σὲ θὰ σώσω ἀλλὰ καὶ τὴν πόλιν ὅλην ἐὰν προάξωσι ὁμοίως καὶ πιστεύσωσιν εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ μας.

Ἡ δὲ εἶπε, πιστεύω Κύριε μου ἐξ ὅλης μου τῆς ψυχῆς καὶ καρδίας. Ἰδὼν τὴν πίστιν τῆς ὁ ἅγιος ἐξέτεινε πρὸς τὸν οὐρανὸν τὰς χεῖρας καὶ προσηύχαστο λέγων: Ἐπίβλεπον ἐπ' ἐμοὶ τῷ ταπεινῷ καὶ δεῖξον τὰ ἔλέη σου, ὑπόταξον ὑπὸ τοὺς πόδας μου τοῦτο τὸ πονηρὸν θηρίον, ἵνα ἴδωσι πάντες ὅτι σὺ εἶσαι ὁ μόνος ἀληθινὸς Θεὸς καὶ πλὴν Σοῦ ἄλλος Θεὸς δὲν ὑπάρχει.

Καὶ εὐθὺς ἠκούσθη οὐρανόθεν φωνὴ λέγουσα· εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου, Γεώργιε, καὶ γεννηθήτω σοὶ ὡς θέλεις· καὶ ἰδοὺ τὸ θηρίον ἐξέρχεται ἡ κόρη τότε ἔρρηξε κραγὴν τρομοῦ φοβουμένη τὴν καταστροφὴν τῆς ἰδοῦσα τοῦτο ἐλεεινὸν καὶ φοβερὸν τὴν ὄψιν, ἐκ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν του νὰ ἐξέρχεται πῦρ. Ἄλλ' ὁ μέγας Γεώργιος ποιησάμενος τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ ἔκαμε τὸ θηρίον ὡς τὸ ἀρνίον ἡμερὸν καὶ ἐπεδέξατο αὐτὸ ὡς φίλον· ζητήσας δὲ τὴν ζωὴν τῆς κόρης ἔδωκεν αὐτὴν καὶ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν καὶ τὸ ὠδήγουν πρὸς τὴν πόλιν. Ὁ λαὸς βλέπων τὸ θηρίον ἔφυγε δρομαίως, ὁ ἅγιος Γεώργιος ὁ μὲν ἐκράξεν αὐτοὺς λέγων. Καθήσατε καὶ μὴ φοβεῖσθε πιστεύσατε εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ μου καὶ ἐπιστραφήτε πρὸς Αὐτὸν καὶ οὕτως σωθήσεσθε, ἄλλως θέλετε γίνεθαι θύματα πάντες τοῦ θηρίου τούτου. Τοῦ βασιλέως δὲ καὶ ὅλου τοῦ ἄλλου λαοῦ φωνάζοντος, πιστεύομεν εἰς τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ὃν σὺ προσκυνεῖς καὶ λατρεύεις, ὁ μέγας Γεώργιος ἐκτύπησε μετὰ τὸ κοντάριόν του εἰς τὸ στόμα τοῦ δράκοντος καὶ ἐθανάτωσε τοῦτον· λαβὼν εἶτα τὴν κόρην ἐκ τῆς χειρὸς τὴν παρέδωκεν εἰς τὸν πατέρα τῆς σῶαν καὶ ἀβλαβή. Ἀμέσως ἐβαπτίσθη ὁ βασιλεὺς, ὅλοι οἱ αὐλικοὶ καὶ ἕτεροι 45 χιλιάδες λαοῦ ἐπὶ 15 ἡμέρας ὑπὸ τοῦ ἐπισκόπου Ἀντιοχείας Ἀλεξάνδρου ἐκτίσαν δὲ καὶ Ἐκκλησίαν. (Εἰς τὴν εἰσελθὼν ὁ ἅγιος ἄλλοτε νὰ προσερχηθῇ ἐντὸς τοῦ Βήματος ἀνέβλησεν ἐκεῖ ἀγίασμα· ἡ δὲ πη-

γὴ πρὸς δόξαν τοῦ Μεγαλομάρτυρος ὀνομάσθη πηγὴ τοῦ Ἁγίου Γεωργίου).

Ὅτε ὁ ἅγιος ἀποχαιρετίσας τὸν Βασιλέα καὶ τὴν πόλιν ἔβαινε πρὸς τὴν πατρίδα τὸν τὴν Καππαδοκίαν τὸν ἀπῆντησεν ὁ διάβολος ἐν σχήματι ἀνθρώπου καταπεφρονημένου γέροντος κρατοῦντος δύο ράβδους, καὶ λέγει αὐτῷ ταπεινῇ τῇ φωνῇ. «Χαίροις Γεώργιε». Ὁ ἅγιος γνωρίζας τὸν δαίμονα τῷ λέγει: Πόθεν γνωρίζεις τὸ ὄνομά μου ἐν ᾧ ἄλλοτε δὲν με εἶδες; τότε ὁ δαίμων λέγει τοὺς ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ὑβρίζεις; ὁ ἅγιος τότε εἶπεν: ἂν εἶσαι Ἀγγελος δείξόν μοι τὴν δόξαν σου, ἂν δὲ εἶσαι πνεῦμα πονηρὸν νὰ φύγῃς ἀπ' ἐδῶ καὶ ἐποιήσατο τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ. Καὶ μετὰ τὸν λόγον εὐρέθη δεδεμένος ὁ διάβολος καὶ ἔρρηξε κραυγὰς λέγων. Οἱμοι τί κακὴ ὥρα ἦτο ὅταν σὲ ἀπῆντησα, τί κακὸν ἔπαθα ὁ ταλαίπωρος νὰ με δέσῃς καὶ νὰ με σύρῃς ὡς κατάδικον; ἀλλοίμονον εἰς ἐμεῖ ὅπου δὲν δύναμαι μόνος μου νὰ λυθῶ, ἦλθον νὰ σὲ ἀπατήσω καὶ μόνος μου ἠπατήθην, παρακαλῶ σε Γεώργιε μὴ με ἀφήσῃς νὰ ὑπάγω εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς αἰωνίου κολάσεως; ὁ δὲ ἅγιος ἐπιτιμήσας αὐτὸν ἀπέστειλεν εἰς τὴν αἰωνίαν κόλασιν.

Ἐν ἔτει 919 ἦσαν τρεῖς γνήσιοι ἀδελφοί, Μωϋσῆς, Ἀαρὼν καὶ Βασίλειος οἵτινες ἔχοντες ἀγάπην εἰς τὸν Θεὸν ἀπεφάσισαν νὰ γίνουν μοναχοί, δηλ. καλόγηροι, ἐλθόντες δὲ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος ἔκαμαν 3 καλύβας εἰς εἰς ἐκάστην μένοντες καὶ μόνον κατὰ Κυριακὴν συναναστροφόμενοι καὶ οἱ τρεῖς, ἔχοντες δὲ πολλὰς ἀρετὰς εὐρισκόν πολλοὺς μιμητάς. Δὲν εἶχον ὅμως ναὸν καὶ ἐσκεπτόντο εἰς ποῖον ὄνομα Ἁγίου νὰ τὸν κατασκευάσουν; καὶ οἱ μὲν ἔλεγον ἐπ' ὄνομα τοῦ Ἁγίου Νικολάου, οἱ δὲ τοῦ Ἁγίου Κλήμεντος διότι ἦτο ἅγιος τῆς πατρίδος τῶν οὕτω δὲ καὶ οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ διεφώνουν. Ἀπεφάσισαν λοιπὸν νὰ κάμουν δέξιν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ νὰ ἔχουν καὶ πλάκα ἐκ ξύλου (σανίδα) πρὸς προσωπογραφίαν [διὰ ζωγραφίαν] οὕτω προσευχομένων αὐτῶν ἰδοὺ ἄπλετον φῶς, λαμπρότερον τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα διεχύθη εἰς τὰ κελιά καὶ εἰς ὅλον τὸν τόπον ἐκείνον ἕως εἰς τὸν νέον Ναὸν οὗ ἔδεοντο τὴν προσοπονυμίαν. Εἰσελθόντες εἰτα εἰς τὸν Ναὸν βλέπουν εἰς τὴν σανίδα ἐξωγραφισμένην τὴν μορφήν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου οὕτω ὁ Θεὸς ἐπλήρωσε τὴν ἐπιθυμίαν τῶν μοναχῶν ἀδελφῶν καὶ καθιερώθη διὰ τοῦτο ἡ μονὴ αὕτη νὰ λέγεται ἕως τὴν σήμερον μονὴ τοῦ ζωγράφου.

Ἡ εἰκὼν αὕτη ἦλθε μόνη τῆς ἀπὸ τὴν Λύδην τὴν πατρίδα τῆς μητρὸς τοῦ ἁγίου, ἐπειδὴ ἔμελλεν ὁ Πανάγαθος Θεὸς νὰ παραδώσῃ πᾶσαν τὴν Συρίαν εἰς τοὺς Σαρακηνοὺς καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος εἰς τὸν ρηθέντα ναὸν τοῦ ζωγράφου. Οἱ ἐκεῖ μοναχοὶ τῆς Λύδης βλέποντες ὅτι ἡ ζωγραφία τῆς εἰκόνος τῶν ἀπεχωρισθῆ τῆς σανίδος ἔκαμον δέξιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ παρεκάλουν τὸν ἅγιον Γεώργιον νὰ τοῖς φανερώσῃ τί ἔγινεν ἡ ζωγραφία τῆς εἰκόνος, διατὶ ἐκρύβη ἀπ' αὐτῶν καὶ πῶς συνέβη τὸ τοιοῦτον. Εἰσακουσθεὶς τῆς δεήσεως αὐτῶν παρηγόρησεν ὁ ἅγιος Γεώργιος θεοσεβῆ τινὰ ἡγούμενον λέγων: Ἐγὼ εὗρον μονὴν ἐν τῷ κλήρῳ τῆς Θεοτόκου, ἐν τῷ Ἀθωνί, καὶ ἂν θέλητε ἔρχεσθε καὶ ἡμεῖς,

διότι ἔφθασεν ἡ ὁργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὴν διεφθαρμένην Παλαιστίνην καὶ ἐφ' ἅπασαν σχεδὸν τὴν οἰκουμένην διὰ τὰς ἁμαρτίας τῶν Χριστιανῶν. Ὁ Καθηγούμενος τότε συνάξας τοὺς μοναχοὺς τοῖς ἀπῆγγελεν τὰ γενόμενα καὶ ἀναχωρήσαντες ἦλθον εἰς Ἱερουσαλὴμ προσκυνήσαντες δὲ τὸν Ἅγιον Τάφον τοῦ Κυρίου κατέβησαν εἰς Ἰόππην καὶ ἐκεῖθεν πλεύσαντος ἦλθον εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ Θεοῦ ὁδηγία εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ζωγράφου ὅπου εἰσελθόντες εἰς τὸν ναὸν τοὺς περιεκύκλωσεν ἄρρητος εὐωδία, ἰδόντες δὲ καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου Γεωργίου ἐξωγραφισμένην εἰς τὴν σανίδα καὶ πεσόντες χαμαὶ προσεκύνησαν μετὰ δακρύων τὴν εἰκόνα δοξάζοντες τὸν Μεγαλομάρτυρα καὶ διηγούμενοι εἰς τοὺς ἄλλους μοναχοὺς τὰ συμβάντα.

Μαθὼν ὁ λαὸς τὰ περὶ φυγῆς τῆς εἰκόνος ἐκ τῆς Παλαιστίνης εἰς τὴν μονὴν Ζωγράφου, ἐν τῷ Ἁγίῳ ὄρει, ἦλθον ἀπὸ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως νὰ ἴδωσι καὶ προσκυνήσωσι τὴν Ἁγίαν εἰκόνα μετὰ τῶν τοῦτων καὶ Λέων ὁ σοφὸς Αὐτοκράτωρ τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ ὁ τῶν Βουλγάρων βασιλεὺς Ἰωάννης ὁ ἐκ Τουρνόβου ἐγκωμιάζοντες τὴν θαυματουργὸν χάριν τοῦ Ἁγίου.

Ἐπίσκοπός τις ἐλθὼν εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ζωγράφου καὶ τυχὼν ἐπισήμου ὑποδοχῆς ὑπὸ τῶν μοναχῶν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν ῥηθέντα Ναὸν ἀδιάφορος καὶ ἄνευ σεβασμοῦ ἐρωτῶν δὲ τοὺς μοναχοὺς ἂν αὕτη εἴνε ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τοῦ Ἁγίου, ἐναπέθεσε τὸν δάκτυλόν του εἰς τὴν παρεῖαν τοῦ Ἁγίου, ἀλλ' ἀμέσως ἐκόλλησεν ὁ δάκτυλός του εἰς τὴν εἰκόνα καὶ ἠδύνατο νὰ ἀποσπασθῇ εἰμὴ ἀφοῦ ἀπεκόπη καὶ τοῦτο ἐγένετο πρὸς φρόνησιν καὶ τοῦ λοιποῦ σεβασμὸν πρὸς τὸν Ἅγιον.

Ἄλλη εἰκὼν δευτέρα ἦλθεν ἐξ Ἀραβίας εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, εἰς τὸν λιμένα τοῦ Βατοπεδίου. Οἱ μοναχοὶ ἤκουον θόρυβον εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἔβλεπον οὐράνιον φῶς ἐπὶ τῆς εἰκόνος τοῦ Ἁγίου λαβόντες δὲ ταύτην διεφιλονέικουν ποία μονὴ τῶν προστρέξαντων μοναχῶν νὰ κατέχῃ τοιοῦτον θησαυρὸν.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἔκριναν εὐλογον νὰ ἐπιθέσωσι τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου εἰς ἕνα νέον ἄγριον ἡμίονον καὶ νὰ τὸν ἀφήσωσιν ἐλεύθερον, ὅπου δὲ ὑπάγῃ καὶ μείνῃ τὸ ζῶον ἐκεῖ νὰ τοποθετηθῇ καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Ἁγίου καὶ τοιουτρόπως ἐπῆγεν εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ζωγράφου καὶ ἐδέξαντο οἱ μοναχοὶ τὸν οὐράνιον φίλον μετ' ἐγκαρδίου χαρᾶς. Τὸ δὲ ζῶον ἀμέσως ἐξέπνευσε καὶ κατέχωσαν αὐτὸ ἐν τῷ ἰδίῳ τόπῳ. Ἐκτίσαν δὲ ἐκεῖ ἰδιαίτερον Ναὸν εἰς λόφον ὑψηλὸν 15 πρῶτα λεπτὰ δυτικῶς ἀπέχοντα τῆς μονῆς Ζωγράφου.

Ἡ ἱερὰ Μονὴ Ξενοφώντος. Ἅγιον Ὄρος.

Τῇ ἐποχῇ τῶν Εἰκονομάχων, οἱ κακόδοξοι καὶ ἀσεβεῖς βασιλεῖς, ἐρευνῶντες πανταχοῦ τῆς Οἰκουμένης ὅπου εὕρισκον εἰκόνας τῶν ἁγίων τὰς κατέκαυν, ἀλλ' εἰς μάτην ἐκοπίαζον διότι ἀφοῦ ἔβαλον τὴν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Γεωργίου εἰς τὸ πῦρ, ἀμέσως τοῦτο ἐσβύνητο· εἰς δὲ ἐξ αὐτῶν ἀσεβέστερος λαβὼν μάχαιραν ἐπληξεν εἰς τὸν πώγωννα τοῦ Ἁγίου καὶ ἐν τῷ ἁμα «ὡς θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ» ἔρρευσεν, ὡς ἐκ ζῶντος, αἷμα καθαρὸν

ἐμπροσθεν τῶν ἐκεῖ εὐρισκομένων, οὕτως ἰδόντες τὸ παράδοξον θαῦμα ἔφυγον ἔνθεν κακῶς.

Εὐσεβὴς τις χριστιανὸς παραλαβὼν νύκτα τὴν εἰκόνα τοῦ Ἁγίου λέγει :

Μεγαλομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιε, Σὺ καὶ ζῶν καὶ καὶ μετὰ τὸν πανένδοξον καὶ μαρτυρικὸν σου θάνατον ἄπειρα θαύματα κάμεις, ἥδη δὲ καὶ τὴν ἁγίαν σου εἰκόνα ἀκατάφλεκτον ἐκ τοῦ πυρὸς διαφυλάξας, σὺ μόνος γινώσκεις καὶ βούλῃς εἰς δόξαν τοῦ ἐν γῇ καὶ οὐρανῷ δοξάσαντός σε Θεοῦ ἡμῶν καὶ ἔβαλεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν· ἡ δὲ Θεῖα Πρόνοια ἠνέδοξεν ἵνα ἡ εἰκὼν αὕτη ὑπάγῃ εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ξενοφῶντος, ὅπου ἦτο ἐν μικρὸν μονήριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Ἁγίου Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου. Οἱ δὲ μοναχοὶ ἰδόντες αὐτομάτως ἐφαντασθεῖσαν τὴν ἁγίαν εἰκόνα τοῦ Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τὴν ὑπεδέχθησαν μετ' εὐλαβείας καὶ χαρᾶς εορτάζοντες λαμπρῶς καὶ ἐπισήμως καὶ τοὺς δύο Μεγαλομάρτυρας ὁμοῦ.

Ἡ εἰκὼν αὕτη, μεγάλου μεγέθους, κάμνει ἄπειρα θαύματα· ἔχουσα δὲ λαμπρὰ καὶ ἀργυρᾶ ἐνδύματα φέρει τὴν πληγὴν ὅπου ἔλαβεν ὁ ἅγιος εἰς τὸν πῶγωνα καὶ τὸ αἷμα τὸ χυθὲν ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ Ἁγίου, οὐ ταῖς ἁγίαις εὐχαῖς καὶ εὐλογίαις καὶ δι' οὐ ταῖς προσβείαις κοινωνοὶ γενοίμεθα τῆς οὐρανίου τοῦ Χριστοῦ Βασιλείας, ἥς γένοιτο πάντα ἡμᾶς Εὐχεῖν.

Ὁμιλία εἰς τὸν ἅγιον Γεώργιον

Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, εὐσεβὲς μοι ἀκροατήριον. Ἐπιτελοῦμεν σήμερον ἄνακτος ἐορτὴν σεπτοῦ μεγαλομάρτυρος, ὅστις ἔχων ἀγάπην εἰς τὸν Κύριον ἔρχεται νὰ θυσιάσῃ ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ. Προσέφερεν εὐλικρινὴ ἀγάπην ὁ παρ' ἡμῶν σήμερον εορταζόμενος στρατηλάτης Γεώργιος, προσέφερε θυσίαν τοῦ σώματος ὁ ἐνδοξότατος καὶ σήμερον τιμᾶται ὡς νικητὴς εἰς πᾶσαν τὴν ὑφήλιον. Ἐπλήρωσε τὸ ῥήτον τοῦ Εὐαγγελίου, ἐντολὴν κακὴν δίδωμεν ὑμῖν ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἐγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς. Ἐρχεται μὲ ζῆλον καὶ προθυμίαν ὁ λαμπρὸς ἄριστος καὶ μισητὴς τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ, τροπαιοφόρος Γεώργιος. Ἡ τελεία ἀγάπη τὰ πάντα νικά, ἔξω βάλλει τὸν φόβον, καὶ ταῦτα πάντα οἱ Ἅγιοι τοῦ Χριστοῦ τὰ ἔλαβον διὰ τοῦ μαρτυρίου τῶν, ὡς καὶ ὁ σήμερον παρ' ἡμῶν ἐπαινούμενος καὶ ἐγκωμιάζομενος μεγαλομάρτυς Γεώργιος. Ὑπέφερε τόσα φρικτὰ μαρτύρια, ὅπου φοῖττει τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου νὰ τὰ ἀκούῃ, ἀλλὰ ταῦτα πάντα ὑπέμεινε γενναίως ἔχων ἀγάπην εἰς τὸν Κύριον, διὰ τοῦτο καὶ ὁ Κύριος ἐνεδυνάμωνεν αὐτόν. Ἐρχεται εἰς ἀντιπαράστασιν πρὸς τοὺς ἀσεβεστάτους Διοκλητιανὸν καὶ Μαξιμιανόν, ὁμολογῶν αὐτοῖς παρησίᾳ τὸν ἀληθινὸν Θεόν· τιμωρεῖται ὑπ' αὐτῶν, ὑβρίζεται, λοιδορεῖται, γλευρίζεται, συκοφαντεῖται, θυσιά-

ζεται μαρτυρικῶς θανάτῳ, λογχεύεται τῷ στήθει λόγχαις τῶν στρατιωτῶν, ἔσχιζον τὰς σάρκας του, τὸν ῥίπτουν εἰς ἀνημμένην κάμινον, τὸν ῥίπτουν εἰς τὴν ἄσβεστον, τοῦ βάθουν σιδηρὰ ὑποδήματα, τοῦ δένουν πέτραν μεγάλην εἰς τὸ στήθος, τὸν γυρίζουν εἰς τροχόν καὶ αἱ σάρκες του κόπτονται, τῷ δίδουν δηλητήριον, καὶ ἄλλα πολλὰ ὑπέφερε καὶ ὑπέμεινε γενναίως μισούμενος τὸν δι' ἡμᾶς ὑπομείναντα σταυρικὸν θάνατον τοῦ Κυρίου.

Ὁ δὲ λαὸς βλέπων τὴν μεγάλην ἀνδρείαν καὶ ὑπομονὴν τοῦ Ἁγίου διὰ τὸν Κύριον καὶ ὅτι ἦτο ὑγιὴς μετ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἀπανθρώπους τιμωρίας καὶ ὅτι ἐνίκησεν ὅλας τὰς μεθοδίας τῶν ἀσεβεστάτων εἰδωλολατρῶν, ἐδόξασε τὸν Κύριον πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς εἰς τὸ ὄνομά του.

Ἐπαινῇ καὶ ἡ Ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία τοὺς Θεοφόρους μάρτυρας λέγουσα· ἐγκωμιάζομένου δικαίου εὐφρανθήσονται λαοί. Θανμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ· τοῖς ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ αὐτοῦ ἐθανμάτωσεν ὁ Κύριος· δόξῃ καὶ τιμῇ ἐστεφάνωσας αὐτοὺς, τοὺς πιστοὺς δούλους καὶ στερροὺς ἀδάμαντας καὶ πολυτίμους μαργαρίτας τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας. Οὕτω καὶ ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων ψάλλον διάφορα μελωδικὰ ᾠσματα διὰ τὸν νικητὴν τοῦ μαρτυρίου στρατηλάτην Γεώργιον, λέγει· Ἐγκωμιάζει ὁ χορὸς τῶν ἁγίων Μαρτύρων τὸν λαμπρὸν καὶ ἐνδοξον ἀθληφόρον ἐν Μάρτυσι θανματουργὸν Γεώργιον. Ἐπαινῇ ὁ χορὸς τῶν δικαίων τῶν παρ' ἡμῶν εὐφημουμένων καὶ δοξαζομένων Ἅγιον μεγαλομάρτυρα στρατηλάτην Γεώργιον· ἅπαντα ἡ ὑφήλιος χοίρει καὶ ἀγάλλεται ἐπὶ τῇ ἐνδόξῳ ἐορτῇ καὶ λαμπρᾷ πανηγύρει τῇ σήμερον τελουμένῃ πρὸς δόξαν τοῦ Μεγαλομάρτυρος. Στέφει ἡ Ἁγία Τριάς τῷ τοῦ μαρτυρίου στεφάνῳ τὸν τῇ δυνάμει τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς εἰς Θεὸν πίστεως πάσας τὰς μηχανουργίας τῶν εἰδωλολατρῶν νικήσαντα, ὡς ἀρραβῶνι τῆς ἐν οὐρανῷ ὄψεως τῆς Βασιλείας Αὐτῆς.

Δύο τάφοι τοῦ ἁγίου Γεωργίου ὑπάρχουσιν· ὁ εἰς ἐν τῇ πατρίδι τῆς γεννήσεώς του Καππαδοκίᾳ· ὁ δ' ἕτερος εἰς τὴν Λύδαν ἔνθα, ἀποθανόντος τοῦ πατρὸς του μετεκομίσθησαν τὰ ὀστέα του ὑπὸ τῆς μητρὸς του· ἡ δὲ Λύδα ἀπέχει τῆς Ἰόπης τριῶν ὥρων ὁδόν· (ἐκεῖ ἐπῆγον καὶ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος ἐν ἱερεῦσι Γεώργιος Α. Βουτέρης ἐν ἔτει 1901 ὅτε ἐπορεύθην εἰς Ἱεροσόλυμα). Τῆς δὲ ἁγίας μας Ἐκκλησίας εορταζούσης τὴν ἀνακομιδὴν τῶν λειψάνων τοῦ Ἁγίου τῇ 3 Νοεμβρίου συντρέχει ἐκεῖ πλήθος προσκυνητῶν θεραπευόμενον, διὰ τῆς πίστεως, ἐκ πάσης νόσου καὶ πάσης ἀσθενείας. Καὶ ὅχι μόνον ὁ ἅγιος Γεώργιος ὑπέφερε καὶ ἠγωνίσθη ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως παρεχόμενος ἡμῖν πολλὰ διδάγματα ἐμιονῆς ἐκ ταύτης, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἅγιοι μας Μάρτυρες, νεοί, νεάνιδες, αὐτοκράτορες ἐκ μεγάλων οἰκογενειῶν με τιμὰς καὶ με πλοῦτη, με δόξαν, ἀλλ' ἔχοντες θεῖκον ἔρωτα, ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, πρὸς τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν. Βλέπομεν δὲ καὶ τὸν ἅγιον Γεώργιον ὁπόσης δόξης ἀπελάμβανεν ὡς ἀνώτερος ἀντιπρόσωπος τοῦ αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ, ἀλλ' εἰς οὐδὲν ἐλλογίζετο τοὺς ἀνθρωπίνους ἐπαίνους καὶ τὰς τιμὰς τοῦ αἰῶνος τούτου ζητῶν τὴν δόξαν

τῆς αἰωνιότητος, ἣν λαβὼν ἐδοξάσθη ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν γῇ.

Ἄς παρακαλέσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοί, γονυκλινεῖς, τὸν γνήσιον φίλον τοῦ Κυρίου καὶ γεναῖον στρατηλάτην, ὡς ἔχοντα μεγάλην παρηγοσίαν πρὸς Κύριον καὶ ἐπεκληθῶμεν αὐτοῦ λέγοντες: Στρατηλάτα τοῦ Χριστοῦ μεγαλομάχης Γεώργιε, ὡς ἐλευθερωτῆς μὲν τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθέρωσον καὶ ἡμᾶς ἀσθενεῖς ὄντας, καὶ τοὺς ὑποδούλους ἀδελφοὺς ἡμῶν, ὡς ὑπερασπιστῆς τῶν πτωχῶν ἐνίσχυσον καὶ ἡμᾶς εἰς τὴν ἀδελφικὴν συμπάθειαν καὶ συνδρομὴν τῶν πασχόντων μας ἀδελφῶν ὡς δ' ἱατρὸς τῶν ἀσθενούντων, ἐπίσκεψαι καὶ τοὺς ἐν ἀσθενείᾳ κατακειμένους καὶ ἀνακούφισον τὰς ψυχικὰς καὶ σωματικὰς ἀλγηδόνας, δι' ἧς ἡξιώθης παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἱαματικῆς σου χάριτος. Ὡς ὑπέρμαχος τῶν Βασιλέων, περιφρούρισον τοὺς σεπτοὺς ἡμῶν Βασιλεῖς καὶ πᾶσαν τὴν Βασιλικὴν οἰκογένειαν, δι' ἧς τιμᾶται καὶ δοξάζεται ἡ φιλιότης ἡμῶν Πατρὶς.

Καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπιτελοῦντες τὴν πανσεβάσμιόν σου ἐορτὴν αἰτήσωμεν παρ' αὐτοῦ ὅπως πρεσβεύει τῷ Σωτῆρι καὶ Θεῷ ἡμῶν ἵνα μᾶς διατηρῇ ὑγιεῖς καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴν καὶ μᾶς διευθύνῃ εἰς πράξεις ἀγαθὰς, ὅπως ὀρθῶς καὶ δικαίως ζῶμεν ἐννῦν προσκαίρῳ αἰῶνι, τηροῦντας τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, τιμῶντας τὰς ἀγίας Ἐορτάς, φυλάττοντας τὰς καθημερινὰς νηστείας, ἵνα ἐν ψυχικῇ γαλήνῃ ἐπισκιάσῃ ἡμᾶς ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ εἰσελθῶμεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ ἧς γένοιτο πάντας ὑμᾶς τυχεῖν.

11 Νοεμβρίου 1911

Ὁ ἱερεὺς

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον τὸν Τροπαιοφόρον

Μετὰ τὸν, Εὐλογητόν, τό, Κύριε εἰσάκουσον. Εἴτα τό, Θεὸς Κύριος, καὶ τὸ τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν γενναϊότατον Χριστοῦ στρατιώτην, καὶ Ἀθλητὴν παναληθινοῦ Σωτῆρος, καὶ Ἰατροὺν πανάριστον τῶν νόσων, ἐν ᾧδαῖς ἅπαντες τιμῶμεν πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶντες, λύτρωσαι πρεσβεύεις σου τῆς παρουσίας ἀνάγκης, τῆς ἀφορήτου ἵνα σε ἄει, ὡς εὐεργέτην ὑμνοῦμεν Γεώργιε. Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτόκιον. Οὐ σιωπήσομεν. Ὁ Ν'. καὶ ὁ κανὼν. Ἦγ. πλ. δ'. ἔχον ἀκροστ. ἐν τοῖς Θεοτοκίοις.

ΣΕΡΑΦΕΙΜ

Ῥδὴ α'. Ἦγ. πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Γεώργιε μάκαρ ἀγωνισθεὶς τὸν θεῖον ἀγῶνα, ἡξιώθης ἐπιτυχεῖν, τῆς ἐπουρανίου εὐφροσύνης, ὑπὲρ τῶν δούλων πρεσβεύων πρὸς Κύριον.

Ἐνίκησας δόγμα τυραννικόν, ἐνθέοις ἀγῶσιν ἄλλα δέομαι ἀθλητά, ταῖς σαῖς μεστειαῖς, οἰκτειρόν με, ὑπὸ τῶν νόσων νικώμενον πάντοτε.

Ναὸς χρηματίσας τοῦ Παντουργοῦ, τοὺς τῇ σῇ Εἰκόνι προσπελάζοντας εὐλαβῶς, Γεώργιε Μάκαρ ταῖς εὐχαῖς σου, κατοικητήρια δεῖξον τοῦ Πνεύματος. Θεοτόκιον.

Σὺ εἰ, Παρθένε ἀσπίς τῆς ἐμῆς ψυχῆς ταιλαιώρου, ἡ ἰσχύς τε καὶ ἡ ἐλπίς τῆς δ' ἐσκοτισμένης μου καρδίας, σὺ εἰ τὸ φῶς τὸ ἀνείπερον, Πάναγνε, Ῥδὴ γ'. Σὺ εἰ τὸ στερέωμα.

Πλεον δεήσῃ ταῖς εὐπροσδέτοις σου ποίησον τὸν Λυτρωτὴν, τοῖς σὲ ἀνυμνοῦσιν, Ἀθλοφόρε Γεώργιε

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν τοῖς σοῖς οἰκέταις ἐν θλίψεσιν οὐσι δειναῖς καὶ παντοῖαις νόσοις, ταῖς λιταῖς σου Γεώργιε.

Ἐνθεὸς γενόμενος καὶ φωτισμοῦ παντὸς ἐμπλεως, πάντων ἡμῶν τὰς ψυχὰς ἀυγάεις, ταῖς εὐχαῖς σου Γεώργιε. Θεοτόκιον.

Ἐξωτέρου σκότους με, πυριφλεγοῦς πικροῦ σκόληκος, ῥῦσαι Ἀγνή λιταῖς μητρικαῖς σου, καὶ παντοίας κολάσεως.

Ῥδὴ δ'. Εἰσακήκοα Κύριε

Ἀσθενείας ὁ δίκαιος καὶ κινδύνους πλείστοις ῥεῖ συνέχομαι, ὦ Γεώργιε, βοήθει μοι, τῷ κατεγνωσμένῳ ἱκετεύω σε.

Δεσμευθεὶς διὰ Κύριον, πᾶσαν τοῦ Βελίαρ κακίαν ἔλυσας, ἐξ ἧς ἅπαντας περιέσωζε, τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς, Γεώργιε.

Νοσημάτων καὶ θλίψεων, καὶ παντοίας βλάβης ἡμᾶς ἀπάλλαξον, ὦ Γεώργιε Πανεύφημε, ταῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα ἱκεταῖς σου. Θεοτόκιον.

Ῥῶσιν δός μοι, Πανάχαρτε, καὶ ἐκ χαλεπῶν κινδύνων διά-

σωσον, καὶ παθὼν κοποῖας ἐγειρον, σὸν ἀχρεῖον δοῦλον, ταῖς πρεσβείαις σου.
 Ὡδὴ ε'. Φώτισον ἡμᾶς.

Φῶς τὸ νοητὸν τῇ καρδίᾳ σου δεξάμενος, τὴν τῆς ψυχῆς ἡμῶν ζωφότητα, φωτὶ τῷ θεῷ, Γεώργιε καταλάμπρυνον.

Σὺ μαρμαρυγαῖς ταῖς τῆς χάριτος Γεώργιε, καταναζόμενος φώτισον, ψυχὰς σὼν δούλων, σκοτισθείσας παραπτώμασι.

Παθὴν χαλεπὰ τῆς ψυχῆς ἡμῶν, Γεώργιε, ταῖς πρὸς τὸν Πλάστην σου δεήσεσι, παρακαλοῦμεν ἰάτρευσον καὶ ἐξάλειψον.

Θεοτοκίον.

*Αἰχρᾶντε ἡμᾶς ἀπογνώσεως ἐξάγαγε βυθοῦ, καὶ πρὸς ὄρμον τῆς ἀληθοῦς τοὺς σοὺς οἰκέτας, μετανοίας καθοδηγήσον.

Ὡδὴ ς'. Πλάσθητί μοι.

Κατεύνασον τῶν παθῶν τὰς καταγίδας, Γεώργιε, κινδύνους τε χαλεποὺς καὶ νόσους καταπάυσον τῶν πίστει τιμώντων σε, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην παναγίαις ἱκεσίαις σου.

Μεγάλους ἐπὶ τῆς γῆς ἀνύσας ἄθλους, Γεώργιε, μεγάλων ἡμᾶς κακῶν, κινδύνων καὶ θλίψεων, ταῖς σαῖς ἀπολύτρωσαι, πρὸς Θεὸν πρεσβείαις, ἵνα πόθῳ σε γεραίρωμεν.

Γεώργιε Ἀθλητά, τῇ σῇ πρεσβείᾳ διάσωσον, ἐκ πειρασμῶν χαλεπῶν, καὶ πάσης Αἰρέσεως, καὶ νόσων καὶ θλίψεων, ἡμᾶς τοὺς σοὺς δούλους, τοὺς τιμώντας τὴν Εἰκόνα σου. Θεοτόκιον.

Φωτὶ σου αὐγασσον νοῦν, καὶ τὴν ψυχὴν μου ἀγίασον, τὸν ἐν Ἀγίοις Θεὸν ἐπαναπαύομενον, ἀρρήτως κηρύσσας, Παναγία Κόρη εὐπροσδέκτοις ἱκεσίαις σου.

Διάσωζε ἐκ πάσης νόσου, Γεώργιε Μάκαρ, ταῖς πρὸς Θεὸν ἐνθέροις πρεσβείαις σου, τοὺς προστρέχοντας τῇ σεπτῇ σου Εἰκόνι.

Καὶ Θεοτοκίον. *Αἰχρᾶντε.

*Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἴτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος β'.

Προστάτην σε θερμόν καὶ τεῖχος ἀπροσμάχητον, πλουτοῦντες αἰεὶ οἱ σοὶ προσπελάζοντες, γοερώς ἐκβοῶμέν σοι Πανσέβαστε Γεώργιε, πρόσφθασον, καὶ ἐκ παθῶν ἡμᾶς καὶ θλίψεων ἀπάλλαξον, ταῖς θείαις πρὸς τὸν Σωτῆρα πρεσβείαις σου.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἀγίοις αὐτοῦ.

Στίχος. Τοῖς Ἀγίοις τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐθανυμάστωσεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Εἶπεν ὁ Κύριος ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν κτλ. (Ζήτῃ Ἀπριλ. 23).

Δόξα. Ταῖς τοῦ Ἀθλοφόρου. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχος. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

*Ὅλην ἀποθέμενος βιωτικὴν τυραννίδα, δπίσω σου ἔδραμεν ὁ σεπτὸς Γεώργιος, Θεὲ Ἀναρχε, καὶ τερατὰ ἅπαντα καὶ δεσμὸν ἄλυτον, ὡς ἰστὸν ἀράχνης ἔλυσες διὸ καὶ ἔνυχε τῆς σῆς Βασιλείας, ἀόρατε αὐτοῦ σὺν ταῖς δεήσεσιν, ἱλασμόν. Οἰκτίρμον παράσχου

μοι τῶν πλημμελημάτων, καὶ δεῖξόν μοι ἀνώτερον παθῶν, τῶν ἐνοχλούντων μου, Δέσποτα τὴν Ψυχὴν ἐκάστοτε.

Τό, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν Λαόν Σου κτλ.

Ὡδὴ ζ'. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Κοσμικῶν σκανδάλων, καὶ παθῶν ἀτιμίας καὶ πάσης θλίψεως, Γεώργιε εὐχαῖς σου, διάσωζε καὶ δίδου ἀναμιέλπειν ἐκάστοτε ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

*Ραθυμίας ἀτόπου καὶ δεινῆς ἁμαρτίας, ταῖς ἱκεσίαις σου, Γεώργιε με σῶσον, προστρέχοντα ἐν πίστει τῇ θεομῇ ἀντὶλήψει σου ὅπως τιμῶ σε πιστῶς εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

*Ὡ Γεώργιε Μάκαρ, δυσχερείας τοῦ βίου κλυδωνιζόμενον, μηδὲ δόλως με παρίδης ἀλλ' οἰκτερον εὐχαῖς σου καὶ διάσωσον ψάλλοντα ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἰ. Θεοτοκίον.

*Ὡ Γεώργιε Μάκαρ, δυσχερείας τοῦ βίου κλυδωνιζόμενον, μηδὲ δόλως με παρίδης ἀλλ' οἰκτερον εὐχαῖς σου καὶ διάσωσον ψάλλοντα ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεὸς εὐλογητὸς εἰ.

Ὡδὴ η'. Τὸν Βασιλέα. Τοὺς σοὺς ἱκέτας, ὦ Γεώργιε Μάκαρ, ἐκ κινδύνων θλίψεων καὶ νόσων, σαῖς πρὸς τὸν Σωτῆρα ἀπάλλαξον πρεσβείαις.

Στήριξον πάντας, ὦ Γεώργιε Μάρτυς, ἐν τῇ πίστει καὶ θεῖᾳ ἀγάπῃ, καὶ ῥῦσαι εὐχαῖς σου κακίας τοῦ Βελίαρ.

Τῇ ὑπερμάχῳ ἀντὶλήψει σου, Μάρτυς, καταφεύγοντες αἰτούμεθα νόσων καὶ δεινῶν εὐχαῖς σου, ταχέως λυτρωθῆναι.

Θεοτοκίον.

*Ἰασαι Κόρη, ταῖς πρὸς τὸν Κτίστην λιταῖς σου, τηκομένοις νόσοις τοὺς σοὺς δούλους καὶ δεινῶν παντοίων ἀπάλλαξον ταχέως.

Ὡδὴ θ'. Κυρίως Θεοτόκον.

Νοσοῦντων καὶ πλεόντων, καὶ τῶν ἐν κινδύνῳ, πρὸς σωτηρίαν κατέστης ὑπέρμαχος, τῶν ἀθλητῶν ἡ ἀκρότης, Μάρτυς Γεώργιε.

Συνήφθης ταῖς χορείαις πάντων τῶν Μαρτύρων, σὺν οἷς δυσώπει, Θεόν, ὦ Γεώργιε, ἀπαλλαγῆναι κινδύνων δεινῶν τοὺς δούλους σου.

*Ὡς φύλαξ Ὁρθοδόξων καὶ τῆς εὐσεβείας, καὶ τῶν Μαρτύρων τὸ κλέος, Γεώργιε, ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Σωτῆρα θεομῶς ἱκέτευε.

Θεοτοκίον.

Μαρία, ἐκτακεῖσαν τὴν οἰκτρὰν ψυχὴν μου, τῆς ἁμαρτίας φλογμῷ κατεδρόσισον, τοῦ σοῦ ἐλέους ρανίσαι, καὶ σῶσον Πάναγνε.

Τό, Ἄξιον ἐστίν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Κατεύνασον τὸν τάραχον, Ἀθλητά, παθῶν καὶ κινδύνων, καὶ δαιμόνων τὰς προσβολάς, ἀπέλασον πάσας, ἀπὸ τῶν σὲ ὑμνούντων, ὡς Μάρτυρα Κυρίου, θεῖε Γεώργιε.

Πόθῳ ἐορτάσωμεν ἀδελφοί, τὴν φωσφόρον μνήμην, Γεωργίου τοῦ Ἀθλητοῦ, καὶ στέψωμεν τοῦτον τοῦ ἔαρος τοῖς ἵοις, ἵνα ἀξιοθῶμεν τῆς θείας ἀγάπης.

*Ἀνάκτων ὑπέρμαχον καὶ πτωχῶν, πλεόντων σωτῆρα, ἀσθενούντων τε ἱατρόν, αἰχμαλώτων ῥύστην, καὶ ὀρφανῶν προστάτην, κεκτημένηθ' σε πάντες, Μάρτυς Γεώργιε.

Λῦσον, ὦ Γεώργιε Ἀθλητά, νέφος ἁμαρτίας, καὶ τὰς νόσους

τάς φοβερὰς, δῶξον ἐν τάχει, ἀπὸ τῶν προσκυνούντων, τὴν θείαν σου Εἰκόνα καὶ ἀνυμνούντων σε.

Καὶ Θεοτοκίον. Ψάλλομεν προθύμως σοὶ τὴν ᾠδὴν.

Τρισάγιον. Εἶτα τὸ Τροπάριον Ἦχος δ'.

Ὡς τῶν αἰχμαλώτων ὁ ἐλευθερωτὴς καὶ τῶν πτωχῶν ὑπερασπιστὴς κτλ. Εἶτα ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις καθ' ἣν ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμοιον. Ἦχος β'.

Πάντας τοὺς τελούντάς σου πιστῶς τὴν ἀξιοθαύμαστον Μνήμην, Μάρτυς Γεώργιε, πάσης περιστάσεως ῥῦσαι πρεσβείαις σου, νοσημάτων καὶ θλίψεων, παθῶν καὶ κινδύνων, σὲ καθικετεύομεν, καὶ τῶν βελῶν τοῦ ἐχθροῦ ὅπως, σε θαυδρῶς ἀνυμνῶμεν, ὡς κοινὸν ἡμῶν εὐεργέτην, καὶ τῶν Ἀθλοφόρων ἐγκαλλώπισμα.

Μακαριστήρια εἰς τὸν Ἅγιον Γεώργιον

Αἱ γενναὶ πᾶσαι μεγαλύνωμέν σε, Γεώργιε τρισμάκαρ.

Αἱ γενναὶ πᾶσαι σὲ μακαριοῦμεν, Χριστοῦ τὸν ἀθλοφόρον.

Φιλομαρτύρων δῆμος, μνήμην τοῦ Γεωργίου, ἡθροίσθητε τέλεσαι.

Ἡ Καπαδόκων χῶρα, τιμᾷ ἐν εὐφροσύνῃ, τὰ σπάργανά σου Μάρτυς.

Ἡ Οἰκουμένη πᾶσα, Γεώργιε, σὴν μνήμην τελεῖ μετ' εὐφροσύνης.

Θωπεῖαι τῶν τυράννων, οὐκ ἴσχυσαν σου κάμψαι, ψυχὴν γενναίαν μάρτυς.

Τῶν ἀθλοφόρων δόξα, μεγαλομάρτυς πέλεις, Γεώργιε καὶ κλέος.

Ὅφρυν τε καὶ τὸ θράσος, καθεῖλες τῶν τυράννων, Γεώργιε γενναίως.

Εἰρκτὴν μεγαλομάρτυς, καὶ ἐκκισμοὺς ὑπέστης, ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγάπης.

Τροχῶ κατεσπαράχθης καὶ ἐκκισμοὺς ὑπέστης, ὑπὲρ Χριστοῦ ἀγάπης.

Ἄγγελος ἐνισχύων ἐξ οὐρανοῦ κατῆλθε θέαμα ξένον ὄντως.

Βασάνους ἀθλοφόρε καὶ ἀπειλὰς τυράννων οὐκ ἐπτοίγης ὄλως.

Κῶνειον ἐποτίσθης, ἀλλὰ Χριστοῦ δυνάμει μηδὲν ἐβλάβθης μάρτυς.

Νεκρὸν ἡγεῖρας Μάρτυς, τῇ θεῖα προσευχῇ σου, ἐκπλήττων τοὺς δρώντας.

Χριστὸς σοὶ ὥφθη μάρτυς, καθ' ὅσον σε θαρρύνων, πρὸς δρόμον μαρτυρίου.

Γλυττὰ τῆς ἀσεβείας συνέτριψας δυνάμει, Γεώργιε Κυρίου.

Τῶν αἰχμαλώτων ρύστης, καὶ φύλαξ Ὁρθοδόξων, τροπαιοφόρε, πέλεις.

Ἡ Παλαιστίνη χαίρει, Γεώργιε πλουτοῦσα, σορὸν τῶν σῶν λευπάνων.

Ἄθλα σου τὰ γενναῖα, ἐξέστησαν Ἀγγέλους, Γεώργιε πολύτλα.

Τῶν αἰχμαλώτων ρύστης, ταχύτατος τυγχάνεις, Γεώργιε θεόφρων.

Θαυμάτων παραδόξων πλουτεῖς τὴν οἰκουμένην, τροπαιοφόρε μάρτυς.

Τὴν χάριν τῶν θαυμάτων εἴληφας ἀθλοφόρε, βραβεῖον τῶν σῶν ἀθλῶν,

Τὰ στίφη φιλέορτων, τελεῖ σου ἐτησίως, τὴν μνήμην ἀθλοφόρε. Σοὶ ἐξεχύθη χάρις, θαυμάτων ἐξαισίως, Γεώργιε θεόφρων.

Τῶν ἀθλητῶν τὰ στίφη τὴν σὴν θεόφρων μνήμην βρωτοῖς συνεορτάζει.

Τοὺς τὴν σεπτὴν σου μνήμην τελούντας ἀθλοφόρε, ρῦσαι δεινῶν παντοίων.

Ἡ δόξα τῶν μαρτύρων, λιταῖς σου περιφρούρει τοὺς πανηγυριστάς σου.

Κινδύνων πολυτρόπων, ρυσθῆναι λιταῖς σου, οἱ ὑμνωδοὶ σου μάρτυς.

Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ.

Ὡς τρίψετε Θεέ μου, λιταῖς τοῦ Γεωργίου, σῶσον τοὺς σὲ ὑμνούντας.

Καὶ νῦν καὶ ἀεὶ.

Υπερ ἡμῶν, Παρθένε, μετὰ τοῦ Γεωργίου, δυσώπει τὸν ὕμνον σου.

Ὁ Πολυέλαιος εἰς τὸν Μεγαλομάρτυρα Γεώργιον.

Καὶ δύναμις. Ἀλληλούϊα

Ὁ Θεὸς ἡμῶν καταφυγὴ καὶ δύναμις. Ἀλληλούϊα.

Βοηθὸς ἐν θλίψει ταῖς εὐρούσαις ἡμᾶς σφόδρα. Ἀλληλούϊα.

Διὰ τοῦτο οὐ φοβηθήσομαι ἐν τῷ ταράσσεσθαι τὴν γῆν. Ἀλ. Καὶ μετατίθεσθαι ὄρη ἐν καρδίαις θαλασσῶν. Ἀλληλούϊα.

Ὁ Θεὸς τίς ὁμοιωθήσεται σοι; μὴ σιγῆσης, μηδὲ καταπραΐνης ὁ Θεός. Ἀλληλούϊα.

Ὅτι ἰδοὺ οἱ ἐχθροὶ σου ἤχησαν, καὶ οἱ μισοῦντές σε ἤραν κεφαλὴν. Ἀλληλούϊα.

Ἐπὶ τὸν λαόν σου κατεπανουργεύσαντο γνώμην. Ἀλληλ.

Καὶ ἐβουλεύσαντο κατὰ τῶν Ἀγίων σου. Ἀλληλούϊα.

Ἐθεντο τὰ θνησιμαῖα τῶν δούλων σου βρώματα τοῖς πετεινοῖς τοῦ Οὐρανοῦ. Ἀλληλούϊα.

Τὰς σάρκας τῶν Ἀγίων σου τοῖς θηρίοις τῆς γῆς. Ἀλληλ.

Ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν ὡσεὶ ὕδωρ. Ἀλληλούϊα.

Ὅτι ἐνεκέν σου θανατούμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἀλληλ.

Ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Ἀλληλούϊα.

Ἐγεννήθημεν ὄνειδος τοῖς γείτοσιν ἡμῶν. Ἀλληλούϊα.

Καὶ οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν ἐμυκτήρησαν ἡμᾶς. Ἀλληλούϊα.

Ἐθου ἡμᾶς εἰς παραβολὴν ἐν τοῖς ἔθνεσι, κίνησιν κεφαλῆς ἐν τοῖς λαοῖς. Ἀλληλούϊα.

Ἐν τῷ καταθᾶσθαι τὰ ὀστέα μου ὠνειδίζον με οἱ ἐχθροὶ μου. Ἀλληλ.

Καὶ ἐγενόμην μεμαστιγμένος ὅλην τὴν ἡμέραν. Ἀλληλ.

Καὶ ἐπὶ τὸ ἅλλος τῶν τραυμάτων μου προσέθηκαν. Ἀλληλ.

Ἐπύρωσας ἡμᾶς ὡς πυροῦται τὸ ἀργύριον Ἀλληλούϊα.
 Εἰσήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν παγίδα. Ἀλλήλ.
 Ἐθου θλίψεις ἐπὶ τῶν νότων ἡμῶν. Ἀλλήλ.
 Διήλθομεν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος, καὶ ἐξήγαγες ἡμᾶς εἰς ἀνα-
 ψυχὴν. Ἀλλήλ.
 Εὐφρανθήτε ἐπὶ Κύριον, καὶ ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι. Ἀλλήλ.
 Ὅτι Κύριος ἐν γενεᾷ δικαίων, καὶ ἡ κληρονομία αὐτῶν εἰς
 αἰῶνα ἔσται. Ἀλλήλ.

ΚΔ' Οἱκοι κατ' ἀλφάβητον εἰς τὸν μεγαλο-
 μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ Τροπαιοφόρον.

Γ Ε Ω Ρ Γ Ι Ο Ν

Κοντάκιον ἡχος πλ. δ'. Τῇ ὑπερμάχῳ.

Τῷ πολυάθλῳ τοῦ Χριστοῦ μεγαλομάρτυρι. Νῦν Γεωργίῳ ἐκ
 ψυχῆς οἱ πάντες ἄσωμεν. Χαιρετίζοντες αὐτὸν ἱεροῖς ἐν οἴκοις.
 Ὡς λαμπρότατον μαρτύρων μέγαν ἥλιον, καὶ ὡς πρόμαχον πιστῶν
 καὶ ἀντὶλήπτορα πόθῳ κράζοντες· χαῖρε Μάρτυς Γεώργιε.

Ἄγγελος ἐν τοῖς ἄθλοις, ἀληθῶς ἀνεδείχθης, Γεώργιε, Χρι-
 στοῦ ἀθλοφόρε (ἐκ γ') ὕλικός γάρ καὶ ἄσαρκος ὢν, γενναίως ὑπὲρ
 πίστεως ἐνήθλησας, ὡς ἄνλος καὶ ἄσαρκος, διό σοι προσφωνῶ τοι-
 αῦτα· Χαῖρε δειχθεὶς φύσιν ὑπὲρ φύσιν· χαῖρε φανείς ἴλη ὑπὲρ
 ἴλην· χαῖρε νεανίου τερνέτε καὶ πάγκαλε· χαῖρε ἀθλητάρχε τοῦ
 Χριστοῦ ὁρατότατε· χαῖρε ἄγγελε ἐν σώματι, ὑπερβαίνων τοὺς
 βροττοὺς· χαῖρε ἀνθρῶπε ἐγκόσμιε, ὑπερκόσμιε τῷ νῷ· χαῖρε ὅτι
 ἐν ἄθλοις ἡλιόμορφος ὤφθης· χαῖρε ὅτι τῷ εἶδει ὡς ἄγγελος ὁρά-
 θης· χαῖρε γυνὴ ἐνέργεια χάριτος· χαῖρε σαφὴ ἀργία τῆς φύσεως·
 χαῖρε δι' οὗ ἡ πίστις ἀνυψώθη· χαῖρε δι' οὗ ἡ πλάνη κατηργήθη.

Χαῖρε Μάρτυς Γεώργιε.

Βλέμματα διανοίας, ἔσχων κεκαθαυμένα προέκρινας παθεῖν
 ὑπὲρ Κτίστων, καὶ συνθάνειν μᾶλλον αὐτῷ, ἢ ζῆν καὶ πρόσκαιρον
 ἔχειν ἀπόλαυσιν· στέφει γὰρ ἡράσθης μαρτύρων στέφεσθαι καὶ
 ψάλλειν τῷ Κυρίῳ. Ἀλληλούϊα.

Γεωργὸς μὲν ἐδείχθης, φερωνύμως τρισμάκαρ, Γεώργιε τῆς
 θεοσεβείας· ἀσεβείας δὲ ἐκριζωτής, τὴν τῶν εἰδώλων πλάνην πα-

σαν προθέλινον ἀνασπῶν· διὸ ἄξιός ἀκούειν παρὰ πάντων ταῦτα.
 Χαῖρε σπορεὺς εὐσεβείας δένδρον· χαῖρε τομεὺς πλάνης ζῆαντιον·
 χαῖρε ὁ εἰδώλων ἐκτεῖλας τὴν ἀκανθον· Χαῖρε ὁ ἐνσπείρας τῆς
 πίστεως αὐρουραν· χαῖρε ὅτι δένδρα ἀγλαόκαρπα ἤγαγες Χριστῷ·
 χαῖρε ὅτι πολλοὺς ἠνεγκας σεσωσμένους τῷ Θεῷ· χαῖρε ὁ φυτοκό-
 μος τῆς Τριάδος λατρείας· χαῖρε ὁ ριζοτόμος τῆς δαιμόνων θρη-
 σκείας· χαῖρε ὁ γῆν ἀρώσας τὴν ἄκαρπον· χαῖρε Θεῷ αὐτὴν δεῖξας
 κάρτημον· χαῖρε δι' οὗ ἀθεῖα ἐψύγη· χαῖρε δι' οὗ Θεοῦ γνώσις
 ἐφύη.

Χαῖρε Μάρτυς Γεώργιε.

Δύναμιν τὴν ἐξ ὕψους δεδεγμένος ὠράθης, γενναίως ἀθλήτης,
 στρατιῶται τοῦ ἀφθάρτου βασιλέως Ἰησοῦ φθαρτὸν βασιλέα μη-
 δὲν πτοούμενος, ἀλλ' ἐνθους τῷ Κυρίῳ κράζων οὕτως Ἀλληλούϊα.

Ἐχων ὁ ἀθλοφόρε, θυρεὸν ὥσπερ μέγαν, τὴν πίστιν τοῦ
 Θεοῦ ἐν καρδίᾳ, ὡς λέων βροχήσας φοβερὸς, μέσον τοῦ σταδίου
 ἀνδρείως ἔστηκας, θαρσαλέῳ φρονήματι, διὸ προσαγορευόμενος σε.
 Χαῖρε Θεοῦ ὁ παγκρατεάρχης· Χαῖρε Χριστοῦ ὁ στρατοπεδάρχης·
 χαῖρε μονάρχε ἀήττητε πίστεως· χαῖρε νικηφόρε μεγάλαδλε χάριτος·
 χαῖρε Δαυὶδ ἰσχυρότατε, Γολιάθ καταβαλὼν· χαῖρε Σαμψὼν ἀν-
 δρειότατε, ἄλλοφύλους καθελὼν· Χαῖρε τῆς εὐσεβείας ὁ ὀλυμπιο-
 νίκης· Χαῖρε τῆς ἀσεβείας κράτιστος καταπέλτης· χαῖρε πλουτῶν
 καρδίαν σηδήριον· χαῖρε αὐχῶν στῆθος ἀδαμάντινον· χαῖρε σταυ-
 ροῦ ἀριστεὺς τροπαιοῦχος· χαῖρε πιστῶν γίγας ὁ διαφνηφόρος·

Χαῖρε μάρτυς Γεώργιε·

Ζῆλον ζήλων Κυρίῳ, ὡς Ἡλίας τὸ πάλαι, αὐτόκλητος τὸ
 σκάμμα εἰσηλθες, οὐκ ἠνέσχον ἀμαρτωλῶν ἔλαιον, λιπαίνειν σὴν
 κεφαλὴν ἅγιε· διὸ ἄξιαν κόμητος ἔρηψας τούτοις, Θεῷ μέλων
 Ἀλληλούϊα.

Ἦκουσας ἀθλοφόρε, τῶν βεβήλων δογματῶν, ἃ ἔγραψαν οἱ
 εἰδωλολάτραι κατὰ Χριστωνύμων Χριστοῦ, καὶ ψηλὴν ἐπλήγης ὡς
 Χριστομίμητος· διὸ κόσμον καὶ σῶματος κατέκτυσας, ὅθεν ἀκούεις·
 Χαῖρε φθαρτὸν πλοῦτον ὁ μιμήσας, χαῖρε πτωχοῖς τούτον διανεί-
 μας· χαῖρε ἡδονῶν τῶν γηίνων πολέμιε· χαῖρε ἀγαθῶν τῶν τῆς
 ἴλης ὑπέρτερε· χαῖρε ὅτι κόσμον ἅπαντα κατεπάτησας ποσὶ· χαῖρε
 ὅτι δόξαν ρέουσιν ἀπετίναξας εἰς γῆν· χαῖρε ὁ παραβλέψας τῆς
 νεότητος ἄνυθος· χαῖρε ὁ μὴ οἰκτεῖρας τῆς σαρκὸς σου τὸ κάλλος·
 χαῖρε ζωῆς μηδόλως φεισάμενος· χαῖρε ἐχθρὸς τοῦ σώματος ἄσπον-
 δε· χαῖρε ὁ σὺν ἀπροσπάθειαν πάντων, χαῖρε χαρᾶς, ὁ μετᾴσχων
 ἀρρήτου, χαῖρε Μάρτυς Γεώργιε.

Θεῖους ἔρωτας ἔσχες, ἐν καρδίᾳ σου Μάρτυς, καὶ πῦρ τῆς πρὸς
 Χριστὸν ἀγάπης, ὑφ' οὗ θερμανθεὶς τὸν λογισμὸν, ἐνθεὸς ὅλος
 καὶ πύρινος γέγονας, καὶ ἅπαντα λελόγισαι τὰ παρόντα ὡς ὄναρ,
 κράζων. Ἀλληλούϊα.

Ἰνα τί καὶ βραδύνῃς δικαστὰ, καὶ οὐ πάσας βασάνους μοι τα-
 χύ ἐτοιμάσεις· τῷ Διοκλητιανῷ ὁ ἀθλητὴς ἔλγες Γεώργιος· καὶ γὰρ
 ἅπαντα ἐτοιμὸς εἰμι δέξασθαι δι' ἐμοῦ Κτίστην καὶ ἀκοῦσαι.

Χαῖρε Θεοῦ ὁ μαρτυρὸς ἔρος· χαῖρε Χριστοῦ πρηστήριος πό-
 θος· χαῖρε τῆς ἀγάπης τῆς θείας πῦρ ἄσβεστον· χαῖρε τοῦ Δεσπό-
 του φίλτρο τὸ ἀένναον· χαῖρε ὅτι πάντα δέδωκας καὶ ὠνήσω τὸν

Χριστόν· χαῖρε ὅτι τρυφᾷς ἡγήσας τὰ δεινὰ διὰ Θεόν· χαῖρε σαρκοῦς τὸν πόθον διὰ φλογὸς· ὁσβέσας· χαῖρε κόσμου τὸν πόθον διὰ πόθου ικεῖνης· χαῖρε καλῆς βακχείας ὁ κάτοχος· χαῖρε φιλῶν ὁμοῦ καὶ φιλοῦμενος· χαῖρε παντοῦ ἐκδημιῶν ὅλος ὅλος· χαῖρε Χριστῷ ἐνδημιῶν ὅλος ὅλος.

Χαῖρε Μάρτυς Γεώργιε

Κατεπλάγη τὸ μέγα τῆς ἀνδρείας σου θαῦμα, ὁ τύραννος Γεώργιε Μάρτυς, καὶ τοῖς λόγοις σου ἐμβροντηθεῖς, ἐνεὸς καὶ ἀφωτός· ἰχθύς γέγονεν· οὐ γὰρ εἶχε τι λέγειν, οὐδὲ οἶδε τῷ Κυρίῳ ψάλλειν· Ἀλληλούια.

Λαμπροφανῶς ὁ Μάρτυς, εἰς ὑπὲρ πάντων, ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου ἐβόας. Εἰς ὑπάρχει Θεὸς ἡ Τριάς· ὁ Πατὴρ, ὁ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα ἅγιον· καὶ Θεὸς ἐστὶν ὁ Χριστός· διὸ καὶ χαίρετίζομαι.

Χαῖρε λαμπρὸς τῆς Τριάδος κήρυξ· χαῖρε τερπνὴ τῆς πίστεως σύρις· χαῖρε ἀηδὼν λιγυρὰ καὶ πολύφωνος· χαῖρε χελιδὼν ὠδὴ καὶ τορόφθογγος· χαῖρε χεῖλη οὐρανόβροντα τῆς θεότητος Χριστοῦ, χαῖρε γλῶσσα ἡ μελίρριτος οἰκονομίας Αὐτοῦ· χαῖρε ὁ δημιουργός ὁ τῆς θεολογίας· χαῖρε ὁ κοιμὸς ῥήτωρ τῆς πιστῶν εὐσεβείας· χαῖρε σειρὴν πατρός ἡ θελητήριος, χαῖρε ψαλτὴρ τοῦ Πνεύματος εὐήγος· χαῖρε δι' οὗ τὸ ἀληθὲς ἐδείχθη, χαῖρε δι' οὗ τὸ ψευδὲς ἀπηλύχθη.

Χαῖρε Μάρτυς Γεώργιε.

Μέγιστα πάντα τρόπον τῶν βασάνων τὰ εἶδη, ἃ πέπονθας Μάρτυς, καὶ νοσούμενα γὰρ μόνον αὐτὰ, κάμπτει καρδίαν καὶ τὴν ἀδαμάντινον, ἀλλὰ σὺ ταῦτα ὑπέμεινας μετὰ χαρᾶς, τὸν ὕμνον ψάλλον.

Ἀλληλούια.

Νέος μὲν ἡλικίαν, πολὺς δὲ τὰς φρένας ἐδείχθης, ὁ Γεώργιε Μάρτυς, ὅθεν καὶ τὰς κολάσεις στερωὺς, ὥσπερ τινὸς ἄλλον πάσχοντος πέπονθας ἐν γεραῶν φρονήματι, διὸ σοὶ κελადῶ τοιαύδε.

Χαῖρε αἰχμὴ κεντηθεῖς γαστέρα· χαῖρε ξανθεὶς βουνεύροις τὸ σῶμα· χαῖρε ὁ τὸ στόμα δαρεῖς πολλὰς μάστιγι, χαῖρε ὁ τὰς χεῖρας δεσμευθεὶς ἁλύσει· χαῖρε ὅτι προσομιλήσας τῷ ξιφηφόρῳ τροχῷ· χαῖρε ὅτι λίθον δέδεξαι ἐπὶ τῷ στήθει τῷ σῷ· χαῖρε πεπυρωμένας φορέσας ἐμβάδας· χαῖρε ὁ ἐν ἀσβέστῳ τρεῖς ἡμέρας ποιήσας· χαῖρε ποτὸν πῶν δηλητήριον, χαῖρε βληθεὶς ὀξύταταις ἐν λόγχαις· χαῖρε λαβὼν τελευτὴν διὰ ξίφους.

Χαῖρε Μάρτυς Γεώργιε.

Ξένα ὄντως ὑπάρχει καὶ παράδοξα, ἃ ἔδρασας Μάρτυς ἐν τῷ καιρῷ ἀγώνων τῶν σῶν, καὶ μετὰ τοὺς ἀγῶνας τῷ πλήθει ἄπειρα, τῇ δυνάμει δὲ μέγιστα, Θεῷ τὸν ὕμνον ψάλλον.

Ἀλληλούια

Ὅλον ἔχων ἐν στέροισι, τὸν Χριστόν ἐν ἀγίοις, δι' αὐτοῦ ἐνῆργεις τὰ φοικτὰ, καὶ πέρας διανοίας ὄντα θαυμαστά, ἃ ἡμεῖς ἐκπληττόμενοι, σὺν θαύματι ἀναβοῶμεν.

Χαῖρε λογῶν τὰ ἄκρα ἀμβλύνας, χαῖρε τροχοῦ βάσανον νικήσας, χαῖρε ὁ ἀσβέστου φανὴς ἀκμαιότερος, χαῖρε ὁ φαριμάκου δεχθεὶς ἰσχυρότερος· χαῖρε ὅτι νεκρὸν ἡγειρας ἐκ τοῦ τάφου παλαιόν, χαῖρε ὅτι ἐξανέστησας τοῦ Γουκερίου τὸν βούν, χαῖρε ἐκ Βουλγαρίας ὁ παῖδα διασώσας, χαῖρε ὁ ἐκ Κρήτης ἄλλον παῖδα ἀρπάσας· χαῖρε δι' οὗ παιδίον νενίκησε, χαῖρε ὅφ' οὗ δεσμεύονται ἐμποροί,

χαῖρε ὁ δεχθεὶς τὸν κίονα τῆς χήρας, χαῖρε Θεοὺς Ἑλλήνων ὁ συντρίψας.

Χαῖρε Μάρτυς Γεώργιε

Πᾶσα φύσις Ἀγγέλων ἄνωθεν καθορῶσα, ἐστῶσά σε ἐν μέσῳ τοῦ σταδίου, νεανίαν ἄλκιμον Χριστοῦ μονομαχοῦντα, ἐκρότει, ἐπῆνισε, καὶ χαίρουσα ἐδόξαζε τὸν Κύριον, τὸν ὕμνον ἐκβοῶσα· Ἀλληλούια

Ῥήτορα τῶν δογμάτων, εὐσεβείας τρισμάχα, καὶ θαύματα πολλὰ ἐκτελοῦντά σε, ἐν γῇ ὁρῶντες οἱ λαοί, πρὸς τὴν θείαν πίστιν τοῦ Χριστοῦ ἐνῆρχοντο, καὶ ἔχαιρον τῷ πνεύματι, τοιαῦτά σοι ἀναφωνοῦντες.

Χαῖρε τὸ θέατρον τῶν Ἀγγέλων, χαῖρε τὸ θέαμα τῶν ἀνθρώπων, χαῖρε οὐρανίων δυνάμεων ἡδύσμα, χαῖρε ἐπιγείων βροτῶν ἀγαλλίαμα, χαῖρε ὅτι δόξα γέγονας οὐρανοῦ τε καὶ τῆς γῆς, χαῖρε ὅτι χαρὰν ἡνεγκας καὶ ἀγγέλοις καὶ βροτοῖς· χαῖρε τοῦ ἄνω κόσμου ἐντρούφημα ὥραϊον, χαῖρε τοῦ κάτω κόσμου σεμιολόγημα θεῖον· χαῖρε γλυκὺ τῶν νόων ἀγλαΐσμα, χαῖρε ἡδὺ ψυχῶν ἐγκαλλώπισμα, χαῖρε δι' οὗ Ἑκκλησία χαίρει, χαῖρε δι' οὗ πᾶς ὁ κόσμος χορεύει.

Χαῖρε Μάρτυς Γεώργιε

Σύστημα τῶν δαιμόνων, καθορῶντές σε Μάρτυς, νικήσαντα αὐτοὺς ἐν τοῖς ἄθλοις, τὴν ἦταν αὐτῶν δολοθυμῶν πικρῶς ἐθρήνουν, καὶ ταῦτα ἔλεγον· πῶς ὁ σαρκοφόρος, ἀσάρκους ἐνίκησε, καὶ Θεῷ ψάλλει.

Ἀλληλούια

Τρόπαιον ἀνεστήσω, καὶ παγκράτιον μέγα Ἑλλήνων, κατὰ πάσης τῆς πλάνης· διὸ καὶ τροπαιοφόρος, Σὺ μόνος ὀνομάζει Μάρτυς Γεώργιε· ὅπερ ἡμεῖς θαυμάζομεν, ἐφύμνια βοῶμεν ταῦτα.

Χαῖρε δαιμόνων ὁ καταλύτης, χαῖρε Ἑλλήνων ὁ καθαιρέτης, χαῖρε ὁ συντρίψας τὰ ἄνυχα εἰδωλα, χαῖρε ὁ ἐλέγξας αὐτῶν τὸ μνηχάνημα, χαῖρε ὅτι ἐθριάμβευσας ἐξουσίας καὶ ἀρχάς, χαῖρε ὅτι τοῖς σοῖς αἵμασιν ἐπνίξας Λευϊαδὴν, χαῖρε ὁ τῆς ἀπάτης τὴν πυρὰν κατασβέσας, χαῖρε πολυθείας πλατυσμὸν ὁ συστείλας, χαῖρε πρηστήρ βωμῶν φλογερῶτατε, χαῖρε τυφλῶν ξοάνων σφοδρότατε, χαῖρε δι' οὗ ὁ σατανᾶς οἰμῶζει, χαῖρε δι' οὗ Ἑλληνισμὸς στενάζει·

Χαῖρε Μάρτυς Γεώργιε.

Ὑπαντῶσιν ὁ Μάρτυς, τῇ ἀγίᾳ ψυχῇ σου, τὰ τάγματα ἁγίων πάντων, ἀνερχομένη εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ μετὰ ἀγγέλων τὸν ἐπινίκιον ὕμνον, Θεῷ ἡλάλαζον, ἐν εὐφροσύνῃ ψάλλοντας συμφῶνως.

Ἀλληλούια

Φῶς τὸ ἄδυτον βλέπεις, τῆς ἀγίας Τριάδος ἀμέσως ὁ Γεώργιε Μάρτυς· καὶ χαίρεις νῦν τὴν ὄντως χαρὰν, ἀτελείτην τε καὶ ἀνεκλάλητον, δι' ἃθλα ἃ ὑπέμεινας ὑπὲρ αὐτῆς· διὸ βοᾷ σοι.

Χαῖρε ζωῆς τρυφῶν ἀθανάτου, χαῖρε φωτός, μετασχὼν ἀρρήτου, χαῖρε τῶν ἁλίων ἀγγέλων συνόμιλε, χαῖρε τῶν Ἁγίων ἀπάντων ὁμόσκηνη, χαῖρε ὅτι πρὶν σενέπαθες τῷ πεπονθῶτι Χριστῷ, χαῖρε ὅτι συνδεδόξασαι νῦν δοξασθέντι Αὐτῷ, χαῖρε ὁ βασιλείας οὐρανῶν ἀπολαύσας, χαῖρε τῆς αἰωνίου δόξης ὁ κοινωνήσας· χαῖρε φορῶν ἀμάραντον στέφανον, χαῖρε λαβὼν κατὰ χάριν θέωσιν, χαῖρε Θεοῦ ἀληκτε κληρονόμῳ, χαῖρε Χριστοῦ θείῃ συγκληρονόμῳ.

Χαῖρε Μάρτυς Γεώργιε.

Χάριν εἴληφας Μάρτυς, ἐκ Θεοῦ τοῦ ἰᾶσθαι, τὰ πάθη τῶν ψυχῶν καὶ σωμάτων, διὸ παράσχου ἡμῖν τοῖς σοῖς νεοκόροις, καὶ κατ' ἀμφοτέρον πάσχουσιν· ἀλλὰ κράζουσι Θεῷ τὸν τερπνὸν ὕμνον.

Ψάλλοντες τὴν μνήμην, καὶ ᾄδουσιν Μάρτυς, κροτοῦμεν ἱερομελωδίαις· σέ ἀνευφημοῦμεν ἐκ ψυχῆς, ὡς θερμόν προστάτην κόσμου καὶ φύλακα· ἄσμασιν ὡς χεῖλεσιν ἅπαντες προσπτυσσόμεθά σοι.

Χαῖρε πτωχῶν ὁ ἄστυλος πλοῦτος, χαῖρε χηρῶν ὁ μέγας προῖστωρ, χαῖρε εὐεργέτα πιστῶν πολυποίκιλε, χαῖρε ἀσθενούντων ἰατρὲ ἀδάπανε, χαῖρε ὅτι πᾶσιν ἅπαντα γίνῃ διὰ τὸν Χριστὸν, χαῖρε ὅτι κόσμον ἅπαντα ἐλευθερεῖς ἐκ τῶν δεινῶν, χαῖρε τῶν ἐν ἀνάγκαις ὁ ταχὺς ἀντιλήπτωρ, χαῖρε τῶν θλιβομένων ὁ ὀξύς παρακλήτωρ, χαῖρε πηγὴ θαυμάτων ἀκένωτε, χαῖρε ροὴ χαρίτων ἀένναε, χαῖρε ναοῦ τοῦ ἐν Λύδῃ τὸ θαῦμα, χαῖρε κοινὴ πρεσβευτὰ καὶ μεσῖτα.

Χαῖρε Μάρτυς Γεώργιε.

Ὡ Γεώργιε Μάρτυς! τὸ γλυκὺ πιστοῖς καὶ ὄνομα καὶ πρᾶγμα ὑπάρχων (ἐκ γ') ἐφύμνιον τοῦτο τὸ βραχὺ, ὃ προσφερόμεν σοι εὐμενῶς πρόσδεξαι, καὶ ἐκ παντοίας ρῦσαι περιστάσεως, τοὺς μελωδοῦντας.

Ἀλληλούια

(Ἐδόθησαν ἐκ τῶν χειρογράφων τοῦ Ἁγίου Ὁρους Ἀθῶ)

Ἐξήγησις τοῦ Πάτερ ἡμῶν

«Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς». Πρέπει νὰ ὁμολογοῦμεν Πατέρα ἡμῶν, ὅστις εἶνε εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὡς τέκνα ὅπου εἰμεθα τοῦ Θεοῦ. «Ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά σου». Ὅπου εἶνε ἅγιον τὸ ὄνομά σου, καὶ ὑπεράγιον καὶ δίκαιον, καὶ πρέπει ἀενάως νὰ δοξολογοῦμεν. «Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία σου». Παρακαλεῖ ἡ ψυχὴ τὸν Θεὸν νὰ στείλῃ τὴν Βασιλείαν του, νὰ τὴν βοηθήσῃ ἀπὸ τοὺς διαβόλους ὅπου τὴν ἔχουν περιπλεγμένην. «Γενηθήτω τὸ θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς». Καθὼς οἱ Ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἔχουν ἐν τῷ οὐρανῷ εἰρήνην καὶ δοξολογοῦν τὸν Θεόν, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ, νὰ γένῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν, νὰ νικήσῃ τὴν ὀργὴν, τὸν θυμὸν καὶ τὴν κακίαν. «Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον». Ἄρτος εἶνε ἡ Ἁγία Λογὴ τῶν ἀχράντων μυστηρίων, ἄρτος εἶνε καὶ ἡ ἐπιούσιος τροφὴ μας, ἄρτος εἶνε καὶ ὁ ἐπουράνιος, νὰ θρῆψῃ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τὴν ψυχὴν μας. Καθὼς λέγει ὁ Προφήτης· Οὐκ ἐπ' ἄρτι μόνον ζήσεται ἄνθρωπος ἀλλ' ἐκ παντὶ ῥήματι ἐκπορευομένων διὰ στόματος τοῦ Θεοῦ. «Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν». Ἐδῶ ζητοῦμεν εὐχὴν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ λαμβάνομεν κατάραν, διότι πρέπει νὰ συγχωροῦμεν τοὺς ἐχθρούς μας, διὰ νὰ συγχωρήσῃ καὶ ὁ Κύριος τὰς ἁμαρτίας μας, ἐνῷ ἡμεῖς δὲν συγχωροῦμεν, τί ζητοῦμεν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ κατάραν ἀντὶ εὐλογίαν, τοιαύτην προσευχὴν βδελύσσεται Κύριος, ὅταν δὲν συγχωροῦμεν τοὺς ἀδελφούς μας μὲ ὅλην τὴν καρδίαν. «Καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμὸν ἀλλὰ ρῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ». Παρακαλοῦμεν τὸν Θεὸν νὰ μᾶς λυτρώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ πονηροῦ, νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ τελείως ἀπὸ τὰς πανουργίας του, καθὼς τὸ φῶς δὲν ἔχει σχέσιν μὲ τὸ σκότος, οὕτω καὶ ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς πρέπει διὰ τῶν καλῶν τοῦ ἔργου νὰ ζητῇ προστασίαν καὶ νὰ ἔχη ἀγάπην τελείαν εἰς τὸν οὐρανίον τοῦ Πατέρα καὶ εὐεργέτην του.

«Ὅτι σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

Ἐδῶ εὐχεται ὁ Ἱερεὺς καὶ ἐπικυροῖ τὴν προσευχὴν ταύτην, φανερόντων βεβαίαν καὶ ἀληθῆ, τὴν τρισυπόστατον θεότητα, διδάσκων ἡμᾶς νὰ γένωμεν μαθηταὶ διὰ τῶν καλῶν μας ἔργων τοῦ διδασκάλου Χριστοῦ, καθὼς ἐδιδάχθη ὁ Ἱερεὺς διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς Ἱεροσύνης.

«Τὰ ἅγια τοῖς Ἁγίοις». Διὰ νὰ ἔλθωμεν εἰς τὴν θείαν Μετάληψιν πρέπει οὔτε ἔχθραν νὰ ἔχωμεν κατὰ τῶν ἀδελφῶν μας, οὔτε κακὸν λογισμὸν εἰς τὸν νοῦν μας. «Ὁρθοὶ μεταλαβόντες τῶν θείων καὶ ἀχράντων μυστηρίων». Πρέπει νὰ πιστεύομεν ἀδιστάκτως, ὅτι διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς Ἁγίας Κοινωνίας ἐνοούμεθα μὲ τὸν Χριστὸν καὶ ὅτι ὅταν ἀξίως κοινωνοῦμεν κατοικεῖ εἰς ἡμᾶς ἡ θεία χάρις τοῦ Κυρίου, καὶ ὅταν ἀναξίως κοινωνοῦμεν πῦρ φλόγα δεχόμεθα ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν.

Εὐλογία Κυρίου ἔσται ἐφ' ἡμᾶς τῇ αὐτοῦ χάριτι καὶ φιλανθρωπία, πάντοτε νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εὐχεται ὁ Ἱερεὺς εἰς τὸν Θεόν, νὰ εἶναι πάντοτε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ εὐλογία εἰς τὸν λαόν.

Βεβαιῶνων ὁ λαὸς τὸν λόγον τοῦ Ἱερέως λέγει. Ἀμήν. καὶ Δέσποτα.

Ὁ Ἱερεὺς ἀντιπροσωπεύει τὸν Θεόν, διὰ τοῦ μυστηρίου τῆς Ἱεροσύνης ὅπου ἔλαβε, καὶ ὀφείλει νὰ εἶναι ἀντάξιός τῆς ἀποστολῆς του, καθὼς ἔχει νὰ δώσῃ λόγον εἰς τὸν ἀλάνθαστον δικαιοκρίτην Χριστόν, διὰ τὸ ἐμπιστευθῆν αὐτοῦ ποιμνιον ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, νὰ τελεῖ ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ τὰ θεία μυστήρια, καὶ νὰ μεταδίδῃ δωρεὰν εἰς τοὺς ἀξίους καθὼς διδάσκει ὁ Μέγας Βασιλεὺς, οὔτε ἄνθρωπον ἐπὶ τῆς γῆς οὔτε Βασιλέα ἐπίγειον πρέπει νὰ ἐντραπῇ εἰς τὴν ὑπερησίου του, ἀλλὰ τὸν ἐπουράνιον Βασιλέα, ὅπου στέκεται ἀοράτως ἐμπροσθέν του ἐπὶ τῆς Ἀγίας Τραπέζης ὡς ἀλάνθαστος Κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν, ἀποδίδων τοὺς κόπους του ἀξίως καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, καὶ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν.

Ὁμιλία περὶ ζήλου, φθόνου, καταλαλιᾶς καὶ κατακρίσεως.

Φθόνος γὰρ οὐκ οἶδε προτιμᾶν τὸ συμφέρον.

Ὅπου ὑπάρχει ἡ ζήλεια καὶ ὁ φθόνος, ἐκεῖ εἶναι καὶ ἡ μεγαλειτέρα ἀσθένεια ὅπου ἔχει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν Θεόν.

Τὸ ἀθλιώτερον καὶ ἀπανθρωπότερον ὅπου ὑπάρχει εἰς τὴν κοινωνίαν εἶναι νὰ φθονῇ ὁ εἰς τὸν ἄλλον.

Πάντων τῶν κακῶν ἡ ρίζα εἶναι ὁ φθόνος. Διὰ τοῦ φθόνου γενῶνται ὅλα τὰ κακοεργήματα, διότι ἀπομακρύνεται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ τὸν παραλαμβάνει ὁ διάβολος ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν του.

Ὁ φθόνος εἶναι μεγαλειτέρα ἀσθένεια καὶ ἀπὸ τὸν φθισικόν, διότι χωρίζεται πλέον ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ ὑποτάσσεται ψυχῇ καὶ σώματι εἰς τὰ πονηρὰ ἔργα τοῦ διαβόλου.

Μὴ ζηλεύῃ ἡ καρδία σου, τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀδελφοῦ σου, διότι θὰ μισήσῃ καὶ ἐσὲ ὁ Θεός, καὶ θὰ ζυμωθῇς ψυχικῶς καὶ σωματικῶς.

Καὶ ἀπὸ τὴν φιλαργυρίαν, ἀνωτέρα ἀσθένεια εἶναι ὁ φθόνος, διότι ὁ φιλαργυρὸς χαίρεται ὅταν κερδίζει χρήματα, ὁ δὲ φθονερός λυπείται, ὅταν προκόπτει ὁ ἀδελφός του, εὐχαριστεῖται εἰς τὴν δυστυχίαν του.

Καθὼς τὸ ξύλον τὸ τρώγει ὁ σκώληκας, καὶ ὁ σκόρος τὰ ἐνδύματα, οὕτω καὶ ὁ φθόνος τρώγει τὴν καρδίαν τοῦ φθονεροῦ ἀνθρώπου.

Καὶ ἀπὸ τὴν πονηρίαν ἀκόμη μεγαλειτέρα ἀσθένεια εἶναι ὁ φθόνος, διότι ὅσον εἶσαι νέος τρέχεις εἰς τὴν διαφθοράν, ὅταν δὲ γηράσῃς ἐξαντλοῦνται αἱ δυνάμεις σου καὶ παύεις τὴν ἁμαρτίαν, ὁ δὲ φθονερός ἀποθνήσκει, μετὰ τὸν φθόνον εἰς τὴν ψυχὴν του,

ἀναπαύεται ὅταν τοῦ πλησίον του ἐπέλθουν καταστροφαὶ καὶ δυστυχίαι.

Ὅπως ὁ Κάνθαρος τρέφεται μετὰ τὰς κοπριάς, οὕτω καὶ ὁ φθονερός τρέφεται καὶ εὐχαριστεῖται εἰς τὰς δυστυχίας τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.

Τοῦ φθονεροῦ τοῦ ἀρέσει μόνον αὐτὸς νὰ ζῇ, αὐτὸς νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῷ κόσμῳ, αὐτὸς νὰ βασιλεύῃ, καὶ εἰς αὐτὸν νὰ ὑποτάσσωνται, οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ἅς ἀποθάνουν, αὐτὸς νὰ εἶναι τὸ δεσμεύειν καὶ λείειν.

Ζῆλος καὶ φθόνος ἐλαττοῦσιν ἡμέρας, οὐδὲ ὡς ἄνθρωπος δὲν πρέπει νὰ μισεῖς τὸν ἀδελφόν σου, ἀλλὰ νὰ τὸν διδάσκῃς.

Τὸ πάθος τοῦ φθόνου εἶχε ὁ βασιλεὺς Σαουλ κατὰ τοῦ Προφήτου Δαβὶδ καὶ ὅταν ἐκυριεύετο ἔκαμε ὡς δαιμονισμένος καὶ ἐκάλεε τὸν Δαβὶδ καὶ ἀνεγίνωσκε τὸ Ψαλτήριον, καὶ ἔρευγε διὰ τῆς προσευχῆς τοῦ Δαβὶδ τὸ δαιμόνιον ἀπὸ τὸν Σαουλ, καὶ ὅταν ἰατρεύθη ὁ ἀγνώμων Σαουλ, ἐξήτει νὰ φονεύσῃ τὸν εὐεργέτην του Δαβὶδ.

Ὁ διάβολος φθονεῖ ἀνθρώπους, δαίμονας δὲν φθονεῖ, ὥστε χειρότερος εἶναι ὁ φθονερός ἄνθρωπος καὶ ἀπὸ τοὺς δαίμονας.

Ὁ Χριστὸς τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον μᾶς διδάσκουν ἀγάπην εἰς τὸν Θεόν καὶ ἀγάπην εἰς τὸν πλησίον, ἐὰν ἀγαπῶμεν τὸν Θεόν καὶ μισοῦμεν τὸν πλησίον μας δὲν ἔχομεν μέρος μετὰ τὸν Χριστόν, καὶ δὲν πρέπει νὰ ὀνομαζόμεθα Χριστιανοί, διότι ὑποταζόμεθα εἰς τὰ ἔργα τοῦ πονηροῦ διαβόλου.

Θαύματα νὰ κάμνῃ ὁ ἄνθρωπος, νὰ νηστεύῃ, νὰ ἀγρυπνῇ, νὰ προσεύχεται, νὰ κάμνῃ ἐλεημοσύνας, ὅταν ἔχῃ τὸν φθόνον εἰς τὴν καρδίαν του εἶναι χειρότερος καὶ ἀπὸ τοὺς εἰδωολάτρους καὶ ἐθνικούς καὶ οὐδέποτε θὰ δυνηθῇ νὰ ἰδῇ Θεοῦ πρόσωπον, διότι ἀπομακρύνθη διὰ τῶν πονηρῶν του ἔργων ἀπὸ τὸν πλάστην Θεόν.

Ὁ φθόνος παρακινεῖ τὸν ἄνθρωπον καὶ εἰς φόνον, καθὼς ἔκαμεν ὁ Κάιν καὶ ἐφόνευσεν τὸν ἀδελφὸν Ἀβελ.

Ὁ φθόνος εἶναι πριόνι τῆς ψυχῆς καὶ ρίζα θανάτου.

Ὡς ἀρχέκακον κακὸν φθόνος, κατηραμένε Υἱὲ τοῦ ἀνθρωποκτόνου διαβόλου.

Αὐτὸς ὁ κατηραμένος φθόνος κατέστρεψεν ἔθνη, ἐξολόθρευσεν βασιλεῖς, καὶ πολλὰς ψυχὰς ἔστειλεν εἰς τὴν κόλασιν.

Τὸ πάθος τοῦ φθόνου ἐμόλυνε τὸν οὐρανὸν εἰς τὸν καιρὸν τοῦ ἠωσφόρου καὶ μολύνει καθημερινῶς τὴν γῆν, διότι φθονεῖ ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ καταστρέφονται ψυχικῶς καὶ σωματικῶς ἀπομακρυνόμενοι ἀπὸ τὸν Θεόν.

Εὐχαριστεῖται ὁ διάβολος νὰ κολασθῶμεν, ὅταν φθονῇ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

Ὁ καλὸς Ἰωσήφ ἐδιηγείτο ὀνειράτα εἰς τοὺς ἀδελφούς του, καὶ τὸν ἐφθόνησαν. Λέγει ὁ θεὸς Χρυσόστομος· Ὁ φθόνος, ρίζα τοῦ θανάτου, ἡ πολὺπλοκος νόσος, καρδίας δεσπότει ἡλε, κεντᾷ ὁ φθόνος καρδίαν διεστραμένην.

Φθονεῖ ἡ Βασιλισσα Εὐδοκία· τὸν μέγα φωστῆρα τῆς Ἐκκλησίας τὸν θεῖον Χρυσόστομον, καὶ τὸν ἐξορίζει ἐκ τοῦ θρόνου του

ἀλλὰ τὸ τέλος τῆς ἡτο ἄθλιον καὶ ἐλεεινόν, ἔτρεφεν ὁ τάφος τῆς ἐπὶ 33 ἔτη, ἕως ὅπου ἔφεραν νεκρὸν τὸ σῶμα τοῦ Ἁγίου καὶ ἐκ πολλῶν παρακλησέων τὴν ἐσυγχώρησεν, καὶ διελύθη τὸ σῶμα τῆς καὶ ἔπαυσεν ὁ κλόνος τῆς γῆς.

Φθόνος μᾶλλον τίχεται ἡ γέννη.

Διὰ τὸν φθόνον οἱ Ἰουδαῖοι ἐσταύρωσαν τὸν λυτρωτὴν τῆς ἀνθρωπότητος. Λέγει ὁ θεὸς Χρυσόστομος, συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Θεὸν, οὐδέποτε θὰ λάβῃ ὁ φθονερός ἄνθρωπος, διότι κατὰ τὸ φαινόμενον εἶναι ἄνθρωπος, κατὰ δὲ τὰ ἔργα εἶναι διάβολος, καὶ μετὰ θάνατον, εἶναι ἐτοιμασμένη ἡ θεῖα καταδίκη, τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον.

Λέγει ὁ Δανιὴλ.

Ὅτι ὁ φθονερός ἄνθρωπος, ἀνοίγει μόνος του τὸν τάφον διὰ νὰ εἰσέλθῃ μέσα. Λέγει ὁ μέγας Βασίλειος. Ὅτι ὁ φθονερός ἄνθρωπος εἶναι ἀγριώτερος τῶν λεόντων καὶ τῶν κυνῶν, διότι ὅταν τὰ περιποιησά γωρίζουν τὸν εὐεργέτην των, καὶ γίνονται ὡς ἀρνία ἡμερα. Φλόγα μεγάλη ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ φθονεροῦ ἀνθρώπου, ἡ εὐτυχία τοῦ ἀδελφοῦ του. Βασίλειος. Πληγὴ ἀνιάτρευτος, εἶνε ἡ φιλία τοῦ φθονεροῦ καὶ ἐξαναλίσκει τὰ ἐντίσθια του.

Σωκράτης.

Φθόνος γὰρ οὐκ οἶδε προτιμᾶν τὸ συμφέρον.

Τὸν φθόνον ὀνομάζει πρίονα τῆς ψυχῆς του. Σωκράτης.

Ἐφθόνει τὰ νήπια ὁ Φαραώ, καὶ τὰ ἔρριπεν εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπνίγη διὰ τὴν παρανομίαν καὶ φθόνους ὅπου ἔκαμε ἐν μέσῳ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης.

Ἰάκωβος. Πόθεν λαμβάνετε πολέμους μάχας καὶ καταστροφὰς διότι φθονεῖτε καὶ ζηλεύετε ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν γενεάν ταύτην τὴν διεστραμμένην, ὁ Θεός.

Τυφλὸς καὶ ἀνόητος ἄνθρωπος εἶναι ὁ φθονερός, διότι ἔχει κυριευθῇ ἀπὸ τοῦ φθόνου, καὶ φαίνονται ὅλα τυφλὰ ὅπως εἶνε καὶ αὐτός. Ἐνας σοφὸς ἔλεγε. Ὁ φθόνος θηρίον χαλεπὸν, ληστὰ φονεὺ, δῶκα, σκορπιέ, μυριόκεντρε, τίγρι ἀνθρωποφάγε δράκαινα, φαρμακεύτρια, θανάσιμος βοτάνη, αὐτὰ εἶναι τὰ βραβεῖα τοῦ φθονεροῦ ἀνθρώπου.

Ἐφθόνησε ὁ Παράνομος Ἡρώδης μὴ χάσῃ τὴν Βασιλείαν του καὶ ἐφόνευσε 14 χιλιάδας νήπια, ἀλλὰ τὰ ἀποτελέσματα τοῦ φθόνου ἦτον ὅπου ζωντανὸς ἔβλεπε τοὺς σκόληκας ὅπου τὸν ἔτρωγαν. Ἐφθόνησε ἡ Ἰεζάβελ τὸν ἀμπελῶνα τοῦ Ναβουθὲ καὶ τὸν ἐφόνευσε, ἀλλὰ ἦτον κακὸν καὶ ὀλέθριον τὸ τέλος τῆς.

Ἡ μεγαλειτέρα τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ἀπώλεια εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον ἔκλειον, ὅπου ἔχει μέσα του τὸν φθόνον.

Αὐτὸ τὸ κατηραμένο πάθος βασύλει καὶ σήμερον ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὅπου εὐρισκόμεθα, καὶ τρωγόμεθα ἀναμεταξύ μας ὡς οἱ κύνες ἡμεῖς οἱ λεγόμενοι Χριστιανοί, τὸ ἔθνος τὸ ἐκλεκτὸν καὶ ἅγιον ὁ περιούσιος λαός, νὰ νικώμεθα ἀπὸ αὐτὸ τὸ θεομίσητον πάθος τοῦ φθόνου, ὅπου ἔχωμεν ζώσαν θρησκείαν καὶ πρέπει νὰ πιστεύωμεν ὁλοψύχως τὰ ρητὰ τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου, ὅπου εἶναι ζωὴ καὶ φῶς, καὶ νὰ εὐρισκόμεθα εἰς μεγάλην πλάνην, νὰ μᾶς ἔχη

τυφλώσει τὸ πάθος τοῦ φθόνου, νὰ ζητοῦμεν μόνοι μας τὴν καταστροφὴν μας.

Ἀσθενεῖ τὸ σῶμα μας καλοῦμεν ἱατροὺς πρὸς θεραπείαν ἀσθενῆ ἢ ψυχῇ βαρυντάτην ἀσθενείαν ἀδιαφοροῦμεν, ποῖα εἶναι ἡ ἀσθενεία τῆς ψυχῆς ὁ φθόνος, ἡ καταλαλιά καὶ ἡ κατάκρισις, ὅπου εἶναι ἀσθενεία ἀνιάτρευτος, καὶ ἐν τῷ νῦν αἰῶνι δυστυχῆς καὶ ἐν τῷ μέλλοντι τὴν αἰώνιον καταδίκην.

Ὁ φθονερός ἄνθρωπος εἶναι χειρότερος τοῦ φθισικοῦ, διότι τοῦ φθισικοῦ τρώγουν μόνον οἱ σκόληκες τοὺς πνεύμονας, τοῦ δὲ φθονεροῦ τρώγουν καὶ τὰ ἔντερα καὶ τὴν καρδίαν, καὶ λαμβάνει ἡ ψυχὴ του τὴν αἰώνιον κόλασιν.

Τὶ μέλλεις νὰ ἀκούσῃς φθονερὲ τὴν ἡμέραν τῆς δικαίας τοῦ Θεοῦ ἀποφάσεως. Πορεύου εἰς τὸ πῦρ τὸ ἔξωτερον ὅπου ἡτοίμασας με τοὺς συντρόφους σου δαίμονας.

Αὐτὸ τὸ κατηραμένο πάθος τοῦ φθόνου, ἔγεινε μία συνήθεια εἰς τὴν κοινωνίαν, μὴ γνωρίζοντες ὅτι κάμουν ἁμαρτίαν μεγάλην.

Ἐξέλιπε ὁ φόβος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, καὶ ἔλαβε χώραν ὁ πονηρός, καὶ μᾶς ἐσκοτίσε τὸν νοῦν καὶ εἴμεθα πρόθυμοι εἰς τὸ κακόν.

Ἡ προσευχὴ τοῦ φθονεροῦ γεννᾶται εἰς ἁμαρτίαν, ἀφήσαμεν τὴν θρησκείαν μας κατὰ μέρος, καὶ ἠκολουθήσαμεν τὰ ἔργα τοῦ Σατανᾶ.

Ἐρχόμεθα εἰς τὴν ἐκκλησίαν, μόνον τὸ σῶμα εὐρίσκεται, ὁ δὲ νοῦς καὶ ἡ συνείδησις ἐκάστου εἶναι ἐσκοτωμένη εἰς τὸν φθόνον καὶ εἰς τὴν κακίαν, καὶ σκέπτεται πῶς νὰ ἀποδώσῃ τὸ κακὸν νὰ βλάβῃ καὶ καταστρέψῃ τὸν ἀδελφόν του.

Ὁ φθονερός εἶναι ἐτοιμος νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν, διὰ ἐλαχίστην ἀφορμὴν, δὲν σκέπτεται οὔτε ἀνωτέραν θέσιν, ἢ ἀξίαν ἀνωτέρου προσώπου, οὔτε ἡλικίαν, οὔτε σεβασμὸς ὑπάρχει εἰς τὸν φθονερόν ἀλλὰ ὅλοι εἶναι κατώτεροί του αὐτὰ τοῦ λέγει ὁ διάβολος ὅπου τὸν ἔχει νικήσει, νὰ μὴ ρίπτῃ ποτὲ τὰ ἄρματα κάτω, νὰ εἶναι πάντοτε προϊστάμενος.

Ὁ φθονερός εἶναι καὶ ὑπερήφανος, διότι αὐτὸς θέλει νὰ ἔχη ἀξίαν, θέλει τιμᾶς καὶ δόξας, θέλει ὅλοι εἰς αὐτὸν νὰ ὑποτάσσωνται αὐτὸς νὰ κυριαρχῇ, θέλει δόξαν καὶ τιμὴν, πῶς αὐτὸς εἶναι ὅχι ἄλλος ὡς αὐτός.

Ὁ φθονερός ἄνθρωπος εἶναι ὡς δένδρον καὶ ἔχει ρίζας, κλωνοὺς δὲ ἔχει τὴν κακίαν, τὴν ζηλείαν, τὴν καταλαλιάν, καὶ τὴν κατάκρισιν, εἶναι οἱ καρποὶ αὐτοῦ τοῦ πονηροῦ δένδρου, τὰ φύλλα εἶναι τὰ μηχανήματα ὅπου σκέπτεται ὁ πονηρὸς νοῦς του νὰ κάμῃ, ὅπως τὰ φύλλα εἶναι πολλὰ, οὕτω εἶναι καὶ τὰ πρόσωπα ὅπου ἐχθρεύεται ὁ φθονερός νὰ κάμῃ κακόν.

Ὁ φθονερός εἶναι ψεύστης καὶ ἀπατεὼν, διότι ψεύδεται τὴν θρησκείαν ὅπου ἔδωσε ὑπόσχεσιν διὰ τοῦ Βαπτίσματος νὰ ἀποταχθῇ τὸ Σατανᾶ, καὶ οὕτω πάλιν ὑποτάχθῃ εἰς αὐτόν, καὶ ἀρνήθῃ τὸν Χριστόν, ἀπατεὼν ἀπατεῖ αὐτὸς ἑαυτὸν διὰ τῶν αἰσχυρῶν του ἔργων.

Ὁ φθονερός ἄνθρωπος εἶναι καὶ ζηλόφθονος, διότι ζηλεύει καὶ φθονεῖ τὴν πρόδον τοῦ ἀδελφοῦ του.

Ὁ φθονερός ἄνθρωπος εἶναι βλάσφημος, καὶ δὲν σέβεται οὔτε τὸν Θεόν, διότι ἂν δὲν δυνηθῇ νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν, εἶναι ἔτοιμος εἰς βλάσφημίας διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὴν θρησκείαν του.

Ὁ φθονερός ἄνθρωπος εἶναι καὶ ἀνθρωποκτόνος, ἂν τοῦ χρεωστῆς καὶ δὲν δύνασαι ἀμέσως νὰ τὸν πληρώσῃς, εἶναι ἔτοιμος νὰ σοῦ ὑπερηφάνῃ καὶ τὴν ζωὴν σου, δὲν ἔχει ὑπομονήν, διότι εἰς τὸ πάθος τοῦ φθόνου, δὲν ἐπιτρέπεται ὑπομονὴ ἔχουν τοιαύτην συνθήκην κάμῃ μὲ τὸν διάβολον.

Ὁ φθονερός ἄνθρωπος εἶναι καὶ ληστής, σὲ λυστεύει καὶ σὲ φρονεῖ, ἀρκεῖ νὰ τοῦ δοθῇ περίστασις, καὶ ὅτι δύναται ἀκόμη μεγαλειότερον κακὸν νὰ σοῦ κάμῃ. Εἰς τὴν καρδίαν τοῦ φθονεροῦ εἶναι ζωγραφισμένη ἡ εἰκὼν τοῦ Σατανᾶ, καὶ δὲν εἶναι πλέον ὁ δυστυχὴς Κύριος τοῦ ἑαυτοῦ του διότι διοικεῖται παρ' αὐτοῦ εἶναι ἓνας ὑπηρέτης ἐμπιστευμένος τοῦ πονηροῦ, καὶ πρέπει νὰ κάμῃ ὅτι τὸν διατάζει ἡ αὐτοῦ μεγαλειότης.

Εἰς τοιοῦτον σημεῖον καταντᾷ ὁ Σατανᾶς τὸν φθονερόν ἄνθρωπον.

Ὁμιλία περὶ Νηστείας

Ἡ ἀληθὴς νηστεία πρέπει, ἵνα γίνηται διὰ τῆς μετρίας τροφῆς, δι' ἑνὸς μόνου ἀπλοῦ φαγητοῦ, συγκεκριμένου ἐκ λαχάνων ἢ ὀσπρίων ἢ ὀπωρῶν καὶ τινων τραγημάτων.

Ἄλλ' εἶνε πάλιν ἐπάναγκες καὶ ἡ τοιαύτη νηστεία, διὰ τινος κρέσεως καὶ ἰδιοσυγκρασίας, ἵνα μὴ διαρκῇ ἐπὶ πολὺ, διότι αἱ δυνάμεις τοῦ σώματος ἐξαντλοῦνται περισσότερον τοῦ δέοντος καὶ προδιαθέσεις πρὸς νόσους γίνονται· οἱ ἀντέχοντες ὁμῶς ὀφείλουσιν ἐπεκτείνειν ταύτην κατὰ τὸν ὀρισμένον χρόνον τῆς θρησκείας· οἱ δὲ μὴ τοῦλάχιστον μῆς ἑβδομάδος νηστείαν ἀνάγκη ἵνα διατηρῶσιν. Ἐβδομαδιαίαν μάλιστα τὴν νηστείαν εἶχε ὀρίσῃ τὸ πρὶν καὶ ἡ Ἐκκλησία.

Τοῦτο λέγει καὶ ὁ Βαλσαμών, Πατριάρχης Ἀντιοχείας.

«Ἐξ ἀνάγκης προηγοῦνται νηστεῖαι πρὸ τῶν τεσσάρων ἑορτῶν· ἤγουν πρὸ τῆς ἑορτῆς τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Κοιμήσεως τῆς Ἀγίας Θεοτόκου, πλὴν ἑπτάήμερον μία γὰρ ἡ τεσσαρακονθήμερος νηστεία ἐστίν, ἡ τοῦ Ἀγίου καὶ μεγάλου Πάσχα.»

Ἡ ἐκ τῶν κρεάτων ἀποχὴ, ὀρισμένη οὕσα εἰς τεταγ-

μένας ἐποχὰς τοῦ ἔτους σκοπὸν κύριον ἔχει καὶ τὴν διατήρησιν τῆς δημοσίου υγείας καὶ τάξεως· σὺν τούτοις καὶ τὴν οἰκονομίαν τὴν μερικὴν καὶ τὴν γενικὴν. Παρ' ἡμῖν ἡ νηστεία τοῦ Ἰουνίου μηνὸς (τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων) καὶ ἡ τοῦ Αὐγ' ὕστου (τῆς Παναγίας), οὕσαι ἐν ἐποχῇ καυσόντων τοῦ θέρους, μεγάλως συντελοῦσι πρὸς προφύλαξιν τῆς δημοσίου υγείας, ἡ δὲ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς οὕσα ἐν ἐποχῇ νεογνῶν προβάτων, συντελεῖ μεγάλως πρὸς τὴν δημοσίαν οἰκονομίαν· διότι γίνεται ἀποχὴ βρώσεως τῶν νεογνῶν ζώων, καὶ οὐ καταστρέφονται τόσα μικρὰ ζῷα. Τὸ τῆς μικρᾶς ἡλικίας κρέας τῶν ζώων καὶ ὀλίγην θρέψιν παρέχει καὶ κατὰ μείζον ποσὸν τρώγεται, εὐπεπτότερον ὢν, ἐπομένως καὶ πλείονος ποσοῦ νέων ζώων καταστροφή γίνεται· διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι νόμῳ Σόλωνος ἀπηγόρευον τὴν βρώσιν τῶν ἀκουσθέντων καὶ ἀτόκων προβάτων. «Μὴ σφάττειν πρόβατον ἄπεκτον ἢ ἄτοκον.»

Ἡ θρησκευτικὴ λοιπὸν νηστεία συνυπάρχει μετὰ τῆς υγιεινῆς, ὥς προτιθεμένη τὴν διατήρησιν τῆς υγείας· δι' ὃ καὶ τινες τῶν ἐρμηνευτῶν περὶ νηστειῶν ὀρίζονται κατὰ τὰς νηστευσίμους ἡμέρας τὴν ξηροφαγίαν ἢ τὴν ἀποφυγὴν ἐκ πάσης ζωϊκῆς καὶ πολὺ θρεπτικῆς τροφῆς ἵνα οὕτω γίνηται ἰσορροπία τῆς σωματικῆς καταστάσεως, πληθούσης θρεπτικῶν ὑλῶν ἐν κρεωφαγίᾳ· ἐκ τούτου καὶ ὁ ὀρισμὸς τῶν δύο νηστησίμων ἡμερῶν τῆς ἑβδομάδος, τῆς Τετάρτης καὶ τῆς Παρασκευῆς. Κατὰ τὰς δύο ταύτας μάλιστα ἡμέρας οἱ ἀρχαῖοι Χριστιανοὶ ἔτρωγον ἅπαξ τῆς ἡμέρας κατὰ τὴν ἐνάτην ὥραν· τὸ δὲ οἰκονομούμενον ποσὸν χρημάτων ἐκ τῆς λιτῆς ταύτης τροφῆς προσέφερον τοῖς πτωχοῖς· ταῦτοχρόνως ἐπιφέρει καὶ τὴν κατεύνασιν τῶν ψυχικῶν παθῶν, τῶν ἐπιβλαβῶν εἰς τὴν κοινωνίαν, καὶ συντελεῖ εἰς τὴν δημόσιον οἰκονομίαν. Οὐδόλως ἐπιβάλλει τὴν αὐστηρότητα αὐτῆς καὶ εἰς τοὺς νοσοῦντας ἢ πάσχοντας ἐκ κακουχίας τοῦ στομάχου ἢ καχεκτικούς ὄντας, οἵτινες ἔχουσιν ἀνάγκην καταλλήλου καὶ θρεπτικῆς τροφῆς, διότι ἄλλως χειροτερεύει ἡ κατάστασις των, καὶ ἡ υγεία των πάσχει ἀλλὰ εἰς τοὺς υγιεῖς. Τοῦτο καὶ ὁ Ἰθ' κανὼν τῆς ἐν Γάγγρα Συνόδου ἐκφράζει, ἔχων οὕτως:

«Εἴ τις, χωρὶς σωματικῆς ἀνάγκης, ὑπερφηφανεύοιτο, καὶ τὰς παραδεδομένας νηστείας εἰς τὸ κοινόν, καὶ φυ-

λασσομένας ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας παραλύει, ἀποκυροῦντος ἐν αὐτῷ οἰκείου λογισμοῦ, ἀνάθεμα ἔστω».

Οὐχ ἦτον ὁμως καὶ οἱ ρηθέντες πάσχοντες καλὸν εἶναι, κατὰ τὸ δυνατόν, ἵνα παρακολουθῶσι τὰς νηστείας· διότι ἡ μεταβολὴ τοῦ εἶδους τῶν τροφῶν, καταλλήλως γενομένη μεγάλως συντελεῖ πρὸς θρέψιν τοῦ σώματος καὶ ἀποκατάστασιν τῆς υἰγείας.

Τινὲς ὁμως κατεχόμενοι ὑπὸ δοκησιοφίας καὶ σατανικοῦ νεωτερισμοῦ, βουλόμενοι ἐπιδεῖξαι σοφίαν καὶ πολιτισμὸν, πιθηκίζοντες, καταπατοῦσιν ἀναιδῶς τὰ τῶν νηστειῶν, ὡς καὶ ἄλλα τινὰ, ἀμβλυποῦντες πέριξ ἑαυτῶν, καὶ μὴ ἀναλογιζόμενοι, ὅτι πᾶν νενομισμένον πηγάζει ἐκ μελέτης τῆς φύσεως, καὶ ὑπὸ σοφῶν ὁρίσθη τὸ ποσὸν καὶ ποιὸν τῆς τροφῆς ἔχει σημαντικὴν ἐπήρειαν οὐ μόνον ὑπὲρ τῆς υπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς υἰγείας, καὶ ἐπὶ τῆς ἠθικῆς καὶ ἐπὶ τοῦ πληθυσμοῦ.

ΤΟΙΣ ΕΝΤΕΥΞΟΜΕΝΟΙΣ

Ὑπὸ θερμῆς εὐλαβείας παρακινούμενος εἰς τὸν ὁμω-
νυμοῦντα ἐνδοξότατον Τροπαιοφόρον Γεώργιον, ἐκδίδω
εἰς φῶς ἅπασαν τὴν ἀνήκουσαν Ἀκολουθίαν πληρεστά-
την ἐρανισθεῖσαν ἐκ τοῦ Μηναίου καὶ διαφόρων ἄλλων
βιβλίων, ὑπάρχει δὲ ἐν αὐτῇ Πολυέλεος, Παρακλητικὸς
κανὼν, Χαιρετισμοί, Μεγαλυνάρια, Μακαριστήρια, Βίος
ἐκτεταμένος ἐκ τοῦ Συναξαριστοῦ, ἔργον πρωτοφανὲς
καὶ πολλὰ ὠφέλιμον εἰς ἕκαστον Χριστιανόν.

Δέξασθε εὐμενῶς, εὐσεβεῖς Χριστιανοί, καὶ εὐχεσθε
ὕπερ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ

Ὁ ἐλάχιστος ἐν ἱερεῦσι

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΣ

Ἱερεὺς καὶ προσκυνητὴς

Εὐρίσκονται παρ' ἐμοὶ αἱ ἑξῆς Ἀκολουθίαι : Ἀγίου
Φανουρίου, Φωτεινῆς, Μυστιδωτίσσης, Ἀλεξίου, Τρύ-
φωνος, Διονυσίου Αἰγίνης, Γεωργίου τοῦ ἐξ Ἰωαννίνων,
Κωνσταντίνου τοῦ Ὑδαίου, Μοδέστου, Βαρβάρας καὶ
Στυλιανοῦ, διάφοροι ἄλλαι Ἀκολουθίαι δυνεύεται ὥς
καὶ Ἀκολουθία πληρεστάτη τῆς Μεταμορφώσεως.

Διεύθυνσις :

ΓΕΩΡΓΙΟΝ Α. ΒΟΥΤΕΡΗΝ

Ἐφημέριον Ἀγίου Μελετίου

Ὁδὸς Ἀγίου Μελετίου

ΑΘΗΝΑΣ

Τιμᾶται λεπτὰ 25
